

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE VENDETTA SERIES

BURDENS

SERAYA

BURDENS

SERAYA

Copyright © 2024 by SeRaya

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü veya bir kısmı herhangi bir biçimde çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. Bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yazarın yazılı izni olmadan bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere herhangi bir şekilde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla.

Bu bir kurgu eseridir. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişi ve olaylarla, yerlerle veya olaylarla benzerlikler tamamen tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

SeRaya tarafından yayınlandı

Editör ve Düzeltmen: Emily A. Lawrence (Lawrence Editing)

Kapak Tasarımcısı: Cat Imb (TRC Designs)

İç Biçimlendirme: SeRaya

Harita İllüstrasyonu: Frederick Kroner (Whiskey & Ink)

CONTENTS

[Yazarın Notu](#)
[Oynatma Listesi](#)

[Önsöz Bölüm 1](#)
[Bölüm 2 Bölüm](#)
[3 Bölüm 4](#)
[Bölüm 5 Bölüm](#)
[6 Bölüm 7](#)
[Bölüm 8 Bölüm](#)
[9 Bölüm 10](#)
[Bölüm 11](#)
[Bölüm 12](#)
[Bölüm 13](#)
[Bölüm 14](#)
[Bölüm 15](#)
[Bölüm 16](#)
[Bölüm 17](#)
[Bölüm 18](#)
[Bölüm 19](#)
[Bölüm 20](#)
[Bölüm 21](#)
[Bölüm 22](#)
[Bölüm 23](#)
[Bölüm 24](#)
[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)
[Bölüm 27](#)
[Bölüm 28](#)
[Sonsöz](#)
[Genişletilmiş Epilog](#)

[Teşekkür ederim!](#)
[SeRaya tarafından yazılan kitaplar](#)
[SeRaya ile iletişimde kalın](#)

[Teşekkür Yazar](#)
[Hakkında](#)

Çeviri Kitaplar
Telegram

AUTHOR'S NOTE

Okuyucuların sağduyusu tavsiye edilir. *Burdens* karanlık, ağdaş bir aşk romanıdır ve sert bir dil, açık cinsel içerik ve bazı okuyucular için hassas olabilecek konular içerir.

Umarım bunları hak ettikleri özenle ele almışımıdır. Ayrıntılı bir liste için [buraya tıklayın](#) veya aşağıdaki kodu tarayın.

Yasal Uyarı: Vendetta Serisi, genel bir olay örgüsüne sahip, birbirine bağlı bağımsız kitaplardan oluşan bir seridir. Serinin 1. Kitabı olan Nemesis önce okunmalıdır.

Playlist

Booba'dan "Tallac"
Bishop Briggs'den "River"
SOLOMON'dan "listen up (radio
edit)"
Chris Grey'den "LET THE WORLD BURN"
Teeks'ten "First Time"
Jade LeMac'ten "Takımyıldızlar" Katie
Garfield'dan "Söyleyecek Bir Şey
Kalmadı" Olivia Rodrigo'dan "Kin"
"Falta Amor" Leroy Sanchez "Fallin'
All In You" Shawn Mendes "Cedar"
Gracie Abrams
Tanerélle'den "Let Me In" Billie
Eilish'ten "hostage"
Khamari'den "Doctor, My Eyes"
Lauren Daigle'den "Rescue"
Inez'den "Menak Wla Meni"
Leroy Sanchez'den "Por Siempre Jamás"
GIVEON'dan "Stuck On You"
Hozier'den "Empire Now"

*Değerini merak eden herkes için, siz buna değersiniz ve **her zaman** değeceksiniz.*

Seni seviyorum.

PROLOGUE

NOAH

SIKEYİM.

Parmak eklemlerimin gergin derisi beyaza dönene ve yanlardaki deri avuçlarımı yakana kadar direksiyonu daha sıkı ve daha sıkı kavradım. Derin bir nefes alıp göğsümde biriken gerginliği boşaltmaya çalıştım ama nafiileydi.

"Kahretsin, *kahretsin, kahretsin,*" diye inledim, hayal kırıklığımın yankısı arabamın sınırları içinde zıplarken gösterge panelimin üstüne bir yumruk attım.

Tüm hayatım bir yalandı.

Yıllarımı bir cephe oluşturarak, iyi düşünülmüş ve uydurulmuş yalanlar üzerine inşa edilmiş duvarlar örerek geçirdim. Tüm hayatımı gerçekte kim olduğumu, nereden geldiğimi ve beni geçmişime bağlayan her şeyi saklayarak geçirdim.

Ve yaklaşık otuz yıl boyunca başarılı oldum.

Ta ki geçmişimin bir gelgit dalgası gibi geri gelip tüm yalanlarımı sildiği ve beni tek bir gerçeğe baş başa bıraktığı bugüne kadar.

Kendimi babamdan kalıcı olarak kurtarmalıyım.

Onun ölmesini istemeyi uzun zaman önce bırakmıştım ama bana başka seçenek bırakmamıştı. Jamal'ın karısının başına gelenlerden sonra, işler bir türlü yoluna girmeyecek ve birileri benim gerçekte kim olduğumu öğrenecekti.

Ve bunu Jamal'a yapamazdım. Yaşadığı tüm acı ve ıstırapın sorumlusunun kendi babamdan başkası olmadığını öğrenmesine izin veremezdim.

Her zaman daha fazla zamanım olacağını, ona söylemem için mükemmel bir an olacağını düşündüm. O büyüyene kadar, gerçeği neden ondan sakladığımı anlayacak olgunluğa erişene kadar bekleyeceğime dair kendime söz verip durdum.

Ama bir de baktım ki yalanlarım alışkanlık haline gelmiş ve daha önce verdiğim tüm sözleri silmiş. Ve şimdi, onu aldatmayı kendime yediremiyordum. Zaten çok şey kaybetmişti. O listedeki bir başka kişi olmak istemedim.

Geldiğim yerden hiç o günkü kadar utanmamıştım ve bu zaten yenilmesi zor bir duyguydu. Bu yüzden ne zaman ailesine ne olduğunu sorsa ya da ailemin nerede olduğunu sorsa *ağzımdan* çıkan her kelimenin yalan olması uzun sürmedi.

Ama uydurma hayatımın bu kısmını açıklamak her zaman kolay olmuştur çünkü gerçek her zaman benim lehime işliyordu. Sahip olduğum tek aile sonsuza dek yok olmuştur.

Bencilce, her zaman babamın sayısız düşmanından birinin gözlerinin arasına bir kurşun sıkmasını ve son yirmi yıldır üzerimde taşıdığım ağırlıktan kurtulmayı ummuştum.

Dehşete düştüm, kimse yapmamıştı.

Artık gerçeğin ortaya çıkması gerekiyordu ama tüm yüklerimin kaynağı yerin altı metre altına inene kadar bunun olmasına izin vermeyecektim.

Babamın bana yapmayı başaramadığı tek şey.

Elimi yukarı kaldırdım, parmaklarım boynumun dibindeki küçük kabarık yara izine sürtündü, neredeyse başarmış olduğunu hatırlattı.

Babamın bana verdiği derslerden birinin görüntüleri her fırsatta üzerime saldırıyordu. Yatağımın kaydığını hissettiğimde eli havadaydı ve bana vurmak üzereydi. Yanağıma yayılan acıyla gözlerim kapandı. Bıçağının soğuk ucu şahdamarımın dibine bastırılmıştı ama bu sefer...

Hissedebiliyordum. Bıçağının baskısıyla oradaki derinin kırıldığını hissedebiliyordum.

Bekle, bu asla olmaz.

Babam tacizci bir pislikti ama beni hiç kesmemişti.

Yarın on ikinci doğum günündü ve kartele kabul edilmem gerekiyordu. Tek varisi ben olduğum için bunu tehlikeye atamazdı, tabii ki dehşete düşmüştü.

Ucu tenime daha sert bastırıldığında şaşkınlığım kısa sürdü, sonra etimi deldiğini ve keskin bir acının vücuduma yayıldığını hissettim.

Kabusumun dalları dağıldı ve gözlerim hızla açılarak tepemde beliren kişinin gözlerine takıldı.

Beni öldürmeye çalışan kişi.

Aldığım temel dövüş eğitimi devreye girdi ve avuçlarımı yukarı kaldırarak yüzüne vurdum. Ani saldırım onu hazırlıksız yakaladı ve tırtıklı bıçağı derimi keserek kan akıttıktan sonra yastığımın üzerine, başımın yanına düştü.

"Kavga etmeyi bırak," diye homurdandı. "Bu gece öleceğini ikimiz de biliyoruz, o yüzden uğraşmanın bir anlamı yok." İri ellerinden biri soluk boruma çarpıp ezerken, diğeri tekrar bıçağı uzandı.

Tırnaklarımla onu kurtarmak için ellerini tırmaladım. Ama onunla mücadeleye ettikçe hava kaynağım daha da kesiliyor gibiydi. Onunla savaşmaya devam ettim ama kalan gücüm de yavaş yavaş tükeniyordu.

Gözlerimi kapattığımı fark etmemiştim ama belki de bunun nedeni yaklaşmakta olan şeyin farkına varmış olmamdı. Kaderimi kabullenmek damarlarıma işledi çünkü içimden bir ses onun bana yapmak üzere olduğu şeyden sağ çıkamayacağımı biliyordu.

Ben.

Beynim kan kaybından ölmeden önce ne kadar zamanım olduğuna odaklanmalıydı. Annem beni bu halde bulduğunda ne hissedecekti. Ama sadece tek bir şey düşünebiliyordum.

Bu ölümün nasıl bir merhamet işareti olabileceğini, bana her zaman hayalini kurduğum şeyi verebileceğini.

Özgürlük.

Babamın tutsağıydım ve sonunda özgür kalacaktım.

Bıçak taze yaraya bir kez daha bastırdı. Sahip olduğum son güçle gözlerimi açtım. Eğer babamın düşmanlarından biri beni öldürmek üzereyse, bunu gözlerimin içine bakarak yapmak zorundaydı.

Davetsiz misafir bir şey söylemek için ağzını açtığı anda bıçak tenimde hareket etti ama hiçbir kelime çıkmadı. Ağzından kan fışkırırken havada sağır edici bir sessizlik vardı. Yüzüme sıçradı ve iri bedeni üzerime yığılırken az önce ne olduğunu zar zor fark ettim.

Altında debelendim, onu itmek için zayıf kollarımı kaldırdım ama çok ağırdı. Kalan gücümü toplamak için gözlerimi kapattım ve onu tekrar kaldırmak için hareket ettim, bu sefer başardım -çok kolay.

Gözlerimi yavaşça açtığımda annemi yatağımın yanında dikilirken buldum. Yüz hatlarını boyayan karanlık bir ifade, her zamanki ışıltılı gülümsemesinin yerini almıştı. Giyinişi bile farklıydı.

Açık kahverengi saçları, genellikle açık bıraktığı zamanlarda at kuyruğu şeklinde sıkıca toplanmıştı. Siyah bir kıyafet giyiyordu, oysa babama sayısız etkinliklerinden birinde eşlik ediyorsa her zaman kaftan ya da elbisenin farklı bir versiyonunu giyerdi.

Gömleğinin altından hızlıca bir parça kopardı ve kumaşı boynumdaki kesiğe baskı yapmak için kullandı. "Gitmemiz gerek bebeğim," dedi yatağımın kenarında doğrulmama yardım ederken. Tekrar bana bakmadan önce bakışları arkasındaki kapıya yöneldi. "Bunu boynuna sıkıca tut ve ben söyleyene kadar bırakma, tamam mı?"

Parmaklarıyla yüzümdeki kanı silerken kısaca başımı salladım.

Sesindeki aciliyet ve panik tüylerimi diken diken etti ama aceleci tonuna rağmen parmakları şaşırtıcı derecede nazikti. Hâlâ ne olduğunu anlamaya çalışıyordum ki diğer elinin babamın ucunda susturucu olan acil durum silahını tuttuğunu gördüm.

Bekle, bunu o mu yaptı?

Gözlerim daha da aşağılara indi ve çocukluk odamın zemininde yatan cesede kilitlendi. Koyu renkli ahşap zeminde kan birikmiş ve cesedin etrafında yağlı ve koyu renkli geniş bir çember oluşmaya başlamıştı.

İnisiyasyonuma hazırlanmak için son iki yıl boyunca sayısız kez adam öldürüldüğünü görmüştüm ama bu adamı çocukluk odamın zemininde cansız görmek içimde bir şeyleri değiştirdi.

Asla geri alamayacağım bir şey.

"Vamos, Noah. No tenemos mucho tiempo¹." dedi annem, beni düşüncelerimden çekip çıkararak.

Dikkatimi ona çevirdiğimde elini bana doğru uzattığını gördüm. Ona baktım, aklıma milyonlarca düşünce hücum ederken durakladım.

Annemin elini tutarsam, asla bir parçası olmak istemediğim hayattan nihayet ayrılacaktım.

Ama gerçekten istediğim bu muydu?

Karanlık bir sarayda doğdum, tek amacım dünyanın en kötü şöhretli kartellerinden birinin varisi olmaktı. Babamın imparatorluğunu devralmak istememiş olabilirim ama hayatım boyunca bildiklerimi bir bilinmeze doğru terk etmek genç yaşımda bile sarsıcı gelmişti.

Gözlerim az kalsın canımı alacak olan nesneye gelene kadar yabancının cesedinin üzerinde dolaştı. Ay ışığı nesneden yansıyor ve bakışlarım bıçağın topuğuna kazınmış tanıdık işarete kilitlendi.

Tepenin ne olduğunu anladığımda bir anda farkına vardım.

Bunun arkasında babam vardı.

Emir doğrudan kendisinden gelmediği sürece hiç kimseye birini infaz etmesi için o bıçak verilmemiştir.

O tek bir anda, tüm hayatım kendini yeniden yazılmış buldu ve geleceğimin nasıl görüldüğünün başlangıcını oluşturdu. İçimde bir şeyler kırıldı ve bir zamanlar olduğum kişi ortadan ikiye ayrıldı.

Öncesi ve sonrası.

Annemin elini tutmak, babamın beni öldürmesi için birini, kendi kanından birini gönderdiği gerçeğini pekiştirecekti. Gerçek, ruhumda kalıcı izler bırakacaktı, asla kurtulamayacağım acımasız bir leke.

Ama bu acı şu anda daha az kötü gibi görünüyordu, bu yüzden sonunda boştaki elimle annemin elini tuttum.

Rahat bir nefes aldı ve beni kendine doğru çekerek kollarını kısa bir süreliğine sırtıma doladı. Sonra yatağımdan inmeme yardım etti ve odamın kapısının arkasından hafif ceketlerimden birini alarak yatak odamın kapısına yöneldi.

Onu omuzlarıma attı ve yatak odamdan çıkmak için arkasını döndü. İşte o zaman sırtında bir sırt çantası olduğunu fark ettim.

"Nereye gidiyoruz?" Aceleyle terliklerimi giyip onu koridorda takip ederken sordum, koridorun sonunda babamın büyük bir yağlı boya tablosu asılıydı.

"Tan lejos de este agujero infernal como podamos²." diye cevap verdi ve ben küçük bir kahkaha atmaktan kendimi alamadım. Annem benim yanımda asla küfretmezdi.

"Bu kötü bir kelime anne."

Arkasını döndü ve bana küçük, sempatik bir gülümseme verdi. "Eğer doğruyu söylüyorsam değil."

Neredeyse öldürüldükten sonra sadece annem beni gülümsetecek bir yol bulabilirdi.

Sonunda resme ulaştık ve babamın kopyasına baktım. Onunla hiçbir zaman iyi bir ilişkimiz olmamıştı ama o yine de benim babamdı. Bana her zaman hatırlatmayı sevdiği kusurlarıma rağmen hâlâ onun oğlu olduğumu düşünüyordum.

Sanırım kendi etinden ve kanından olmak idam edilmekten kaçınmak için yeterli değildi.

Annem tabloyu itti ve beni arkadaki gizli koridora götürdü. Büyük ihtimalle babamın adamlarının etrafta olmadığından emin olmak için etrafına bakındı ama görünürde kimse yoktu. Bu beni şaşırtmadı çünkü muhtemelen beni öldürtmeyi planladığı için onlara arazinin diğer tarafında olmalarını emretmişti.

Kendi varisinin öldürülmesinin arkasında olduğunu bilmelerini istemezdi.

Kimsenin bizi takip etmediğinden emin olduktan sonra nihayet loş alana adım attı ve gizli kapıyı arkasından kapattı. Bana rehberlik etti.

çıkamaz bir sokağa varana kadar dolambaçlı bir labirent gibi koridor ve tünellerden geçtik.

Kaşlarım çatıldı. Nasıl çıkacağız?

Evimizdeki gizli geçitleri bilmeme rağmen, onlara girmeme izin verilmiyordu. Babama göre, beceriksizliğim beni kaybettirecekti ve kaynaklarını beni bulmak için harcamak istemiyordu.

Annem elini başımın üzerinde gezdirip beton duvara doğru ittiğinde dile getirmediğim sorunun cevabını aldım.

Dışarıya adım attığımızda bir rüzgâr üzerimize çarparak kemiklerimi sızlattı. Burası yazın genellikle aşırı sıcak olurdu ama geceleri sıcaklık ciddi şekilde düşerdi. Üzerimdeki paltoya rağmen titriyordum, bu yüzden boştaki elimle bir tarafını tutup göğsüme yaklaştırdım.

Gözlerim nereye indiğimizi belirlemek için dolaştı ve avlumuzun en sol ucunda olduğumuzu fark ettim.

Annem ortadaki fiskiye'nin üzerinden içerideki oturma odasıyla dışarıyı birleştiren kapalı cam kapıya baktı. Aradığı şeyden memnun kaldığında, "Hadi bebeğim. Bu taraftan."

Sonra elini benimkine sıkıca bağladı ve sırtımızı asma kaplı yüksek duvarlara dayayarak, bahçenin büyük bölümünü süsleyen yemyeşil bitkiler ve ağaçlar bizi gizleyerek yavaşça yürüdü.

Adımlarını durdurdu ve çömeldi, yapraklara uzandı ve onları kenara iterek duvarda bir insanın sığabileceği kadar büyük bir delik ortaya çıkardı. Hızla içinden tırmandı ve bana da aynısını yapmam için işaret etti.

Boynumdaki tutuşumu sıkılaştırdım ve beton duvardan geçmeme yardımcı olması için boştaki elimle kenarı kavradım. Bir gümbürtü sesi havada yankılandığında bedenim deliğin yarısına gelmişti.

Annem parmağını dudaklarına götürdü ve "Kıpırdama," dedi.

Birkaç dakikalık sessizlikten sonra yolun geri kalanını geçmeme yardım etti. İkimiz de diğer tarafa geçtiğimizde, bakışlarını benimkilere kilitlemekten önce gözleri elimin hala gömleğinin parçasını boynumda tuttuğu yere kaydı. Benimkini tutmayan eli sağ yanağımı kavradı, başparmağı elmacık kemiğimin üzerinde gezindi.

"Bunun çok fazla olduğunu biliyorum ama sadece bana güvenmene ihtiyacım var. Bunu yapabilir misin?"

Başımı salladım çünkü ona koşulsuz güveniyordum. Annem beni her zaman babamın öfkesine karşı korumaya çalışmıştı ve tüm çabalarına rağmen her zaman başarılı olamasa da onu her yerde takip ederdim.

"Fazla vaktimiz yok, o yüzden daha hızlı yürümemiz gerekecek," diye usulca emretti ve elimi bıraktı.

Kargo pantolonunun yan cebine uzandı ve bir telefon çıkardı. Kulağına götürmeden önce birkaç tuşa bastı. Telefonun diğer ucundaki kişinin cevap vermesini beklerken tekrar elimi tuttu ve bizi konağın arkasındaki kumlu patikadan aşağıya doğru yürüttü.

Telefonun diğer ucundaki kişi nihayet cevap verdiğinde rahat bir nefes aldı. "İki dakikamız kaldı ve Noah yaralandı. Kameralar döngü halinde çalışıyor ama birinin fark etmesi uzun sürmez." Yolda ilerlerken arkamıza baktı, sonra bakışları sanki başka bir yara arıyormuş gibi beni tepeden tırnağa hızlıca süzdü. "O yüzden acele etsen iyi olur."

Bir yanıt beklemedi ve telefonunu arka cebine koymadan önce aramanın diğer ucunda kim varsa telefonu kapattı.

"Neredeyse vardık mı?" Hafifçe sordum, sıırsıklam kumaşı boynuma tutmaktan kolum uyuşmaya başlamıştı.

Adımlarında durakladı. "Evet, bebeğim. Çok yakında orada olacağız ve her şey yoluna girecek," dedi ama sanki emin değilmiş gibi sesi sonlara doğru dalgalandı.

Tekrar yürümeye başladı ve ben de nereye gidiyorsak oraya varmak üzere olduğumuzu umarak onu yakından takip ettim. Bu gece olan her şeye rağmen, ilk kez başarabileceğimizden endişe etmeye başlamıştım. Babam iyi bir adam değildi ve eğer onu terk ettiğini ve beni de yanında götürdüğünü bilseydi, ne onun ne de benim yaşamama izin verirdi. Yaralı gururu onun rahatlamasına izin vermezdi ve bizi öldürene kadar peşimizi bırakmazdı.

Ya onunla birlikte dönecek ya da ölecek.

Hangisinin daha korkunç olduğunu bilmiyordum.

Lastiklerin gıcirtısı aniden sessiz geceyi doldurdu ve havaya toz yükseldi. Toz dindikten sonra, ara sokağın sonunda paslı bir lacivert araba görüldü. Annem elimi tuttu ve hızlandı.

Yolcu kapısı hızla açıldı ve direksiyonda kimin olduğunu fark ettiğimde gözlerim büyüdü. Reda, babamın sağ kolu ve en güvendiği adam, mesafeyi kapatırken bize binmemiz için bağırdı.

Onun burada olmasının ne anlama geldiğini düşünemeyecek kadar şok olmuşken, iki adamın gülme sesi ölü havada yankılandığında içeri tırmandım. Babamın gece muhafızlarından ikisi evimizin arka sokağına dökülürken annem başını çevirdi.

Yukarı baktıklarında hepimiz nefeslerimizi tutarak onları izledik. Sokak lambasının parıltısı yüzlerini aydınlatırken, fark ettiklerinde gözleri genişledi

Kim olduğumuzu ve ne yaptığımızı.

"Lalla³ Camila, dur," diye bağırdı içlerinden biri anneme, ikisi de silahlarını çekip bize doğru koşmaya başladılar.

Annem içeri atlayıp ilk kurşun kapıya çarpmadan önce kapıyı tam zamanında kapatırken amcam nefesinin altından küfretti. Kollarına doğru irkildim ve o da beni korumak için bedenime doğru eğildi.

Reda amcam gaz pedalına basmadan önce "Sıkı tutunun," dedi ve sıfırdan yüze çıktı. Ani hız yüzünden öne doğru savrulduk ve Reda toprak yolda savrulurken annem bizi sabit tutmak için elini torpido gözünün üstüne koydu.

İçinde bulunduğumuz cipin arkasından seken kurşun sesleri havada patladı. Bunun sona ermesi için dua ederek gözlerimi sıkıca kapattım. Sonunda, bize doğru ateşlenen bir mermi arka cama temas etti ve camı patlattı, enkaz arkamızda uçuştı. Daha fazla mermi SUV'u delik deşik etti, ta ki araba sola savrulup bir yola kayar gibi olana kadar.

Toprak yol betona dönüştü ve Reda amcam caddeden aşağıya doğru hızlandı, temizlenene kadar daha da hızlı sürdü. Ne kadar sürdüğümüzü bilmiyordum ama bizi hedef alan kurşunlardan kısa bir süre kurtulduğumuz için minnettardım.

Araba sonunda yavaşlayarak durdu ve motor kapandı. Annem üzerimden kalktı ve arabadan çıktı. Sonunda gözlerimi açtım ve bana yardım etmek için elini uzattığını görmek için yukarı baktım. Onu tuttum ve zıplayarak indim. Kapıyı arkamdan kapattı ve güven vermek için elimi sıktı.

Reda Amca çoktan arabadan inmişti ve arabanın arkasında, bagajını karıştırıyordu. Etrafıma bakındım ve sonunda bir iniş pistinde olduğumuzu fark ettim. Küçük bir uçak hazırdu ve daha önce hiç görmediğim uzun boylu bir adam biniş merdivenlerinin dibinde duruyordu.

Dayım bagajı kapattı ve sağ elinde iki spor çantası tutan yabancıya doğru yürüdü. Onlar kucaklaşırken anneme baktım ve "Anne, kim o?" diye sordum.

Bakışlarını küçük uçaktan ayırmadı ve "Özgürlüğe giden biletimiz" dedi.

Kendimi hafızamdan sürükleyerek çıkardım ve kiralık aracımın motorunu çalıştırdım. Hastanenin otoparkından çıktıktan sonra doğruca havaalanına yöneldim.

Artık gerçeklerden saklanmak mümkün değildi.

Onca yıl önce ondan kaçmayı başarmış olabilirdik ama babamla son bir kez yüzleşmemin zamanı gelmişti.

-
- 1** Hadi, Noah. Fazla zamanımız yok.
 - 2** Bu cehennem deliğinden olabildiğince uzağa.
 - 3** Hanımefendi (saygı unvanı olarak kullanılır).

BÖLÜM 1

AMALIA (ŞİMDİKİ ZAMAN)

"LALLA INES, YEMİN EDERİM BEN DEĞİLDİM," DIYE MIRILDANDI MEHDI, SESİ bir oktav yükseldi. Sessizliğim ona ağır geliyordu -her zaman onları kıvrandırırıldı- bu yüzden ekledi, "Lütfen, kimseye damlanın nerede olacağını söylemedim." Sesindeki panik sinirlerimi bozdu ve kendimi bir on beş dakikalık sorgulamadan daha kurtarmak için onu öldürme fikriyle oynadım.

Henüz yapmamış olmamın tek nedeni, cevaplar için ona canlı ihtiyacım olmasıydı.

Burnumun köprüsünü serbest bıraktım ve bakışlarımı onun asılı durduğu yere doğru kaydurdım, ona verdiğim son kesik yüzünden altında kan birikiyordu.

Yağlı saçları nemli alnına yapışmıştı, teni kan kaybından dolayı solgundu ve üzerinde kendine özgü eşofmanı vardı. Zincirler, tavandan uzanan kancaya bağlı olan bileklerini çevreliyordu.

Yalvarışı karşısında kaşlarım havaya kalktı. "Yalanlarını benden esirgeme Mehdi," dedim kanlı eğri hançerle tırnak diplerimi temizlerken. "Sadece birkaç kişiye söyledim. Sen de onlardan biriydin ve diğerlerinin hepsi öldü."

Söylediklerim karşısında yüzünde ne kadar renk kaldıysa hepsi uçup gitti, kaderinin gerçekliği içine işledi.

Oturduğum sandalyeden ayağa kalktığımda metal betona sürtündü. Soğuk kayıtsızlık üzerime ikinci bir deri gibi çökerken hücresinin duvarına doğru yürüdüm ve asılı olduğu kancayı kontrol eden düğmeye bastım. Gürültülü, çınlayan ses duvarlara çarptı ve Mehdi'nin yakarışları yükseldi.

"Lütfen, Lalla Ines. Söz veriyorum ben yapmadım!"

"İstedığın kadar yalvar. Hoşuma gidiyor," diye alay ettim. "Bana birkaç saniye içinde neye ihtiyacım olduğunu söyleyeceksin, ben de kaba bir şekilde bölünmeden önce kahvaltımın tadını çıkarmaya geri dönebileceğim."

Kahvemden henüz bir yudum almıştım ki Ömer'in emir subayı Hamza yanıma gelip beş gündür kaçmakta olan Mehdi'yi nihayet yakaladıklarını söyledi.

Genelde Barrera'yla doğrudan muhatap olurdum ama oğlu Mateo öldüğünden beri en hafif tabiriyle biraz dengesizleşmişti. Düşüncesizce kararlar vermeye devam etti.

kararlar alır ve kendisiyle aynı fikirde olmayan herkesi tersler -ya da ruh haline bağlı olarak vururdu.

Haklı oldukları zamanlarda bile, ya da *özellikle* mi demeliyim?

Son birkaç aydır kargomuzla ilgili sorunlar yaşıyorduk ve işte bu adam bizim sızıntımızdı. Ne zaman Hollandalılarla bir anlaşma yapsak ve bize sağladıkları silahları almak için bir teslimat planlasak, Barrera'nın en büyük rakibi olan Alaoui'nin askerleri sihirli bir şekilde ortaya çıkıyor, kargomuzu alıyor ve bu süreçte adamlarımızı öldürüyordu.

Alaoui karteli genellikle kaçakçılıkla uğraşırdı ama nedense son birkaç aydır Hollandalıların limanlarımıza erişim karşılığında bize sağladığı silahları çalışıyorlardı.

Birkaç başarısız düşüşten sonra, bir sonraki *hayali* takasımızla ilgili bilgileri, birkaç yüz dolar karşılığında ilgilenen rakip kartellere sızdıracak kadar aptal olduğundan şüphelendiğim birkaç adama sızdırmaya karar verdim.

"Lütfen, Ines."

Dikkatimi tekrar ona yönelttim. "Az önce bana ne dedin sen?" Kan lekeli betona basarak yaklaştım ve bıçağımı ona doğrulttum.

"Ben... Ben özür dilerim, Lalla Ines," diye geveledi kanlı ucu dördüncü ve beşinci kaburgasının arasına, tam kalbinin tepe noktasına kaydırduğımda öyleydi. Hafifçe bastırdığımda gözlerini kapattı. "Ben... Ben istemedim... *Wa llah*¹ Ben bir şey söylemedim. Ben... Ben sana yardım edebilirim..."

Konuşmaya devam etti ama ben sözlerinin geri kalanını duymadım.

Tanrım, hayatları söz konusu olduğunda erkekler çileden çıkıyordu. Yalanlar, canlarını kurtarmak için acınası yalvarışlar. Ama hayatları için yalvardıkça daha da suçlu oluyorlardı.

Ve onları yok etmekten daha çok zevk alıyordum.

Dudaklarımdan sinirli bir iç çekiş çıktı. "Yalan vaatlerde bulunmayı bırak. Sen olduğunu zaten biliyorum. Bana sadece Alaoui kartelinden kime bilgi sızdığını söylemeni istiyorum." Biraz daha bastırdım ve zaten kirlenmiş olan beyaz gömleğinde zorlamadan dolayı kan birikti. "Ya iyi bir çocuk olur ve bana söylersin ya da ben sana söyletirim." Derisine nüfuz etmesine yardımcı olmak için bıçağı hafifçe döndürdüm. "Ve inan bana, bunu istemezsin."

Göz teması kurduğumda geri çekildi ve teninden korku yayıldı.

Bundan zevk aldım.

Bu kadar uzun süre gizli görevde kalmak isteseniz de istemeseniz de sizi değiştiriyordu. Barrera için öldürdüğüm insan sayısından sonra, karanlık ahlak anlayışımı çarpıtmış ve aslında neden burada olduğuma dair çizgileri bulanıklaştırmıştı.

Burada geçirdiğim süre içinde topladığım bilgiler, rüşvetçi memurlara rüşvet vermenin ne kadara mal olduğundan, birinin boğazının nasıl etkili bir şekilde kesileceğine kadar uzanıyordu; Büro'nun beni buraya göndermeden önce kesinlikle öğretmediği bir şeydi bu.

Yıllar boyunca, ellerimde yok olan masumiyete rağmen adalete hizmet ettiğime kendimi inandırmaya devam ettim.

Ne pahasına olursa olsun, değil mi?

Neredeyse üç yıldır Barrera'nın kiralık katili olarak gizli görevdeydim ve bundan önceki son beş yılını Fas'ın en korkulan tetikçilerinden biri olarak isim yapmakla geçirmiştim.

Barrera'nın bir kadını işe almayacağını biliyordum, bu yüzden önceki tetikçisinin bir kazada ölmesinin ardından onu bu iş için en iyi kişi olduğuma ikna etmek için elimden gelen her şeyi yapmam gerekiyordu.

Ve o piçi öldürmek zor olmuştu.

Bir kartel adamını öldürmek zaten kolay bir iş değildi ama bir sicario'yu öldürmek çok zordu. Bir rutinleri yoktu ve herkesten şüphelenirlerdi. Onu yalnız ve savunmasız yakalamak zahmetsiz bir görev olmasa da sonunda başarmıştım çünkü erkeklerin her zaman bir zayıflığı vardı.

Barrera'ya saldırmak için tam zamanında onu bulmuştum.

Bölgelerindeki pek çok kilit oyuncunun peşine düştükten sonra nihayet kendimi Barrera'nın radarına sokmayı başarmıştım ve o da bir görüşme talep etmişti. Kendilerini değerli ve öldürölmesi zor hale getirmediğçe kimseyle görüşmezdi.

Ülkenin her bölgesinde böyle oldum. Korkulan ve saygı duyulan.

Bunun bir bedeli olsa bile.

Benim ahlakım.

Bundan sonra yapmam gereken tek şey onu ayartmak ve uğruna yıllarca çalıştığım pozisyonu başkasının alamayacağından emin olmaktı. Bu kolay oldu çünkü kim tüm bu cinayetlerin arkasında bir kadının olmasını beklerdi ki?

Barrera'yı devirmek kariyerimi sağlamlaştıracaktı ve kendimi kanıtlamam gerekiyordu. Özellikle de bir üstümle yattığıma dair dedikodular başladıktan sonra.

Ben orada eğitim alırken Akademi'de dolaşıyordum.

Çılgınlık kulaklarımı tırmaladı ve dikkatimi son avıma yöneltti. Gözyaşları kanlı yüzünü boyamıştı - Hamza'yla yaptığı önceki seansın bir sonucuydu bu - ve sümüşü burnundan aşağı ve ağzının üzerinden damlayarak kirli kıyafetlerinin üzerine düşüyordu.

Gördüğüm manzara karşısında ağzım tiksintiyle burkuldu ve derimin altına kızgınlık battı.

"Ağlamayı kes. Öleceğini biliyorsun, o yüzden bana bilmem gerekeni söyle."

"Allah y hafdek Lalla Ines²Lütfen... Eminim bir anlamaya varabiliriz," diye burnunu çekti, sesini çaresizlik kaplamıştı.

Kulaklarım dikildi çünkü çaresizlik her zaman pazarlığa yol açar ve sonunda aradığım şeyi ortaya çıkarmak üzereydi.

"Sana Zak'ten bile bilgi getirebilirim-" Ağzını kapattı ve dudaklarım seğirdi.

İşte gidiyor.

"Zakaria mı demek istediniz? Alaoui'nin patron yardımcısı gibi mi?"

Sonunda pazarlık gücüne sahip olduğunu düşünen Mehdi, "Beni rahat bırak. Eminim makul davranabilirsin ve bunu tartışabiliriz."

Hemen cevap vermedim. Ona güvenmemin hiçbir yolu olmamasına rağmen teklifini düşünüyormuş gibi yaptım. Rakiplerini ispiyonladıktan sonra onlara ihanet edeceğini düşünecek kadar cüretkâr olması, onu hayatta tutmayı ve ona ikinci bir şans vermeyi düşünmeme neden oldu.

Kartel söz konusu olduğunda böyle bir şey yoktu, *özellikle* de Barrera'nınki.

Ayrıca, sizi besleyen ele sadık kalamazsanız, bir daha asla güvenilmezsiniz.

Sessizliğimi kurtarıcı bir lütuf olarak görmüş olmalı çünkü göz göze geldiğimizde kahverengi gözbebeklerine umut doldu.

Ama ona soğuk bir gülümseme verdim ve aynı umut anında kayboldu. Dudaklarından kan fişkirirken gözleri büyüdü.

Mehdi, Barrera bugün burada olmadığı ve ben aç olduğum için şanslıydı çünkü aksi takdirde ölümü çok daha uzun bir süreç olacaktı.

Başı öne düşene ve idrar kokusu burnuma gelene kadar bıçağımı göğüs boşluğunda bıraktım.

Şükürler olsun ki temizlikle uğraşmak zorunda değilim.

Oda sessizleştğinde ve Mehdi son nefesini verdiğinde bıçağımı vücudundan çıkardım. Sıcak bir fişkırma önüme sıçradı ve ben

Bir zamanlar beyaz olan ama şimdi kırmızıya boyanmış atletime baktım.

Gözlerimi devirdim ve kızgınlıkla alay ettim, az önce değişmiştim.

Mehdi'nin eşofmanının cebine uzandım ve önünü kirleten büyük lekeden kaçınarak parmaklarımın ucuyla telefonunu aldım. Hançerimin ucunu kullanarak yüzünü kaldırdım ve cihazın taramasına izin verdim.

Kilit açıldığında bıraktım ve kafası aşağı sallandı. Zakaria'nın Mehdi'nin öldüğünü bilmesine henüz gerek yoktu, o yüzden bunu kendi avantajıma kullanabilirdim.

Hançerimi pantolonunun kumaşına sildikten sonra uyluğuma asılı kılıfına geri soktum. Hücreden çıktıktan sonra, hücreyi koruyan iki askere temizlik ekibini çağırma emrettim.

Avluya geri döndüğümde koltuğuma yerleştim ve el değmemiş çay bardağıma uzandım. Soğuk sıvı henüz dudaklarıma değmemişti ki arkamdan Hamza'nın sesi duyuldu.

"İhtiyacımız olanı aldınız mı?"

Arabanın diğer tarafındaki koltuğa oturduğunda içimi çektim.

yuvarlak fayanslı masa. Bir avuç dolusu qırışlat aldı.³ ve ağzına attı.

"O değildi, yani başa döndük," diye yalan söyledim, çayı tekrar demliğe boşalttım ve kendime bir bardak daha doldurdum.

Hamza hoşnutsuzluğunu homurdandı. "Lanet olsun. Onun aradığım kişi olduğundan o kadar emindim ki."

Sıcak çayımı yudumladım ve *msemeninden* bir parça kopardım.⁴ Gözlemeyi önce eritilmiş tereyağına sonra da bala batırıp ağzıma götürmeden önce tek cevabım "Evet," oldu.

"Pekala," dedi, oturduğu yerden kalktı ve bana doğru ilerledi oturun. "Bilgileri *Ra'is'e* ileteceğim.⁵ ve hepsi öldüğüne göre, umarım Alaouiler bizden çalmayı bırakır."

Elini omzuma koydu. "Ve buluşmamızdan önce bir duş al. Ölüm gibi kokuyorsun."

"Not edildi," diye cevap verdim ve yemeğe döndüm.

¹ Yemin ederim.

² Tanrım, size yalvarıyorum Bayan Ines.

³ Minyatür Fas kurabiyeleri.

⁴ Fas gözlemesi.

⁵ Arapçada "lider" veya "şef" anlamına gelir ve Barrera'nın adamları onu bu unvanla çağırır.

BÖLÜM 2

NOAH (MEVCUT)

BİR AY SONRA

NE DÜŞÜNÜYORDUM KI?

Bize koruma olarak verdikleri 1982 model külüstür Mercedes'in yolcu koltuğunda oturup ıssız otoyolda uçarken, aklıma sürekli sorunun tek yanıtı geliyordu.

Düşünmüyordum.

Akademi'de eğitim alırken tek hedefim başımı eğmek, mezun olmak ve işimi yapmaktı. Babamın peşinden gitmek hedeflediğim şeyin yakınından bile geçmiyordu.

Ta ki annem ölene ve ona karşı hissettiğim tüm bastırılmış öfke yeniden ortaya çıkana kadar.

O öldüğünde, kederim kendi başına bir hayat haline geldi ve onu zar zor kontrol edebiliyordum. Bu yüzden kendime yapmayacağımı söylediğim tek şeyi yapmak üzere Jamal'ın babasının özel timine katılmakla görevlendirildiğimde tereddüt etmedim.

Beni babamdan sonsuza dek kurtarabilecek bir şey bulmak için sayısız gün ve uykusuz geceler geçirmiştım. Sevgili babam ortağımı ve hayatımda sahip olduğum tek uzak baba figürünü öldürene kadar bunu yapmaya çok yaklaşmıştık.

Jamal'ın yanında geçirdiğim saatler boyunca onun yanıklardan kurtulma sürecinde çektiği acıları ve sahip olduğu tek aileyi kaybettiğini görmek babama karşı beslediğim kızgınlığı daha da körükledi.

Her şeyi denedim. Onu ve çürümüş imparatorluğunu alaşağı etme konusundaki her başarısızlık, tahtının varisi olduğum anda açtığı yarayı daha da derinleştirdi.

Suçluluk duygusu gece gündüz içimi kemiriyordu. Neredeyse hiç yemek yememiş ya da uyumamıştım ve tüm enerjimi yeni ve beklenmedik koruyucu rolümü kavramaya ve kendi kanımın onun kanına yaptıkları için adalet aramaya odaklamıştım.

Üç ay boyunca çıkmaza girdikten sonra, işimin diğer tüm yönlerini ihmal ettiğim ve ortağımın katili konusunda tarafsız olamayacak kadar davaya yakın olduğumu düşündükleri için büro beni davadan çekmeye zorladı.

Peşinde olduğum adamın babam olduğunu bilmedikleri için soyumdan dolayı değil.

Jamal'ın doktorlarından nihayet taburcu edilmeye hazır olduğunu bildiren bir telefon alana kadar itiraz etmiş ve davayla ilgilenmeye devam etmek için mücadele etmiştim. Haberi duyduğumda sanki bir düğme kapatılmış gibi hissettim.

Barrera'yı alaşağı etme dürtüsü buharlaşmış ve Jamal'ı korumak aklımı odakladığım tek şey haline gelmişti.

İşimden ayrılmış, Akademi'yi arayarak eğitim subayı olma tekliflerinin hâlâ geçerli olup olmadığını öğrenmiş ve aynı gün görevi kabul etmiştim. Daha sonra Sardenya'daki hayatımı toparlayıp Jamal'la birlikte Blackwell'e geri döndüm.

Asistanım Sami, Omar Barrera'nın yıkık bir bina ve ardında bir cesetle rıhtımdan kaçarken görüldüğünü söyleyene kadar önceki hayatımı hiç düşünmemiştim.

Jamal'ın ve karısının adlarını söyleyene kadar her zaman yaptığım gibi geçiştirmiştim. Barrera'nın onu da benden aldığını düşündüğümde hissettiğim korku kadar sarsıcı bir korku hissetmemiştim.

Jamal'ın babamın uzun kurban listesine eklenen başka bir ceset olmadığından emin olmak için hastaneye hiç bu kadar hızlı gitmemiştim.

Jamal'ın, Barrera'nın ailesinin ölümünün arkasındaki adam olduğunu bildiğini itiraf ettiğinde yüzündeki ifadeyi görmek kaba bir uyanış olmuştu. Son yirmi yıldır taşıdığım yükü itiraf etmek için çok geç olabilirdi ama o anda yeğenimin yüzündeki yenilgi ifadesinin bir daha asla gün ışığına çıkmamasını sağlayacağıma dair kendime söz vermiştim.

Hastanedeki ziyaretimden sonra aceleyle işe dönmüş ve Sami'nin aceleyle çıkmadan önce masama koyduğu dosyaya bakmak için kendimi ofisime kilitlemiştim. İçinde bulduğum şeyi beklemediğimi söylemek hafif kalırdı.

Gözlerim kurbanın yüz hatlarında gezindi. Yıllar önce beni öldürmeye çalışan -ya da *birinin* öldürmeye çalıştığı mı demeliydim- adamın yüz hatlarına ürkütücü *bir* şekilde benziyordu.

Binanın enkazında kalan kurban Mateo Barrera'dan başkası değildi, Omar Barrera'nın (iddia ettiği gibi) tek oğlu ve benim üvey kardeşimdi.

Olmak için doğduğum kişiden kendimi ayırmak için yıllarımı harcadım. Asla *onun* olmamı istediği kişi olmayacağımdan emin olmak için aylarımı harcadım.

Hayatıma devam edebileceğimi ve onunla hiçbir bağımlı olmadan kendime bir hayat kurabileceğimi düşünerek kendimi kandırmıştım. Ama gerçek şuydu ki, geleceğim her zaman ona bağımlıydı ve bundan nefret ediyordum.

Bunu sona erdirmek için yapabileceğim tek bir şey vardı. Asla olmayacağıma yemin ettiğim kişi olmak.

"Birlikte çalıştığımız süre boyunca sessizlik muamelesi mi göreceğim?"

Dale'e yan gözle baktım ve klimayı çalıştırmak için uzanışını izledim. "Henüz işe başlamadık, o yüzden konuşacak bir şey yok."

"Bu gizli görev ne kadar sürerse sürsün birlikte olacağımız için birbirimizi tanıyabiliriz," diye teklif etti ve bana geçici bir gülümseme verdi.

Bu benim ilk gizli görevim değildi ama Büro, irtibat noktam olan ve her hafta kontrol etmekle görevlendirildiğim Dale'in Büro'da kalmak yerine benimle birlikte seyahat etmesi konusunda ısrar etmişti. Barrera karteli hakkında daha önceden bilgi sahibi olduğum için davayı devralmamı kabul etmeden önce tek şartları buydu.

"Biz çıkmıyoruz," diye homurdandım. İşte tam da bu yüzden yalnız çalışıyordum. Gereksiz yere sohbet etmek yoktu. "Sadece yeni kimliğinin ne olduğunu unutma ve sakın çuvalлама."

Dale iyi bir ajandı ama benim hoşuma gitmeyecek kadar konuşkandı. Ben sessizliği tercih ederdim, bu yüzden hep içime kapanıktım. İşimi yaptım ve insanlar bana saygı duydu.

Tek ihtiyacım olan buydu.

İlişkiler benim için yaratılmamıştı. İnsanlarla arama ne kadar mesafe koyarsam o kadar iyiydi. Bu şekilde kimse incinmezdi.

Bu biraz geç oldu, diye ekledi zihnim ama görmezden geldim. Ayrıca, hayatlarında ben olmasam daha iyiydi.

Dale iç çekerek denemekten vazgeçti. "Anladım. Zaten benim tipim değilsin. Ben daha sıcak insanları tercih ederim."

İnledim ve gözlerimi yoldan ayırmadım. Alnımdan boncuk boncuk ter damlıyordu ve sırlıklam olmuş yüzümü silmek için beyaz gömleğimin eteğini tuttum. Klimanın tüm çabasına rağmen, dışarıdaki kavurucu havayla savaşmak için yeterli değildi.

Öğleden sonra geç saatlerdi ve navigasyon sistemine baktığımda Bab Al Mansour'a yaklaşık bir saatlik mesafede olduğumuzu gördüm. Otoyol hızının yardımcı olacağını umarak camımı açtım ve dışarıdaki havayı içime çektim.

Hava sıcak ve son derece kuruydu ama dağların kokusu tuhaf bir şekilde tanıdık geliyordu. Ayrıldığım günden beri buraya geri dönmemiştim. Hiç dönme isteğim olmadı ve hâlâ da yok.

Derin bir nefes aldım ve sinirlerimi yatıştırmaya çalıştım. İşimi yapmak kolaydı. Öte yandan yıllar sonra babamla yüzleşmek endişelerimi alevlendiriyordu. Beni sevmesi gerekirken ölmemi isteyen bir adamla yüz yüze gelmek sandığımdan daha zor olacaktı.

Onu her düşündüğümde çok farklı duygular hissediyordum. Her zaman hiç umursamadığıma inandım. Annem o kadar sevgi dolu ve şefkatliydi ki, çocukluğumun onunla ilgili tüm korkunç anılarını, tarihimden silinene kadar zihnimin en derin yerlerine gömmüştüm.

Ama nedense, şu anda başka biri gibi davranıyor olsam bile, boğulmuş her duygu yeniden ortaya çıkıyordu.

Parmak eklemlerimi sıkarak pencereden dışarı baktım ve içimdeki kargaşayı bastırmaya çalıştım.

"Acıktım. Durabilir miyiz?" Dale sızlandı.

Neden beni bu adamla eşleştirdiler?

"Oraya varana kadar bekleyemez misin?" Ona bakarak söyledim, ancak bana yalvaran bir gülümseme verdiğini gördüm. Eğer kabul etmezsem konuşmaya devam edecekti ve ben de onun şikâyetlerini dinlemektense varışımızı geciktirmeyi tercih edecektim.

Başımı salladım ve alay ettim. "İyi, bir sonraki çıkışta bir-" Cümlemi bitiremeden lastiklerin patinaj yaptığını duydum ve dikkatimi tekrar yola verdim.

"Dikkat et," diye bağırdım Dale'e, daha önce ıssız olan yolda önümüzde duran iki siyah cipin yolundan çekilmek için direksiyonu tutarken.

Dale frene bastı ve aceleyle sağa doğru savrulduk. Bizi pusuya düşüren her kimse ondan kaçabilmek için arabanın yönünü değiştirmek umuduyla direksiyonu kırdım ama artık çok geçti.

Her şey çok hızlı oldu. Aracımız yoldan çıktı, yol kenarındaki hendeğe öyle bir kuvvetle çarptı ki bizi havaya kaldırdı ve çatısının üzerine indirdi.

Her şey durmadan önce o an sonsuzluk gibi geldi. Ön kalkan milyonlarca parçaya ayrıldı ve etrafımızda kırık camlar ve çakıllı tozlar uçuştı.

Keskin parçalar derimi deldi ve başım çarpmanın etkisiyle zonkladı. Gözlerimi açtığımda her şey bulanıktı. Başımı salladım ve sağ omzumdaki yakıcı acıyı görmezden geldim çünkü hayatta kalmak istiyorsak hızlı hareket etmeliydim.

Motor hâlâ çalışıyordu ve içeriden dumanlar yükseliyordu. Benzin kokusu duyularımı bastırıyordu ve uzaktan Dale'in öksürdüğünü duyabiliyordum ama kendimi onu ve diğer her şeyi duymazdan gelmeye zorladım ve silahla vurulmadan önce nasıl dışarı çıkabileceğime ve bizi buradan nasıl çıkarabileceğime odaklandım.

İnleyerek emniyet kemerimi açmak için uzandım. " *Tfou¹*." Yol vermeyince dişlerimi sıkarak küfrettim. "Kilidi aç, seni orospu çocuğu." Klik sesini duyana kadar birkaç saniye daha mücadele ettim.

Sonra yerçekimi beni öyle bir kuvvetle çekti ki, büyük bir gürültüyle yere düşerken nefesim boğazımda düğümlendi. Kısa bir süre soluma baktım ve Dale'in zar zor hareket ettiğini fark ettim. Bilincinin yerinde olup olmadığından emin olmak için uzanıp kolunu sıktığımda çakıl ve cam derimi rendeledi.

"Dale, iyi misin dostum?" Fısıldadım, dışarıda bizi bekleyen her neyse ona karşı savaşmak için kışını sürüklemek zorunda kalmamak için dua ediyordum.

"Evet," diye öksürdü. "Bu karmaşadan kurtulduğumuzda daha iyi olacak."

Daha fazla katılamazdım.

Vücudumu buruşmuş metalin altında kaydırdım ve bir silah almak için torpido gözüne doğru ilerledim. Ona en yakın olan kolumu vücudumun altından çekiyordum ki dışarıda kapıların açıldığını ve ayak seslerinin yaklaştığını duydum - beş çift.

Sikeyim.

Aceleyle torpido gözünü açıp silahımı aldım ve emniyetini kapattım. Ama dışarı çıkıp bize bulaşan her kimse ondan kurtulmayı başaramadan, deriyi delip geçen bir merminin sesi etrafımızdaki havayı delip geçti.

Yaralı olup olmadığını anlamak için Dale'e baktığımda yüzünde şaşkın bir ifadeyle karşılaştım. Gözleri büyüdü ve gözlerinde tanıdık bir farkındalık gördüm. Ve son sözlerini söylemek için ağzını açtığında, ağzından sadece kan aktı ve yüzünden aşağı süzüldü.

Siktir. Siktir. Siktir. Sıradaki ben olmadan önce buradan çıkmalıyım.

Yolcu penceresinden sürünerek çıktım, kırık cam vücuduma sürtünüyordu. Arabanın arkasına çömeliip kaldım, sırtımı

girintili yolcu kapısı.

"Bizden saklanmanıza gerek yok," diye alay etti bir ses. "Sayıca ve silahça üstünsünüz, neden kolay yolu seçmiyorsunuz?"

Ölmek için burada değildim. Başka birinin son nefesi için buradaydım ve bu kadar kolay pes edemezdim. Gözlerimi kapattım ve üçe kadar saydıktan sonra arkamı dönüp siper alarak ateş etmeye başladım.

Farklı açılardan üzerime kurşunlar yağdı ve bir mucize eseri, zaten yaralı olan omzumu sıyıran bir tanesi hariç hepsinden kurtulmayı başardım. Derimin üzerinde ateş filizlendi ve kolumdan aşağı kan damladı.

Acıyı bir kenara ittim ve fişeklerim boşalana kadar ateş etmeye devam ettim. İkisini kafasından vurmaya başardım ve yeniden doldurmak için tekrar eğilmeden önce yere yığılmalarını izledim.

Konumlarını belirlemek için arabanın altından hızlıca bir göz attım. Tam dışarı çıkıp tekrar ateş edecektim ki liderleri olduğu anlaşılan kişi tekrar konuştu.

"Silahını at, Noah." Dudaklarından dökülen ismim omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi. *Benim kim olduğumu nereden biliyor?*

Bu bölgede benim kim olduğumu bilen tek bir kişi vardı.

Babam.

Orospu çocuğu. Daha iyi bilmeliydim. Geri döndüğümü öğreneceğini bilmeliydim.

Zihinsel olarak karşı karşıya olduğum seçenekleri gözden geçirdim. Ya teslim olacak ve benim için ne planladıysa ona maruz kalacaktım ya da yoluma devam etmek için savaştacak ve vurulma riskini göze alacaktım.

Her iki durumda da ölüyordum ama biri çok daha çekici bir ölüm gibi görünüyordu.

Ayağa kalktım ve son birkaç adamı öldürmek için silahımı doğrulttum ki bir silahın namlusu başımın arkasını okşadı.

"Sana son bir kez daha söyleyeceğiz, pislik. Bırak. Silahını. Silahını," diye tısladı arkamdaki kişi.

Kendimi onu etkisiz hale getirmeye hazırladım ama silahını almak için arkamı döndüğüm anda kafamın yan tarafına bir şey çarptı. Görüşüm bulanıklaştı ve kafatasıma gelen şiddetli darbeden dolayı uzuvlarım zayıfladı.

Kör edici bir acının eşiğinde sallanıyordum. Ne yapacağımı şaşırılmış bir halde defalarca gözlerimi kırptım ve darbeden kurtulmaya çalıştım. Ancak bilincimi yeniden kazanamadan ve saldırgana hasar veremediğim için tekrar vuruldum ve

Görüş alanımın kenarındaki karanlık her şeyi tüketerek beni derinliğine sürükledi.

Uzaktan damlayan su sesi beni bilinçsizliğimden uyandırdı.

Başımı kaldırıp gözlerimi açtığımda ağırlaştığını hissettim. Ama neredesir tutulduğumu anlamak yerine beni karanlık karşıladı.

Kafatasımın arkasında zonklayan ağrının bir kalıntısı olabileceğini düşünerek birkaç kez göz kırptım ama zifiri karanlık devam etti. Ağzım kuruydu ve kendimi sersemlemiş hissediyordum, büyük ihtimalle bayıldıktan sonra verdikleri ilacın yan etkisiydi.

Mide bulantısıyla savaşıarak birkaç derin nefes almaya çalıştım, ancak başımı bir şeyin örttüğünü fark ettim. Acıya rağmen onu kaldırmak için başımı hareket ettirdim ama işe yaramadı. Kumaş, altımdaki karanlık zemini görebilmem için zar zor hareket ediyordu.

Ne kadar zamandır bu pozisyonda olduğumu bilmiyordum ama omuzlarımın, üzerlerindeki gerginlikten dolayı acı çekmesine yetecek kadar uzun bir süreydi.

Yüzümü buruşturdum ve gerginliğe neden olan şeyi hafifletmek için onları geriye doğru yuvarladım, ancak bu sadece tüm kafatasıma yayılan daha fazla acıya neden oldu. Ellerimi öne doğru uzatarak acıyı dindirmeye çalıştım ama kısıtlandığımı fark ettim.

Kollarım başımın üzerinde asılı gibiydi ve bileklerim o kadar sıkı bağlanmıştı ki en ufak bir hareketimde beni tutan şeyin aşındırıcılığı tenimi yakıyordu. İp gibi görünen şeyi çekiştirdim ve bir çıkış yolu bulmak için vücudumu yana doğru salladım ama bir santim bile kıpırdamadım.

Her hareketimde hissettiğim ısırap, kapatıldığım yerden yükselen pis kokuyla birleşince midem çalkalanıyor ve yemek boruma kavurucu bir safra yükseliyordu. Yükselen bulantıya rağmen nefes almaya çalıştıkça siyah kapüşonun altında nefesim yoğunlaştı.

Buna karşı sertçe yutkundum ve sonunda pes edeceklerini umarak sallanmaya devam ettim. Tavandan gelen zincir şakırtıları eşliğinde ilerlemeye devam ettim, ta ki uzaktan tartışan belli belirsiz sesler duyana kadar.

Aniden durdum.

Hâlâ baygın olduğumu düşünselerdi, daha rahat konuşurlardı ve kafama kurşun yemeden bir gün daha hayatta kalabilirdim.

Seslerinin tınısı artarken uzaktan bir şey gıcırdadı ve sonra sanki çarparak kapandı. Hücremin içine loş bir ışık süzüldü ve yaklaşan ayak sesleri onu takip etti.

Konuşmaları zorlukla algılanabiliyordu ama seslerden birini tanıdım. Pusudaki sesin aynısıydı. Büyük ihtimalle babamın sağ koluydu çünkü benimle doğrudan konuşan tek kişi oydu. Diğerleri sadece onun emirlerini uyguluyor gibiydi.

Onlar yaklaştıkça, karışımındaki başka bir ses tanıdık geldi - diğerlerinden daha fazla. Ama hâlâ ne söylediklerini ya da kimin konuştuğunu tam olarak kestiremediğimden, bu sesi duymazdan geldim.

Zihnim bana oyun oynuyor olmalı.

Bunun yerine, kumaşın arkasını zar zor görebildiğim için, diğer tüm duyularıma odaklandım. İçlerinden biri mutlaka kaçmak için kullanabileceğim bir şey söyleyecek ya da yapacaktı.

"Ne zamandır dışarıda?" Aynı tanıdık ses yine Arapça sordu.

Bir kadının.

Zihnim çok sisli olmalı çünkü hayal ettiğimden emindim.

Babam kadınları işe almazdı. Onları hor görürdü. "Üç gün oldu," diye cevap verdi biri.

Üç gündür dışarıda mıyım? Hay sikeyim.

Gözlerimi kapattım ve nefesimi düzene sokmak için kendimi zorlayarak olabildiğince hareketsiz kaldım. Bir çeşit kapının menteşeleri gıcırdamadan önce boşlukta metal *tıkırtılarını* bir takırtı sesi izledi.

Adımları birkaç metre önümde duraksadı. Kumaşın arkasını iyi göremiyordum ama çenemle boynum arasındaki küçük yarıktan gölgelerinin dans ettiğini görebiliyordum.

Üç kişiydiler; iki erkek ve bir kadın.

Adamlardan biri bana yaklaştı ve muhtemelen bir asa olan bir tahta parçasıyla göğsümü dürttü. Babamın sorgulama sırasında adamlarının kullanması için en sevdiği aletlerden biriydi. Her zaman bunun hassas bir şekilde acı vermek için mükemmel bir nesne olduğunu söylerdi.

Çubuğunun ucunu ön tarafımda gezdirdikten sonra solar pleksusuma bastırırken hevesle "Onu uyandırabilir miyim?" diye sordu.

Onu görebilseydim, eminim gözleri kötü niyetli bir heyecanla parlıyordu.

Diyaframıma daha fazla baskı yapmaya devam ederken ağzım kapandı ve nefes almam zorlaştı. Olduğum yerde kalmak ve onu tekmelememek gittikçe zorlaşıyordu.

Yetkili her kimse ondan bir yanıt beklemek yerine, gölgesinin sopayı yukarı kaldırıp bir beyzbol sopası gibi zaten morarmış ve muhtemelen kırılmış kaburgalarımın doğru savurmasını izledim.

Vuruşunun gücüne verdiğim tepkiyi bastırmak için tüm irademi kullanmam gerekti. Geçmişte işkence görmüştüm, babam beni sık sık dövdiği için çoğu ajandan daha fazla işkence görmüştüm, ama bu vuruş canımı yakmadıysa ne olayım.

Kadın konuşana kadar aynı hareketi birkaç kez tekrarladı.

"Yeter," dedi sertçe. "*Rai'nin* onu canlı istediğini unutmayın."

"Ama yine de onunla biraz oynayabiliriz," diye cevap verdi ve esasını bir kez daha kaldırdı. Bir sonraki vuruşuna hazırlanırken bir silah sesi odayı doldurdu.

"Hayır dedim," diye emretti.

"Her şey yolunda, Lalla Ines," dedi gergin bir kıkırdamayla. Muhtemelen silahını doğrudan ona doğrultmuştu. "Sadece şaka yapıyordum."

Birkaç dakika sonra pusudaki adam yüksek sesle iç geçirdi ve "Gitmeliyiz. Zouhair'in onu hırpalamasından sonra uyanmadıysa bile yakın zamanda uyanmayacağı kesin."

Kapıyı kapattıklarında kapı gıcırdadı ve ayak sesleri artık ters yöne doğru gidiyordu. Adımları artık boğuk bir sese dönüşene kadar yutkunmaya ya da nefes almaya cesaret edemedim.

Teşekkürler.

İçimde tuttuğum acı dolu inilti sonunda dudaklarımdan kaçtı.

"Bakın sonunda kim bize katılmaya karar vermiş," dedi kadın, Ines.

Sesini hayal ettiğimi ve aslında burada olmadığını umarak sessiz kaldım.

Ama beni *izlediğini* hissedebiliyordum.

Nefesimin altında kendime küfrettim. Birinin geride kaldığını bilmeliydim. Kendimi ele vermemeye o kadar odaklanmıştım ki kaçının gittiğine dikkat etmedim.

Tekrar konuştu. "Bir Ajanın Barrera'nın bölgesinde ne aradığını söylemeye hazır mısınız?"

Cevap vermedim.

"Pekâlâ, sanırım zor yolu seçiyorsun," dedi ve bir ışığı yaktı. Tam önünde durana kadar yaklaştığını hissedebiliyordum.

Ayakkabılarının ucu benimkine sürtünüyordu. Sonra eliyle örtülü yanağıma dokundu ve başımın üzerindeki kumaşı tutup kaydırarak çıkardı.

Başlık yanımızda yere düştü.

Gözlerimi açtım ve bakışlarım beni esir alaninkilerle buluşana kadar görüşüm yavaşça düzeldi. Delici koyu yeşil gözler benim koyu kahverengi gözlerime çarptı.

-Onları son gördüğümünden beri rüyalarımın giren gözler.

Adını söylemek için ağzımı açtım ama zihnim onun bir serap olup olmadığını, zihnimin bana işkence etmek için ürettiği bir şey olup olmadığını tartışırken ağzımdan hiçbir kelime çıkmadı.

Karşımdakinin kim olduğunun farkındalığı sersemliğimin içinden süzüldü ve duyularımda bir deprem etkisi yarattı. Vücudum üç gün boyunca uyuduktan sonra hayata geri döndü. Etrafımızdaki her şey unutulmaya yüz tuttu ve birlikte paylaştığımız tüm anılar beynimi işgal edene kadar damarlarımda dolaştı.

İşte o zaman yüzündeki çatık çizgiler benim vardığım sonuca doğru yumuşadı.

Karşımda, onu ilk gördüğüm andan beri aklımdan çıkmayan kadın duruyordu.

Kaçan kişi.

Ve şimdi de babamın
sicario'su. Amalia lanet
Abara.

1 Sikeyim.

BÖLÜM 3

NOAH (GEÇMİŞ)

YÜRÜRKEN ONU GÖRDÜĞÜM ANDA BAŞIMIN BELADA OLDUĞUNU ANLAMIŞTİM.
Barın içine.

On yıl önce Blackwell'e taşındığımda kendime koyduğum ilk kuralı, benden birkaç koltuk aşağıya oturduğu anda yok edeceğini.

Ama kendimi savunmam gerekirse, nasıl olur da bu kadına bakıp onun hakkında daha fazla şey öğrenmek istemezsiniz?

Son otuz dakika boyunca onu görmezden gelmek için elimden geleni yaptım ama bu imkânsızdı. Sadece onun varlığı bile tenimin elektrik çarpmış gibi uğuldamasına ve tüm duyularımın yeniden canlanmasına neden oldu.

Pazar gecesi için bar kalabalıktı ama tek odaklanabildiğim şey Onu.

Tek başınaydı ve bardağında ne varsa sessizce içiyordu, ara sıra barmen Andrea ile sohbet ediyordu. Yüksek belli uzun yeşil bir etek ve siyah bir yelek giymişti; bu yelek, bar taburesinde her kayışında bronzlaşmış göbeğinin bir parçasını ortaya çıkarıyordu.

Koyu kahverengi saçları dalga dalga sırtından aşağı dökülüyor ve bazı parçaları yüzünü çerçeveliyordu. Yüzünü sadece bir an için görebilmiştim ama nefesimin kesilmesine yetmişti.

Yüksek elmacık kemikleri, minik bir elmas piercingi olan sivri burnu ve yutulmak için yalvaran dolgun dudakları.

Aklımdan onun katmanlarını yavaşça soyup dudaklarımla onu keşfetme düşünceleri geçti ama kendime her zaman yaptığım gibi gece yatmadan önce sadece bir içki için burada olduğumu hatırlatıp durdum.

Jamal ve ben, Büro beni ailesinin davasından azlettikten sonra buraya taşındığımızda, Theo beni akademideki ilk günümden önce dışarı çıkmaya zorlamıştı, yeni askerlerin beni kışında sopa olan bir pislik olarak görmemelerini istiyorsam rahatlamam gerektiğini söylemişti.

Ben dışarı çıkarken ona göz kulak olacağını söyleyerek kapıma gelene kadar onu başından savmış ve isteğini görmezden gelmiştim.

O gecenin tamamını boş bir bardağa boş boş bakarak, hayatımın birkaç hafta içinde ne kadar değiştiğini ve daha ne kadar değişmek üzere olduğunu düşünerek geçirdim.

Yirmi üç yaşında vasi oluyordum. Babasının arada bir düzenlediği ve kendi köşemde kalmak yerine takımla sosyalleşmemin iyi bir fikir olacağını düşündüğü için beni katılmaya zorladığı toplantılar dışında o zamanlar pek tanımadığım bir çocuğa.

O zamana kadar Jamal hakkında bildiğim tek şey ondan hoşlandığımı ama ebeveynlik hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Çocuk *istediğimden* bile emin değildim, özellikle de birlikte büyüdüğüm baba tipiyle.

Beynimin arkasında milyonlarca cevapsız soru dönüp duruyordu. Ya sonunda babam gibi olursam? Ya Jamal için kötü bir figür olursam ve onu mahvedersem? En önemlisi, velayeti kabul etmezsem ona ne olacaktı?

Sadece son sorunun cevabı bile diğer endişelerimin önüne geçmişti. Eğer bunu yapmasaydım Jamal koruyucu aileye verilecekti ve babasının benim için yaptığı onca şeyden sonra bunun olmasına izin veremezdim. Jamal iyi bir çocuktı ve bu kadar küçük yaşta yetim kalmasına rağmen olabildiğince iyi bir çocukluk geçirmeyi hak ediyordu.

Kabul etmekten nefret etsem de Theo haklıydı. Düşüncelerimi gözden geçirmek için o gece her şeyden uzak kalmaya ihtiyacım vardı. Bambaşka bir insanla ilgilenmek zorunda kaldığımda bunun için zamanım yoktu. Ayoub ve Nina'nın avukatları beni arayıp oğullarına bakmakla görevli tek sorumlu yetişkinin artık ben olduğumu açıkladıkları anda Jamal'ın ihtiyaçları benimkilerin önüne geçmişti.

Bu yüzden her yıl saat gibi Faro'ya gider, tek bir içki içer ve eve dönerdim. İlk günümünden önceki gece buraya gelmenin gerekli olduğuna kendimi ikna etmişim. Ayrıca, terapiden daha ucuzdu.

Faro tam olarak bana göre değildi ama ben rutin bir adamdım. Öngörülebilirliği severdim.

Ve hiç de *öyle* değildi.

Zihinsel olarak kendime lanet ettim. Neden onun hakkında bu kadar meraklıyım? Hiçbir şey dikkatimi kolay kolay çekemezdi ama ondaki bir şey... Nasıl tarif edeceğimi bile bilmiyordum.

Yapılacak en doğru şey ondan uzak durmak ve kendi evime gitmekti. Çünkü onun varlığı bile ciğerlerimde yeterince oksijen yokmuş gibi hissetmeme neden oluyorsa, sadece bir geceliğine bile olsa ona yaklaşmak hayatımı değiştirir ve ihtiyacım olan son şey olurdu.

Kendimi içkimi bitirmeye ve günaha teslim olmadan önce buradan defolup gitmeye odaklanmaya zorladım. Ama...

Son bir bakıştan zarar gelmez, değil mi?

Yan gözle baktım ve onun da aynı pozisyonda, umarım hayranlığımdan habersiz olmasını bekledim ama oturduğu yer artık boştu. "Bütün gece bakmaya devam mı edeceksin, yoksa bir şeyler yapacak mısın?" "Solumdan boğucu bir ses mırıldandı.

Başımı yana çevirdiğimde *onu* tam yanımda dururken buldum. Bir elini tezgâha dayamış, diğer elini ise arkasında sallıyordu. O kadar yakındı ki, bana bakarken önü omzuma değdi.

Bakışlarımı yavaşça yukarı kaldırdım, gözlerimin vücudunda gezinmesine izin verdim ve onu gerçekten içime alma fırsatının tadını çıkardım. Daha iyi bir erkek olmam gerektiğini biliyordum ama sonunda bakışlarıyla buluşmadan önce gözlerim tatlı göğüslerinde oyalandı.

Koyu yeşil gözleri kahverengi gözlerime kilitlendiğinde aklımdan geçen her düşünce uçup gitti. Bir an için kendimi onların içinde kaybettim ve gözbebeklerinde kaynaşan şehvetin içinde boğulmama izin verdim. Gördüğüm kadarıyla güzel olduğunu düşünüyordum ama yakından daha da çarpıcıydı.

Ve bana hayatımda gördüğüm en seksi gülümsemelerden birini verdiğinde kalbim küt küt atmaya başladı.

Birden kendimi gergin hissettim ve ben *hiç* gergin olmazdım. Kendime güvenmekle ve aklıma koyduğum her şeyde iyi olmakla gurur duyardım. Asla başarısız olmadım ya da pes etmedim.

Ama onda bir şey vardı, sesinin bal gibi üzerime dökülüşünde beni geren bir şey vardı.

Başım büyük belada.

Kendimi affettirmeli ve ifadesini bir yanlış anlaşılma olarak geçiştirmeliyim. Kilit kelime "*gerekir*". Hayatımda en son ihtiyacım olan şey onun gibi birinin hayatıma girmesiydi ama o bir yabancıydı ve gözlerindeki bakış beni kendine bağladı.

Kendimi merakla daha fazlasını keşfetmek isterken bulduğum bir şey. Sadece bir gece için olsa bile. Ayrıca, bir meydan okumadan asla geri adım atmazdım.

Oh ve siktir et. Kaybedecek neyim var ki?

"Merhaba," diye ağzımdan kaçırdım.

Pürüzsüz, Noah. Gerçek, pürüzsüz. Tanrım, hiç pratik yapmamışım.

Gözleri eğlenceyle parlıyordu. "Merhaba."

Bakışlarımı onun üzerinde tutarak yanımdaki sandalyeyi çektim ve elimi sırtının alt kısmına koyarak onu oturmaya davet ettim. Parmaklarım kısa bir süreliğine onun açıkta kalan tenine değdi ve o tabureye kayarken parmaklarımı çektim.

En küçük bir temas bile sinirlerimi ateşliyordu.

Dirseklerinden birini bara dayadı, yüzünü avucuna yasladı ve diğer elini barın altına soktu. "Ben Mia." Teklif etti. "Senin adın ne?" Adı hakkında yalan söylediğini biliyordum ama onu suçlamadım çünkü ben de aynısını yapmak üzereydim.

Sağ elimi uzattım. "Jonah."

Elini dirseğinin altından çıkardı ve benimkini tuttu, nasırlı elim narin elini sardı. "Memnun oldum Jonah," dedi gülümseyerek.

Hiçbir şekilde kıskanç bir insan değildim ama o saniye, ona verdiğim sahte isim dudaklarından döküldüğünde, hayatımda var olmayan bir adamı hiç bu kadar kıskanmamıştım. Hatta kendimi bir an için gerçek ismimin onun dudaklarından nasıl çıkacağını hayal ederken buldum.

Bir an oyalandık, birbirimizin gözlerinin içine baktık, sanki ilk kimin pes edeceğini görmek için bekliyorlardı.

"Ben de öyle Mia." Elini kaldırdım ve dudaklarımı parmak eklemlerinin üzerinde gezdirdim. Nefesinin keskin bir şekilde kesildiğini ve yüzünde beliren koyu kızarıklığı fark ettim.

"İkinizden birine bir şey ikram edebilir miyim?" Yumuşak, hafif aksanlı bir ses, askıya alınmış anımızı tutan ipi kopardı.

Mia elini benimkinden çekerek önceki pozisyonuna döndü ve dikkatini Andrea'ya çevirdi. Ancak barmenimize siparişini verirken gözlerim onun üzerinde kaldı. "Bir Macallan 18 daha alabilir miyim, sek? Lütfen ve teşekkür ederim," dedi parlak bir gülümsemeyle.

Bunun üzerine kaşlarımı kaldırdım ve bana bilmiş bir bakış atan Andrea'ya baktım. Gri saçları her zamanki gibi toka ile toplanmıştı ve üzerinde önü koyu renk kot pantolonunun içine hafifçe sokulmuş büyük boy siyah bir bluz vardı. Buranın sahibi ağabeyi Marco'ydu ve on yıl önce buraya adım attığımdan beri bana aynı şeyden bir bardak servis ediyordu.

Bir Macallan 18, sek.

Bu sadece basit bir tesadüftü, ancak sipariş edebileceği onca şey arasından yanımdaki büyüleyici kadın benimle aynı şeyi içti.

Andrea bir kadehten fazla içmediğimi bildiği halde, "Ve senin için," diye söze başladı, ama yanımdaki güzel yabancıya adımı açıklamadan önce sözünü kestim.

"Şunu iki yapalım. Teşekkür ederim," dedim, ilkini zar zor bitirmiş olmama rağmen.

Andrea bize hızlıca başını salladı ve içkilerimizi hazırlamaya koyuldu. İçkilerimizi bize verdikten sonra bana bir bakış attı ve başını sallayarak kahkaha attı ve içeri giren başka bir müşteriyle ilgilenmek üzere oradan ayrıldı.

Bardağı alıp dudaklarıma götürdüm, bir yudum aldım ve viskinin ısırlığının Mia'nın yakınlığının üzerimde yarattığı etkiden beni uzaklaştıracağını umdum.

Aklımda binlerce soru dönüp duruyordu ama onları geçiştirdim. Sorgulama moduna geçme içgüdülerimle savaşmak zorundaydım çünkü şu anda işte değildim ve bunu yapmak muhtemelen onun başka yöne kaçmasına neden olacaktı.

Bu muhtemelen daha iyi ve daha akıllıca bir seçenektir ama henüz gitmesini istemiyordum. Bu yüzden hepsini içmeden önce bardağımı tezgâha geri koydum ve güvenli bir soruyla içeri girdim.

"Seni şehre getiren nedir?"

Şaşırtıcı bir şekilde, bu masum soru onu hazırlıksız yakaladı. Gözlerinin hafifçe açılmasından ve gözlerinde parıldayan endişe ifadesinden bu şekilde bir konuşma yapmamı beklemediğini anlayabiliyordum.

İşaretler başkaları için fark edilmeyebilirdi ama insanları okumak işimin ayrılmaz bir parçasıydı ve bu çarpıcı yaratık bir şeyler saklıyordu.

Yüz hatlarını düzeltti ve başını yana eğerek bana öldürücü gülümsemelerinden birini daha verdi. Daha iyisini bilmesem, eğitilmiş olduğuna bahse girerdim.

"Buranın müdavimi olmadığımı nereden çıkardın?" Kendi içkisinden bir yudum aldı ve bir damlacık viski dudağına döküldü.

Gözlerim onun ağzına kaydığını ve etrafımızdaki konuşmalar sessiz bir mırıltıya dönüştü. Daha önce binlerce kez tadına baktığım likörün onun teninde ne kadar güzel bir tada sahip olacağını hayal ettiğimde, dili onu temizlemek için dışarı çıktı ve damarlarımda arzu dolaşmaya başladı.

Ne yaptığının farkına varmadan taburesinin ayaklarından birine uzandım ve bizi yüz yüze getirmek için ona açtım. Sonra duruşumu genişlettim ve onu kendime doğru çektim çünkü nedense aramızdaki her türlü boşluğu silmek istiyordum.

Daha önce hiç yapmak istemediğim bir şey.

"Seni hatırlardım," diye fısıldadım dirseğimi bara dayayıp yumruğuma yaslanırken, işaret parmağım şakağımda duruyordu. Onu dikkatle izledim, itirafıma verdiği tepkiyi inceledim.

Vücudundan gözle görülür bir ürperti geçti, ama itirafım onu şaşırtmak yerine, bakışları beyaz uzun kollu gömleğimden aşağıya, bu sabah Sibaya'daki otelimden ayrılmadan önce giydiğim siyah pantolonuma doğru kaydı.

Bacaklarını benimkilerin arasına sokup botlarını sandalyemin ön ayağına dayadığında dizlerinin dış kısmı iç uyluklarıma baskı yapıyordu. Sonra ellerini dizlerimin üzerine koydu ve vücudunu bana doğru eğdi.

Kokusundan bir nefes aldım, amber ve odunsu bir çiçek kokusu duyularımı dolduruyordu. Baş döndürücü ve çekiciydi.

Bakışlarını tuttuğumda, gülümsemesi soldu ve yerini benimkine rakip olacak kadar büyük bir ateşle dolu bir bakış aldı. O kadar ateşliydi ki, sağlam bir şekilde inşa edilmiş duvarlarımı ateşe verdi ve onları küle çevirmekle tehdit etti.

"Bahse var mısınız?" diye mırıldandı, ses tonunda bir parça şakacılık vardı.

Eğlenen bir gülümseme ağzımı çekiştirdi ve beni şaşırttı. İnsanlar beni nadiren şaşırtırdı ama o içeri girdiğinden beri tam da bunu yapıyordu.

"Ne tür bir bahis?" Kaşlarını kaldırarak sordum.

"Neden daha yakına gelip öğrenmiyorsun?" diye önerdi, vücudunu daha yakına yasladı ve bir an için önerisi üzerinde düşündüm.

Bakışlarının yoğunluğu sarhoş ediciydi. Kalçamın üzerinde duran elimi ona dokunma isteğiyle kaşındırıyordu. O anda tek yapmak istediğim yüzünü yakalamak ve onu ölesiye öpmektir.

Çok güzeldi ve bahse girerim tadı da harikaydı.

İşte o zaman mantığım devreye girdi ve uzaklaşmam gerektiğini fark ettim. Yarın işe başlayacaktım ve odaklanmam gerekiyordu. Ne yapacağı belli olmayan biriydi ve hayatımda buna yer yoktu.

Mantığım hatalı olabilir ama bunu yapamazdım.

Göz temasını kestim ve bağlantımızı kopardım. Barın arkasındaki kasanın üzerindeki saate hızlıca baktım ve neredeyse sabahın biri olduğunu fark ettim. Boğazımı temizledim ve "Gitmeliyim" dedim.

Bir şey söylemek için dudaklarını araladı ama ben daha ne diyeceğini duyamadan arkalığın üstünde duran kahverengi deri ceketimi kapıp çıkmıştım bile.

Faro'nun ön kapıları arkamdan gümbürtüyle kapandı ve Akdeniz'in tuzlu esintisi üzerime vurduğu anda hayal kırıklığına uğramış bir iç çektim. Ceketimi giyip arabama doğru ilerlerken ayaklarımın altındaki çakıllar çıkırdadı.

Onu öylece bırakıp gittiğim için gurur duymuyordum ama yapılacak doğru şey buydu.

Değil mi?

Bardan güvenli bir şekilde ayrıldığından emin olana kadar park yerinden ayrılmayı planlamıyordum ama onun yanında olmak hayatımla ilgili dikkatle inşa ettiğim pek çok çizgiyi bulanıklaştırdı.

Ve ona karşı koyacak gücüm kalmamıştı.

Yararsız olduğunu bildiğim halde, muhakeme yeteneğimi gölgeleyen bulanıklığı gidermek için başımı salladım. Onu yakın zamanda unutacak değildim.

Cebimden anahtarlarımı çıkardım ve arabamın kilidini açtım. Tam içeri adım atacaktım ki gecenin sessizliğini bir ses bozdu.

"Bekle."

Kıpırdamadım çünkü bakmadan kim olduğunu biliyordum. Sonunda omzumun üzerinden baktığımda onu loş otoparkın ortasında dururken buldum. Isıran soğukla mücadele etmek için avuçlarını çıplak kollarına sürterken saçları rüzgârda savruluyordu.

Bana doğru yürüdü. "Daha önceki soruma cevap vermedin."

Yaklaştıkça tenindeki tüylerin diken diken olduğunu ve çakıllı meme uçlarının ince bluzunu zorladığını fark ettim. İnledim ve ceketimi çıkarıp omuzlarına örttükten sonra aramıza sağlıklı bir mesafe koymak için bir adım geri attım.

"Ne sorusu?" Oyalamaya çalışarak sordum.

Bunu kolaylaştırmıyordu çünkü botlarının ucu benimkiyle buluşana kadar mesafeyi kapattı. Parmak uçları önümden yukarıya doğru kıvrıldı.

İşaret parmağını taktığım altın zincirin altına soktu ve beni kendine doğru çekti, o kadar yakındı ki neredeyse tadını alabiliyordum.

Yanlarımdaki ellerim büküldü ve bir sonraki hamlesini beklerken göğsümden acı dolu bir inilti yükseldi.

Sonra, en sessiz, en boğucu sesiyle, "Bütün gece bakmaya devam mı edeceksin, yoksa bu konuda bir şey yapacak mısın?" dedi.

Dudaklarındaki viski kokusunu alabiliyordum ve tek düşünebildiğim, o damlayı dudaklarından yaladığında hissettiğim gülünç *kıskançlıktı*. Ağzının üzerimde olmasının nasıl bir şey olduğunu bilmek için o damlacık olmayı ne kadar çok istediğimi.

Kahretsin, onu istiyordum. Yapmamalıydım ama yaptım. *Kötü* bir şekilde.

Doğru kararı vermeliydim ama hayatımda ilk kez böyle bir karar vermemeye meyilli hissediyordum. Bakışlarımı onunkilere kilitledim. "Öğrenmeye ne dersin?" Alçak bir ses tonuyla söyledim, dudaklarımız o kadar yakındı ki itirafım üzerine birbirine değdi.

Herhangi bir tereddüt olup olmadığına bakarken ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Hareket etmediğinde, elimi beline doladım ve diğer elimle kabaca başının arkasını kavradım. Onu döndürerek sırtını sürücü tarafındaki arka kapıya dayadım ve vücudumu onunkine yasladım. Ön taraflarımız birbirine değiyor, dudaklarımız sadece bir fısıltı uzaklığındaydı.

Şaşkın bir nefes aldı ve ne kadar tahrik olduğumu hissedebildiğini biliyordum. Bakışlarım onun şehvet dolu gözleri arasında gidip geldi ve "Bir gece" dedim.

Ama kelimeler dudaklarımdan çıktığı anda yalan olduklarını anladım. "Bir gece," diye karşılık verdi.

Kontrolümün son bağı da koptu ve dudaklarımız birleştiği anda, bunu yapmamam için tüm nedenler buhar olup uçtu. Beynimin şu anda düşünebildiği tek şey onun tadının ne kadar güzel olduğuydu.

Biliyordum.

Dilimi onunkine doğru kaydurdım ve kendini bana daha sıkı çekmek için kollarını boynuma doladı. Onun beni aynı vahşilikle öpmesi beni aşırı hızlanmaya itti. Nabzım bir kademe yükselirken damarlarıma ısı doldu.

Onu arka kapıdan uzaklaştırdım ve kapıyı açtım. Dudaklarımı ondan çekerek homurdandım, "İçeri. Şimdi."

Bunu yaptıktan sonra arka koltuğa tırmanıp ona katıldım. Sonra onu hemen kucağıma çektim ve tekrar öptüm.

Tanrım, bağımlılık yapıyordu.

Bu nasıl bir gece olabilir ki?

Elleri omuzlarımdayken, giderek büyüyen ereksiyonuma sürtündü ve ellerim onu daha da yaklaştırmak için kalçalarına gitti. Dudaklarımı ağzından alıp çenesine ve boynuna öpücükler kondururken aynı anda bir elimi yukarı kaldırıp üstünü bir arada tutan tek düğmeyi açtım.

Sonra kumaşı kenara ittim ve dilimi aşağıya sarkıtarak ağzımı onun sivri meme ucunun etrafına sardım. Isırmadan önce meme ucunu bir kez yaladım ve ondan düşük bir inilti çıkardım.

Beni sıkıca göğsüne bastırırken elleri ensemdeki saçları kavramak için boynumun arkasına doğru kıvrıldı, bu da damarlarımda daha fazla arzu akmasına neden oldu, daha fazlasını istediğini biliyordum.

Bu yüzden, diğer göğsüne geçip aynı tepkiyi vermesini umarak aynısını yapmadan önce acıyı yatıştırmak için dilimi döndürdüm.

Ve tam olarak istediğimi aldım.

"Siktir," diye inledi beni tekrar ağzına götürmek için saç tellerini çekmeden önce. Dudakları benimkini tutkulu bir öpücükle bulurken, kalçalarını bir daire içinde çalıştırdı ve kendini örtülü horozuma sürttü.

Onun içinde olmaya ihtiyacım vardı ve elleri göğsümde gezinip pantolonumun düğmelerini açtığı anda aklımı okumuş gibiydi. Nefes nefese geri çekilip parmağını bel bandının altından geçirmesini ve "Beni becermen istiyorum" demesini izledim.

Açık sözlülüğüne artık şaşırmadığım için alaycı bir kahkaha attım ve hararetli bakışlarıyla karşılaşmak için başımı kaldırdım. "Beni dışarı çıkar o zaman."

Tereddüt etmeden fermuarı indirdi ve elini boxer külotumun içine soktu, etrafıma sardı ve beni sıkıca sıktı.

Başım koltuk başlığına yaslandı ve bir inilti çıkardım.

Lanet olsun.

O sikimi aşağı yukarı okşarken parmaklarım kalçalarına gömüldü. Elini yukarı kaydırıp ve oradaki hassas deriyi sıkıca sıkmadan önce ucundaki açıklığa doğru fırçaladı.

Ayağa fırladım ve bir elimle başının arkasını kavradım. "Beni dışarı çıkar dedim, onunla oyna değil," diye dudaklarına karşı homurdandım.

Dudaklarıma gülümsedi ve tekrar sıktı. "Ya bu *benim* ne istiyorsun?"

Ona bir cevap vermek yerine, elimi başının arkasından kalçasına indirdim ve daha iyi erişebilmem için eteğini yukarı doğru kıvrıdım. Onunla tanıştım

Bir elimi eteğinin altına sokup iç çamaşırını kenara ittim ve iki parmağımı tek bir hareketle tatlı amına soktum.

Etrafımdaki tutuşu gevşedi ve "Tanrım" diye bağıırken gözleri sıkıca kapandı.

"Evet, öyle bir etkim var."

Gözleri faltaşı gibi açıldı ve göğsüme vurdu. "Sen bir pisliksin."

Yüzümü yaklaştırdım ve parmaklarımı yavaş bir daire çizerek içine soktum. Gözleri büyüdü ve fısıldadım, "Ve ıslanmışsın."

Parmaklarımı içinden çıkardığımda inledi. Elimini yukarı kaldırarak, ona göstermek için parmaklarımı dudaklarına bastırdım. Dilini dışarı çıkarmasını ve sıcak ağzını parmaklarımın etrafında dolaştırarak onları temizlemesini hayranlıkla izledim.

Onları hızla çıkardım ve dudaklarımı aç bir iniltiyle onunkilere yapıştırdım, tadına bakmaya ihtiyacım vardı. Onun tadına bakarken göğsümden bir hırıltı yükseldi.

Beklemekten bıkmıştım.

Ellerimi tekrar eteğinin altına soktum ve iç çamaşırını yırtıp çıkardım. Ağzıma karşı nefesi kesildi ama hemen toparlandı ve beni takip etti. Aşağı uzanarak ellerini arkamdaki bel bandının altından geçirdi ve pantolonumu ve külotumu yeterince aşağı kaydırmama yardım etti.

Sikim nihayet acı verici hapsinden kurtulmuştu ve kendini ona sürtmeye başladı. Islak amının hiçbir engel olmadan bana karşı bu kadar kolay kayma hissi o kadar şehvetliydi ki beynimi mutlu bir pus içine gönderdi.

Amının sikimi yuttuğunu görmek isterdim ama bunun için zaman yoktu. Bu yüzden kendimi girişine yerleştirdikten sonra kalçalarını tuttum ve tamamen içine soktum. O kadar yüksek sesle haykırdı ki, neredeyse o anda boşalıyordum.

Gözlerini sıkıca kapadı ve klitorisini leğen kemiğime doğru yuvarlayarak içime doğru eğildi. İnledim. "İşte böyle, güzel kız. Bana böyle binmeye devam et."

Ben onu sikmeye devam ederken o da omuzlarımı kavradı. İkimiz de zor nefes alıyorduk ve havaya seks kokusu sinmişti. İnlemelerimiz ve homurdanmalarımız arabayı doldurdu, o da sikimi iyi bir tanrıça gibi aldı.

Aletimin üzerinde zıplarken göğüsleri aşağı yukarı sallanıyordu ve benim başım dönüyordu.

"Ah lanet olsun," diye inledi. "Tam orada." Sesi etrafımda süzülüyordu ama ben çok ileri gitmiştim. Bu yüzden tekrar içine girmeye odaklandım ve

tekrar, onu kaybettiren aynı noktaya vurarak.

"Tanrım, çok harika hissediyorsun," dedim dudaklarımı dudaklarına çarpmadan önce.

Seks her zaman sadece seksti, ama bu. Lanet olsun, bu neredeyse büyüğü bir şeydi.

Amcığı beni sıktı ve o haykırırken dilimi onunla buluşmak için içeri kaydardım. Tırnakları omuzlarıma battı ve orgazmı onu ele geçirdi. Onun sikimi ıslattığını hissedebiliyordum ve kendi zevkimin çökmesi için gereken tek şey buydu.

İçine boşaldım ve orgazmlarımızın son dalgaları boyunca onu öptüm. Dudaklarımız birbirinden ayrıldı ve birbirimizin ağzına karşı nefes nefese kaldık.

Bu....

Sikeyim.

İkimiz de kendimize geldiğimizde nihayet birbirimizin gözlerinin içine baktık.

Ne lanet bir manzaraydı.

Yanakları kızarmış, saçları dağınık ve dudakları şişmiş.

"Bu..." Bana gülümseyerek sözlerini bitirdi. Bu gece bana verdikleri arasında en sevdiğim bu olabilirdi.

"Evet."

Etrafımızdaki hava değişti, ama genellikle böyle anları takip eden rahatsız edici sessizliğin aksine, bu seferki mutluluk vericiydi.

Dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu ve kendini üzerimden kaldırdı. O yana doğru hareket ederken ben de konsola uzandım ve kağıt mendilleri aldım. Yapmak istedim ama haddimi aşmak istemedim, bunun yerine ona uzattım. Islak aletimi pantolonuma geri sokarken, henüz ondan kurtulmak istemediğim için kendini temizledi ve pantolonumu yukarı çekti.

İkimiz de arka koltuklara yaslandık ve bir süre sessiz kaldık. Gitmesini istemiyordum ama eninde sonunda gitmek zorunda kalacaktı ve onu bir daha göremeyebilirdim.

Ona baktım ve kendimi ona sormayacağımı söylediğim bir şeyi sorarken buldum. Yapmayacağıma dair kendime söz verdiğim bir şeyi. "Ya seni tekrar görmek istersem?" Neredeyse duymamasını umarak fısıldadım.

Başını yana çevirip bana baktı, itirafım karşısında yüz hatları şoka uğramıştı. "Bir gece için anlaşmıştık."

"Ne üzerinde anlaştığımızı biliyorum, ama ya..." Onan tam olarak ne istediğimden emin olamadığım için sözümü kestim. Hayatımda bir ilişkiye yer yoktu.

İşim bir tane için yer bırakmadı. Ama... İçimden homurdandım. Bilmiyordum.

Tek bildiğim onunla bir gecenin yeterli olmadığıydı.

Sessizliği ciğerlerimin etrafındaki eti sıktı ve etrafımıza yerleşmiş olan önceki huzurlu havayı boğdu. Ama başka tarafa bakmadım. Bana vereceği cevabın ardındaki gerçeği görmek istiyordum.

"Kalbini kırarım," dedi ve artan yeni gerginliği dağıtmak için yumuşak bir kahkaha attı.

Başımı usulca salladım ve "Çoktan kırıldı" diye fısıldadım.

Sevdiğim her şeyi kaybetmişim.

Babam beni istemedi ve annem de sonunda beni terk etti.

Mia'nın gözleri kederle doldu ve ona acımak istemediğim için gözlerimi kaçırdım.

Hafifçe üzerime gelip dudaklarımın kenarına yumuşak bir öpücük kondurana kadar yanımda hareket ettiğini hissettim. "Özür dilerim," dedi vedalaşırken, arabamın sınırlarından çıkıp kapıyı arkasından kapatmadan önce.

Kıpırdamadım ve barın önündeki ana caddenin kaldırımına çıkıp bir taksi çağırırken gözlerimi ondan ayırmadım. Biri önünde durduğunda kapıyı açtı. İçeri girmesini bekledim ama durakladı, bir eli küçük kırmızı taksinin tavanına dayanmıştı.

Buraya bir göz atmasını umuyordum ama kısa bir süre sonra içeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı.

Taksi kaldırıma yanaştığında arka koltuktan inip şoför koltuğuna tırmandım. O sabahın ilerleyen saatlerinde, eşyalarımı yerleştirip Akademi'deki daireme yerleştikten sonra, barda tanıştığım yeşil gözlü güzel kıızı hayal ederek ve onu bir daha görme şansım olup olmayacağını merak ederek yattım.

Ertesi gün onunla tekrar yüz yüze geleceğimi bilmiyordum. Yeni öğrencilerimden biri olarak.

BÖLÜM 4

AMALIA (GEÇMİŞ)

"ÇOKTAN KIRILDI."

Sözleri zihnimde o kadar çok tekrarlandı ki zar zor uyuyabildim. Bana nasıl baktığını düşünüp durdum. Yüzünü bana döndüğünde gür kahverengi saçlarından bir tutamın alnına düşmesini. Cevabımı beklerken koyu kahverengi gözlerinin yeşil gözlerime sabitlenişini.

Sesinin altında yatan acı bana daha önce hiç hissetmediğim bir şey hissettirdi ve bu hoşuma gitmedi.

Çünkü teklifine evet demek istiyordum. Gerçek adını ve ne olduğunu öğrenmek için bir geceden fazlasını istedim. Ama ben böyle çalışmıyordum.

Buraya bunun için gelmedim.

Hayatımda yaptığım en iyi seks olsa bile.

Sokağa çıkma yasağından çok sonra yurda döndüğümde duş alıp ondan arandıktan sonra bile onu bacaklarımın arasında hissedebiliyorsa bile. Beni öperken ve becerirken kafatasımın arkasını ne kadar sert kavradığını, dudaklarının dudaklarımı nasıl morarttığını ve kafa derimin nasıl karıncalandığını hala hissedebilsem bile.

Anıya dokunmak için içimde güçlü bir istek vardı ama buradaki ilk günümde tam üstümde uyuyan meslektaşımın açacağı bir davayla yüzleşmek istemiyordum.

Sabahın erken ışıkları perdelerden içeri süzülene kadar dönüp durdum. Küçük komodininin üzerindeki saate baktım ve ilk dersimize girmemize yaklaşık iki saat kaldığını fark ettim.

Önümdeki günden önce bir koşunun zihnimi boşaltmaya yardımcı olacağını umarak sessizce yataktan kalktım ve tüm kıyafetlerimi sıdırmak zorunda olduğum küçük şifonyere doğru yürüdüm. Koyu kahverengi bir egzersiz seti aldım ve banyoya girdim, gelecek yılki oda arkadaşım Stella'yı uyandırmamak için kapıyı arkamdan dikkatlice kapattım.

Dün gece döndüğümde uyuyordu, bu da beni rahatlatmıştı. İki gün önce geldiğimde onunla sadece kısaca konuşmuştum ve yeterince samimi görünüyordu ama nerede olduğumla ilgili herhangi bir sorudan kaçınmayı tercih ederdim. Sessiz yapısına bakılırsa, beni sorgulayacağını sanmıyordum ama burada asla çok dikkatli olunamazdı.

Bu yolculuğun başlarında öğrendiğim bir şey, görünüşün neredeyse her zaman aldatıcı olduğuydu.

Uzun kollu bir üst ve yüksek bel motorcu şortu gibi seçtiğim eşleşen takımını hızla giydim ve saçlarımı at kuyruğu yaptım. Yüzüme biraz su çarptıktan sonra nemlendirici ve güneş kremi sürdüm ve gıcırdayan döşeme tahtasından uzak durmaya dikkat ederek kapıya doğru ilerledim.

Ayakkabılarımı giydim, girişin yanındaki spor çantamdan kulaklıklarımı aldım ve odadan dışarı kayarak tesisin arka tarafındaki alana doğru ilerledim. Dışarı çıktığımda soğuk bir rüzgâr bedenimi yalayıp geçti. Ellerimi kollarımın üzerinde birkaç kez gezdirerek biraz ısındım ve dışarıda başka biri var mı diye etrafa bakındım.

Görünürde kimsenin olmamasının verdiği rahatlıkla kulaklıklarımı kulağıma taktım ve müziğin ritmine uyarak yavaşça yola çıktım.

Koşarken, geldiğimden beri binayı keşfetme fırsatı bulamadığımı fark ettim. Bu yüzden sola dönerek Akademi'nin arkasındaki ormana giden patikaya girdim.

Patikanın aşağısında, yol okyanus boyunca kıvrılan bir yola açılıyordu. Kıyıya çarpan dalgaların yankıları müziğin içinden süzülüyordu. Yatıştırıcı sesler bir merhem görevi gördü ve önümde ne olduğuna dair tüm endişelerim ve belirsizliklerim kayboldu.

Elde edebileceğim her türlü ekstra avantaja ihtiyacım olacağını bildiğimden, son birkaç haftayı bu yıl için önceden antrenman yaparak ve ders çalışarak geçirmiştım. Her zaman iyi bir öğrenci olmuştım ama kolay olmamıştı. Özellikle de belgeleri ezberlemek söz konusu olduğunda ve bu işin büyük bir kısmı bunu gerektirdiğinde.

Bu gerçeğin üzerinde durmamaya karar vererek, herkes uyanmadan önce geri dönmek için etrafımda dönüp ormana geri dönerken kendimi daha da zorladım. Yaklaştığımda ve ufukta Akademi'yi gördüğümde, göğsüm kabarak yavaşladım ve durdum.

Kulaklarımda çınlayan ritmi kapattım ve arka kapıya doğru yürürken alnımda biriken teri kolumun ucuyla sildim.

İçeri girdikten sonra sağa döndüm ve koridordan odama doğru ilerledim, sınıfa gitmeden önce yapmam gerekenleri kafamda sıraladım. Yapmam gerekenlere o kadar dalmıştım ki, sert bedenine çarpına kadar önümdeki adamı fark etmemiştim.

Parmakları beni sabitlemek için üst kollarıma dolandı. Başımı kaldırıp kim olduğunu fark ettiğimde dudaklarımdan bir inilti döküldü.

Tam da ihtiyacım olan şey.

Asher Williams, Akademi'nin müdürünün yirmi beş yaşındaki oğlu ve tanıdığım en sinir bozucu insandı.

Bemes'te aynı uluslararası okula gitmiştik ve üç yaş büyük olmasına rağmen onunla birkaç derse girme şanssızlığına sahiptim, çünkü o hala bilinmeyen nedenlerden dolayı birkaç yıl okulu bırakmıştı.

Onunla olan ilişkilerimi sınırlandırmak için e l i m d e n geleni yapmışım, zira kendisi çok çapkın biri olarak t a n ı n ı y o r d u , ama ne yazık ki lise mezuniyetimizden sonraki sarhoş bir gece ve kötü bir kararın ardından, kendimi onun sürekli ikinci raundu isteyen çapkın doğasıyla baş başa bulmuştum.

Mezun olup üniversite için eve döndükten sonra ondan kurtulacağımı düşünmüştüm ama çoğu kişi babasının parasını bir plajda harcamaya devam edeceğini düşünürken o ailesinin izinden gitmeye ve Akademi'ye katılmaya karar vermişti.

Eninde sonunda onunla karşılaşabileceğimi biliyordum ama sınıfımız ondan kaçabileceğim kadar büyüktü. Neredeyse odama varmak üzereydim.

Sanırım şansım yine yaver gitmedi.

Gözleri vücudumda gezindi ve takdir dolu bir mırıltı çıkardı. "Bakın burada kim varmış?" dedi ve o kendine özgü sırıtışıyla beni onurlandırdı. "Tek ve biricik Amalia Abara."

"Williams," dedim kırpılmış bir tonda, omuz silkerek.

Ellerini ceplerine soktu ve boyuna göre ayağa kalktı. "Bir erkeğin senden mesaj alması için ne yapması gerekir?" diye sordu gözlerini vücudumda gezdirirken.

Asher o geceden beri bana çıkma teklif etmeye çalışıyordu ama ben onu görmezden gelmenin daha kolay olacağına karar vermişim.

Gözden ırak, gönülden

ırak. Şimdiye kadar.

İçimi çektim ve ona gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. "Gitmem gerek," dedim ve yanından geçip uzaklaştım.

"Bir gün sana evet dedirteceğim," dedi tam odamın kapısını arkamdan kapatırken. Başımı kapıya yaslayıp tavana baktım.

Oradaki her kimse, onu uzak tut, lütfen.

"Kararlı görünüyor," diye bir ses beni yalvarışından uyandırdı.

Stella'yı üst ranzasında otururken buldum, çoktan giyinmiş ve dizüstü bilgisayarını önünde açmıştı.

Başımı salladım ve ona küçük bir gülümseme verdim. "Öyle de diyebilirsin."

Dikkatini tekrar ekrana verdi ve "Hazırlanmalısın.

Sabah sekizde 34B numaralı odada olmamız gerekiyor."

Saatime baktım ve duş alıp üstümü değiştirmek için sadece on beş dakikam olduğunu fark ettim. *Hay sikeyim.* Bu kadar uzun süre yok olduğumu fark etmemiştim.

Kulaklığımı ve saatimi yatağımın üzerine attım ve üniformamızı (siyah kargo pantolonu ve gri bir tişört) almak için şifonyerime koştum. Banyoya girip kapıyı arkadan kilitledim ve egzersiz kıyafetlerimi köşedeki sepete attıktan sonra duşa girdim.

Vücudumu hızlıca yıkadıktan sonra kurulandım ve o günkü kıyafetlerimi giydim. Dişlerimi fırçaladım ve cilt bakımımı uygulamadan önce yüzümü yıkadım.

Aynada kendime baktıktan ve yüz hatlarımı kaplayan uykusuz çizgileri fark ettikten sonra, uzun kirpiklerime küçük bir kat maskara sürdüm ve dudaklarıma biraz dudak kremi sürdüm. Sonra yanaklarıma biraz renk vermek için yanaklarımı çimdikledim ve banyodan çıktığımda Stella'nın çoktan gitmiş olduğunu gördüm, arkasından komodinin üzerinde dumanı tüten bir fincan kahve duruyordu.

Ondan hoşlanmaya başlayabilirim.

Buharlı sıvının verdiği yanma hissini görmezden gelerek birkaç yudum içtim, spor ayakkabılarımı giymek için acele ettim ve beş dakika kala kapıdan çıktım.

"İlk gününe geç kalmak üzere olan tek kişinin ben olmadığımı gördüğüme sevindim." Dalgalı saçlarımı yüzümden uzak tutmak için küçük saten bir başörtüsünü alnımdan geçirip bağlarken yanımda bir ses çınladı.

Sağıma baktığımda koyu mavi gözlü, uzun boylu, güzel bir sarışının bana gülümsediğini gördüm. O da benimle aynı kıyafeti giymişti ve uzun saçlarını at kuyruğu yapmıştı.

"Umarım ikimiz için de durum böyle değildir," diye cevap verdim köşeyi dönüp bizi 34B numaralı odaya götürecek koridorda yürürken.

Elini uzattı ve kendini tanıttı. "Isabella Smith. Ama arkadaşlarım bana Bella der."

Elini kendi elime aldım. "Amalia."

Kapıya vardığımızda elimi bıraktı ve benim için kapıyı açarak içeri girmeme izin verdi. Büyük odada konuşmalar yankılanıyordu ve ben odanın ortasında bir grup oluşturan tüm acemilere baktım. "Ah, biliyorum. Navarra'da sınıfının en iyisi ve bu yılın en gözde acemisisin. Ünün senden önce geliyor," dedi kalabalığın arasına girip onların arasında dururken.

Burnumu kaşıdım ve ona bakarak küçük bir kahkaha attım. "Umarım bu kötü bir şey değildir."

Son birkaç yılımı Akademi'de bir yer edinmek için eğitim alarak geçirmiştım ve buraya gelmek için çok çalışmışım ama bununla birlikte gelen ilgiyi istemiyordum. Çünkü ilgi, beklenti demekti ve beklentiler de kusursuz olma zorunluluğunu beraberinde getiriyordu.

Ben bundan çok uzaktım.

Bana küçük bir gülümseme verdi. "Hiç de değil."

Odanın diğer tarafındaki kapı açıldığında ve bir çift ayak sesi hepimizin durduğu yere yaklaştığında konuşmalar aniden sönükleşti. Önümde duran insan denizinin ortasında henüz kim olduğunu göremiyordum.

"Ayrıca," diye devam etti Isabella kulağımın hizasına gelecek şekilde eğilirken. "Bunu saklamalısın," diye fısıldadı.

Ona baktığımda boynumu işaret ettiğini gördüm. Göğsümdeki ısı yükseldi ve dün geceyi hatırlayarak elimi boynumun kenarına götürdüm. Bu sabah o kadar acelem vardı ki dün geceki yabancının vücudumda herhangi bir iz bırakıp bırakmadığını fark etmemiştim.

İçten içe öyle olmasını ummama rağmen.

Eğlenen bir kıkırdama çıkardı. Bahsettiği izi bir şekilde gizlemeyi umarak gömleğimi yukarı çektim ve dikkatimi ön tarafa çevirdim.

Yeni eğitmenimizle tanışma beklentisiyle sinirlerim damarlarımda dolaşıyordu. Adı ondan önce geliyordu ve burada bir efsaneydi. Nadiren birine hayranlık duyardım ama sadece onun başarıları bile iyi bir izlenim bırakmak istememe neden oluyordu.

Hayatımın çoğunu nereye uygun olduğumu ve hangi konuda iyi olduğumu bulmaya çalışarak geçirdim. Öğretmenlerim ve çevremdeki insanlar bana hep tepeden bakmış, önemli gördükleri bölümde başarılı olmadığım için hiçbir şey başaramayacağımı söylemişlerdi.

Annemiz ben on dört yaşımdayken *kendini bulmak* için bizi terk ettikten sonra ablam bana ve kardeşime bakmak için iki işte çalışmıştı. Bu yüzden bir şeyde, *herhangi bir* şeyde başarılı olma baskısı üzerimde ağır bir yük oluşturmıştı. O bizi büyütmek için çok şeyden vazgeçmişti ve ben de daha iyi notlar almayı ve hayatımın geri kalanında ne yapacağımı bulmayı kendime görev edinmiştim.

Bu göz korkutucu bir görevdi, ancak Akademi'deki ilk yılımda Navarra'da konuk bir öğretim görevlisi konuşma yaptığında, o anda içeri girmek için elimden gelen her şeyi yapacağımı biliyordum.

Burada olmak bana başka türlü elde edemeyeceğim fırsatlar sunacaktı ve ayrıca yaşamak için kış tekmelemek kulağa o kadar da kötü gelmiyordu. Terapistimin de söylediği gibi, beleşçi ebeveynlerime karşı beslediğim öfkeyi iyi bir şeye kanalizetmek doğru yönde atılmış bir adımdı.

Ağır ayak sesleri durdu ve herkes omurgalarını düzeltti ve onu etkilemek umuduyla en iyi yüzlerini takındı.

Önümdeki kız kısık bir ıslık çaldı ve yanındaki kıza mırıldandı, sesi fısıltının biraz üzerindeydi. "Onun muhteşem olduğunu duymuştum, ama lanet olsun."

Noah Brown'ı tanıyordum ama sözde fotoğrafının çekilmesini reddettiği için neye benzediğini hiç görmemiştim. Ama önümde yükselen bedenlerin arasından yakalayabildiğim küçük bakışlardan anladığım kadarıyla haklıydı.

Henüz yüzünü göremiyordum ama dikkatim vücuduna takıldı. Lacivert gömleği kollarına yapışmıştı ve kolları kıvrılmıştı, bu da ön kollarının nefis bir görüntüsünü veriyordu.

Eğitime odaklanabilmek için dün gecenin uzun bir süre için son kez olacağına dair kendime söz vermişim ve o benim öğretmenimdi, ama bu bakamayacağım anlamına gelmiyordu.

Sonunda boğazını temizledi ve etrafımdaki mırıltılar tamamen kesildi. "Pekâlâ millet, Akademi'ye hoş geldiniz. Ben Ajan Noah Brown ve burada geçireceğiniz süre boyunca eğitmeniniz olacağım," dedi garip bir şekilde tanıdık gelen derin bir ses.

Önümdeki kız kımıldadı ve sonunda önümüzde duran kişiye tam olarak bakmamı sağladı.

Boğazım düğümlendi ve kan kulaklarıma hücum etti, uğultu sesi daha sonra söylenecek her şeyi engelledi, eğer bir şey söylüyorsa bile çünkü nefes almaya zar zor odaklanabiliyordum.

Ciğerlerim göğsümün içine çökmüş gibiydi, bakışlarının üzerime inmesinin kaçınılmazlığını beklerken derin bir nefes almayı imkânsız hale getiriyordu. Ve nihayet gözleri benimkilerle buluştuğunda, görüşüm daraldı ve gecemizin anıları gelgitlerle geri geldi.

Ağzı üzerimdeydi, ben ona binerken siki içimdeydi, hayatımın en ateşli gecesini yaşarken dudakları dudaklarımı yalayıp yutuyordu.

Ve onun veda sözleri.

"Çoktan kırıldı."

BÖLÜM 5

AMALIA (ŞİMDİKİ ZAMAN)

BİRKAÇ DAKIKA BOYUNCA, GÖZLERİM ONUNKİLERLE BULUŞTUĞUNDA, ZAMAN DURDU.

Saniyeler hayal edebileceğimden çok daha uzun sürdü.

Anılar, Ines olduğumda ördüğüm duvarlara çarparak, özenle inşa ettiğim yeni gerçekliğimi tuğla tuğla yıkmakla tehdit ediyordu. Kalbim öfkeyle göğüs kafesime çarptı ve içinde bulunduğumuz oldukça büyük hücrenin duvarları çöküyormuş gibi hissettirdi, bizi geçmişte paylaştığımız sonsuz anların yeni gerçekliklerimizle savaştığı çok daha küçük bir yere kapattı.

Ben onun esiri, o da benim esirim.

İkimiz de yeni koşullarımızın tutsağıyız.

Bir zamanlar olduğum kişi ile şimdi olduğum kişi arasında bir bariyer inşa ettiğim yıllardan sonra, onun basit varlığı beni bu kadar sarstıysa, ona karşı çok daha iyi savunmalara ihtiyacım olacağını hemen fark ettim.

Özellikle de o gittikten sonra.

Esirimın gözleri büyüdü. "Amalia?" Sesi bir fısıltının biraz üzerindeydi ve hatırladığımdan daha derindi ama yine de tanıdım.

Kendimi onu kabul ederken buldum, kendime karşılaştığım herkese her zaman yaptığım şeyin bu olduğunu söyledim, böylece herhangi bir ayrıntıyı bilgi bankamda saklayabilirdim.

Evet, doğru, zihnim benimle alay etti.

Morarmış bilekleri tavandan sarkan bir çift prangaya zincirlenmiş bir iple birbirine bağlanmıştı. Beyaz gömleği yırtılmış, gövdesindeki çeşitli kesikler ortaya çıkmış ve sağ omzundaki gömleğin kumaşı kanla kaplanmıştı.

Bana Hamza'nın adamlarından birinin onu yakaladıklarında yaralandığı söylenmişti ama görünüşe göre kimse yarasıyla ilgilenmemişti. Maalesef ilgilenmem gereken bir şeydi.

Eğer benim gözetimimde ölecek olsaydı, bu kolayca önlenabilir bir enfeksiyondan olmazdı.

Bakışlarım yüzünün sağ tarafında gezindi, kaşının üstündeki kurumuş kanla kaplı kesigi ve elmacık kemiğindeki solmakta olan morluğu not ettim. Bunun dışında, mükemmel yontulmuş yüzü kazaya rağmen bozulmamıştı.

Bazı özellikleri yıllar içinde değişmiş ve büyümüş olabilirdi - gözlerinin yanındaki ince çizgiler, güçlü, yontulmuş çenesindeki daha kalın sakal ve kalın kahverengi saçlarının arasından görünen birkaç grilik - ama bir şey değişmemişti.

Aradan on yıl geçmesine rağmen koyu kahverengi gözleri beni hâlâ esir alıyordu.

Ama hemen kendime, karşımdaki adamın bir zamanlar her şeyim olduğunu sandığımı, ama gittiği anda buharlaşıp yok olan kişi olduğunu hatırlattım.

Onunla barıştım - ya da hiç var olmamış gibi görmezden geldim mi demeliydim çünkü bu, terk edilmesinin ardından gelen kalp kırıklığıyla başa çıkmaktan çok daha kolaydı.

Ama onun dudaklarından dökülen ismim her zamanki gibi aynı etkiyi yaratıyordu, ses vücudumda sekiyor ve eski yaraları deşiyordu.

Aradan on yıl geçmişti ama aniden gidişinin acısı tazeliğini koruyordu. Göğsüm sıkıştı ve çarpan kalp atışlarımı düzenlemek için nefes aldım.

Eski Amalia, bana hissettirdiği coşkuyu yeniden yakalamak için çırpınırdı ama artık o kişi ben değildim. Birlikteyken edindiğim pembe gözlükler, şimdi beni tüketen bir karanlığa dönüşmüştü.

Vicdanım sık sık yeni doğamla savaşıyor, kalbim görevimin ne olduğu konusunda aklımla mücadele ediyordu. Ama ben bu bölümü kapatana kadar eski Amalia'nın geri dönüş yolunu bulamayacağını biliyordum. Ne yazık ki onun için Barrera kartelinin artık eskisi gibi olmaması için daha önümüzde uzun bir süre vardı.

Boğazımdan yukarı tırmanan yanmaya karşı savaştım ve bir veda bile etmeden gidebildiğini hatırlayınca içimi ele geçirmekle tehdit eden ateşi söndürmek için kendimi zorladım.

Ayrıca, günün sonunda yapmam gereken bir iş vardı ve o yoluma çıkıyordu.

Bakışları çok çeşitli duygularla savaşıyordu ama umurumda değildi ya da en azından kendimi umursamadığıma yeterince ikna etmiştim.

Küçük bir adım geri attım ve kollarımı kavuşturdum, parmak uçlarımla derisi uyluğuma dayadığım bıçağa ulaşmak için kaşınıyordu. "Sensin," diye kesin bir dille ifade ettim.

Kaşlarını kaldırdı. "Hayal kırıklığına uğramış gibisin."

"Görmek isteyeceğim son kişi sensin ve açıkçası, hayatımın bir yılını boşa harcayan biri yerine başka bir mahkûmu tercih ederdim."

"Duygularımı incitiyorsun, güzel kız. Bir adamı zaten düşmüşken tekmelemenin yolu," diye cevap verdi, atmosferi hafifletmeye çalışarak.

Lakap gözünden kaçmış gibi görünüyordu ama bu, onun yakınlık kurma çabasına karşı derimin altında kabaran kızgınlığı durdurmadı. Sanki tek kelime etmeden kaçıp gitmemiştir.

"Neden bizim bölgemizdesiniz? Sizi kim gönderdi?" Sert bir şekilde sordum.

Birkaç gün önce, ben bir sevkiyatı teslim almak için uzaktayken, Hamza beni aradı ve DEA ajanlarının Bab Al Mansour'un etrafını kokladığını haber verdi ve ben de ona daha önce defalarca yaptığım gibi kendi başıma kolayca halledebileceğimi söyledim.

Barerra'nın saflarına sızdıktan sonra ekibimle tüm iletişimi kesmiştim. Belli ki buna karşı çıkmışlardı ama hayatımın herhangi bir kısmıyla hâlâ bağlarım varsa, Büro'nun bana verdiği yeni kimlik olan Ines Bensaid'e dönüşme eşiğini tam olarak geçemeyeceğimi biliyordum.

Ailem de dahil.

Onlara ilişkimizi zorlayacağını bildiğim tek şeyi söyledim, böylece nerede olduğumu açıklamak zorunda kalmayacaktım ve Ajans'ın bana verdiği kullan-at telefonu yok ettim.

Temas hattı oluşturmak için birkaç ajan göndermişlerdi ama ne yazık ki onlar için Barrera'nın sicario'su rolümü çoktan benimsemiş ve kimliğimi tehlikeye atmadan önce onlardan kurtulmuştum.

Son beş yıldır aklımda tek bir hedef vardı ve yoluma çıkan her kim olursa olsun ortadan kaybolmalıydı.

Ne pahasına olursa olsun.

Birkaç gün öncesine kadar hiçbir ajan peşime düşmeye cesaret edememiştir, ama garip bir şekilde Hamza bunun icabına kendisi bakmakta ısrar etmişti. Barrera'nın onlardan birinin canlı tutulmasını istemesiyle ilgili bir şey.

Gevşek uçlar onun yöntemlerinin bir parçası değildi ve ben her zaman onları bağlayan en iyi askeri olmuşumdur. Kim olduğu bana söylenmemiştir ama yeni mahkûmumun bir zamanlar sevdiğim adam olmasını hiç beklemiyordum.

Noah bana geçmişi hakkında pek bir şey anlatmamıştı ve Akademi'de, Barrera'yı somut kaynaklar altına almaya çok yaklaştıklarında ilk ve *tek* ortağının öldürüldüğüne dair fısıltılar duymuştum. Ama ben ya çok saftım ya da umursamayacak kadar aşıktım.

Şimdi neden burada olduğu çok daha mantıklıydı, ama yine de neden en başta bu bölgeye girmeye cesaret ettiğini ya da Barrera'nın neden ondan kurtulmadığını anlamıyordum.

Ben yapardım.

Tamamen bencil nedenlerle olsa bile.

Noah'nın kaşları birbirine yaklaştı. "Beni kim gönderdi? *Senin* bölgen mi?" dedi, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Neden buradasın? Hakkında hiçbir şey yoktu-"

"Neden burada olduğum seni ilgilendirmez," diyerek sözünü kestim.

Başını salladı ve bir öksürük göğsünü tıkırdattı. Zincirleri çekiştirirken, "Şu anki durumuma bakılırsa biraz öyle," diye kestirip attı.

"Görevimi neden tehlikeye attığınızı söyledikten sonra bu konuda ne yapabileceğime bakacağım."

Küçük bir kahkaha attı. "Her zaman pazarlık. Değişmediğini gördüğüme sevindim."

"Beni tanımıyorsun," dedim, hayal kırıklığımı yüzüne yansıtmaya isteğimi yatıştırmaya çalışırken ses tonum kuruydu.

Tek kaşını kaldırdı ve bakışlarının vücudumda gezinmesine izin verdi. "Aynı fikirde değilim, güzel kız."

Bir an ondan birkaç adım ötede duruyordum, sonra hançerimi çenesinin altına dayamıştım, boştaki elimle başının arkasını tutuyordum. "Bana bir daha asla öyle deme," diye öfkelenim, ona bakarak. Kendimi durduramadan, "Bu hakkını uzun zaman önce kaybettin," diye ekledim.

Bir anlık acı yüz hatlarını kararttı ama geldiği gibi hızla kayboldu. Önceki kurbanlarımın son anlarında onları merhametime bıraktığımda olduğu gibi yüz ifadesinin paniğe dönüşmesini bekledim.

Ama bakışlarını boyayan şey beklediğim gibi korku değildi.

Bunun yerine, dokunuşuma doğru eğilirken gözlerinde eğlence parladı, teni keskin bıçağa karşı gerildi. Bu sadece bıçağın ucunu boynuna daha sert bastırmama neden oldu, bronz teninde bir kan damlası çiçek açtı.

Boynunun kıvrımından yavaşça aşağıya indi ama yine de irkilmedi.

Dolgun dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Dikkatli ol *güzel kız*," dedi. "Sevgili patronunun isteklerine karşı gelmek istemezsin."

"Kendimden başka kimseye hesap vermem," dedim dişlerimi sıkarak. Bu tam olarak gerçek değildi ama bunu bilmek zorunda değildi.

Barrera beni infaz memuru olarak atamıştı ve ihtiyacım olan cevapları almak için çoğunlukla kendi isteklerimi yerine getiriyordum, ancak yine de bana alt düzey askerlerinden biri gibi emir veriyordu ve arada bir itaat ediyormuş gibi yapmam gerekiyordu.

Eğer gerçekten neden burada olduğumu öğrenirse, mahkûmlara yaptığının, bir sıçan olduğum için bana yapacaklarının yanında sadece bir oyun olduğunu ve cesedimin muhtemelen Oued Aguz'da yüzerken asla bulunamayacağını söyleyelim.

Dikkatimi tekrar Noah'ya verdim, bekliyor ve izliyordum. Sessizlik aramızda yaşayan, nefes alan bir unsur gibi dolanıyor ve damarlarımda hayal kırıklığı yaratıyordu. Birbirimize bakarken her nefes alışımızda göğsüm onunkine sürtünüyordu.

Dudaklarımız birbirine sadece bir fırça uzaklığındaydı, nefesi dudaklarımın kavrulmuş derisinde geziniyordu. Neredeyse onun tadını alabiliyordum.

İkimiz de bir santim bile geri adım atmadan sessiz bir itiş kakış yaşadık. Onun yüz ifadesi bir şey arıyormuş gibi meraklı görünüyordu, benimki ise ondan sonsuza dek kurtulmak için bıçağı tiroidine daha da saplamakla, zihnimde bıraktığı ve bana bir zamanlar onu sevdiğimi hatırlatan lekenin rahatsız edici çağrışımı arasında gidip geliyordu.

Kendimi silkeledim çünkü açıkçası yapacak daha iyi işlerim vardı.

Tuttuğumu fark etmediğim nefesimi verdim ve istemeyerek de olsa onu bıraktım. Bıçağımı yukarı doğru sallayarak başının üstündeki zincirlere bağlı ipi kestim ve geri çekilerek onun büyük bir gürültüyle beton zemine inişini izledim.

"Ben dönene kadar uslu dur," diye emrettim önümde diz çökmüş ona bakarken.

Başını kaldırıp bakışları benimkini bulduğunda, küçük bir memnuniyet titreşimi göğüs kemiğime değdi. Ama onun ne kadar zayıf görüldüğünü fark ettiğimde yerini hızla başka bir şeye bıraktı. Ne kadar uzağa gitmiş olursam olayım ya da buraya gelmek için ne yapmış olursam olayım, geçmişteki benliğim ara sıra ortaya çıkıyordu.

En ufak bir şeyi bile önemsediğim için kendimden nefret ediyordum ama o hâlâ Noah'tı.

Eskiden en sevdiğim anılarımdan bir parçası olan kişi. Ama bir zamanlar değer verdiğim o anılar çoktan acıya dönüşmüştü.

O zaman daha iyi bilmeliydim. İnsanlar hep gider.

Anıları küle dönüşene kadar sadece iltihaplandı.

Bıkkın bir şekilde içimi çektim. "Banyo köşede, ben de sana yiyecek bir şeyler gönderilmesini sağlayacağım," diye fırlattım ona. "Ve unutmadan," diye ekledim yumruğumu kaldırıp yüzünün yaralı tarafına indirmeden önce.

Ani darbeyle başı yana savruldu, parmak eklemlerimin kemikleri elmacık kemiğine çarptı. "Ne..." Tükürmek için durakladı, kan ve tükürük karışımı bir madde parke taşlı zemine düştü. "Bu ne içindi?"

Parmak eklemleri kan lekeleriyle kaplı elimi kaldırdım ve yanağını okşadım. "Sadece işimi yapıyorum."

Bir mahkûmu ziyaret edip de iz bırakmadan dönseydim insanlar şüphelenirdi. Bu bir sigortaydı. Dürüst olmak gerekirse biraz da ödeşme.

Ben topuklarımın üzerinde dönüp uzaklaşırken başka bir şey söylemedi.

Hücrelerini kilitlemek için hareket ettiğimde, ona son bir kez baktım ve onu aşınmış derisine sürtünürken buldum. Sürgü kapandığında başını kaldırdı ve gözlerimiz tekrar buluştu.

Bir an durakladım, içimde bir duygu karmaşası vardı. Sonra ayrıldım.

Tıpkı onun yaptığı gibi.

BÖLÜM 6

NOAH (GEÇMİŞ)

DIREKTÖRÜN BU SABAH BANA GÖNDERDİĞİ E-POSTAYA CEVAP VERMEK ÜZEREYDİM.

hafta biri ofisimin kapısını çaldı. Kapı açıldı ve bu yıl birlikte çalışacağım yeni eğitmen Alex çıktı.

Dün gece geç saatte geldiğim için resmi olarak tanışmamıştık ama onun hakkında bilmem gereken her şeyi zaten biliyordum. Sınıfının en iyisiydi - benim kadar iyi değildi ama başvurusunu onaylamama yetecek kadar iyiydi - bu da işi batırmayacak kadar yetkin olduğu anlamına geliyordu ama ne yazık ki benim hoşuma gitmeyecek kadar neşeliydi.

"Böldüğüm için özür dilerim Bay Brown," diye başladı davetsiz bir şekilde ofisime girerken. Bu davetsiz giriş karşısında damarlarımda kızgınlık fokurdadı. Pek çok insanı büyülediğinden emin olduğum parlak bir gülümseme takındı. Bu sadece benim kızgınlığımı körükledi. Kapıyı arkasından kapattı ve hâlâ oturmakta olduğum masama doğru yürüdü. Ellerini arkasına koyarak devam etti: "Sadece kendimi tanıtmak ve sizinle çalışmayı dört gözle beklediğimi söylemek istedim. Duydum ki-"

Cümlesinin geri kalanını duymazdan geldim. Benimle ilk kez tanışan biri için hep aynı şey olurdu. Başarılarımı sıralamasını ve benden bir şeyler öğrenmek için ne kadar hevesli olduğunu dinlememe gerek yoktu.

Konuşması kesilince dikkatimi tekrar ona verdim ve uzattığı elini fark ettim. Oturduğum yerden kalktım, masanın diğer tarafında onun üzerinde yükseldim. Boyu hiç de kısa değildi ama yine de ondan birkaç santim uzaktaydım.

Sonra profesyonelce yapılması gereken şeyi yaptım, başımı salladım ve uzattığı elini uzanıp sıktım. "Bay Avery," dedim elini bırakırken. Avuçlarımı önümdeki ahşap yüzeye dayayarak, "Bir dahaki sefere ofisime gelmeden önce içeri girmenize izin verilmesini bekleyin," diye ekledim.

Gülümsemesi bozuldu ve boğazını temizledi. "Ben-ben demek istemedim ki..." "Sınıfta görüşürüz Bay Avery," diyerek sözünü kestim.

"Evet, efendim," diye cevap verdi odadan aceleyle çıkmadan önce.

İçimi çektim ve birkaç ayda bir aldığım teklife her zaman verdiğim aynı cevabı vermek için bilgisayarımın başına geçtim.

Teklifiniz için teşekkür ederim, ancak şu anda bulunduğum pozisyonundan memnunum ve şu anda yeni bir pozisyon aramıyorum.

Son iki yıldır Müdür Williams bana Bemes'te birim şefliği teklif ediyordu. Burada eğitim subayı olarak kazandığımdan çok daha iyi bir maaş alacak olmama ve her zaman daha fazla ziyaret etmem gerektiğini hatırlatan anneme daha yakın olacak olmama rağmen, bu değişikliği istemiyordum.

Son on yıldır bu işi yapıyordum ve istikrarı seviyordum. Yeni insanlara, yeni bir role ya da yeni bir şehre alışmak zorunda kalmak istemiyordum.

Gönder düğmesine tıkladıktan sonra bilgisayar ekranımı kilitledim ve saate baktığımda saatin neredeyse 8:00 olduğunu gördüm. Bu yüzden ofisimden çıktım ve eğitim odasına yöneldim. Çift çelik kapının önünde durdum ve her kapının içindeki küçük pencerelerden birine bakarak önümüzdeki on iki ay boyunca eğitmek zorunda kalacağım grubun odanın ortasında kümelenmesini izledim.

Avery'nin grubun ön tarafındaki öğrencilerle konuştuğunu fark ettiğimde kaşlarımı çattım. İçlerinden birinin az önce söylediği şeye kahkahalarla gülmeye başladı.

Başımı salladım.

Öğrencilerle arkadaşlık etmek hoş karşılanmıyordu ama sanırım buraya gelmeden önce kurallar kitabının bu kısmını gözden kaçırmış olmalıydı. Ya öyle ya da görmezden gelmeyi tercih ediyordu.

Bugünkü seanstan sonra onunla konuşmam gereken bir şey.

Sonunda derin bir nefes aldım ve çift kapıyı iterek açtım.

İşte başlıyoruz.

Eğitim odasına girer girmez kafalar bana doğru döndü. Kim olduğumu anladıklarında omurgaları dikleşti ve odaya bir sessizlik çöktü. Ben odanın ortasına doğru yürürken odada yankılanan ayak seslerimi duyabileceğiniz kadar sessizleşti.

Yaklaşık önlerinde yerimi aldığımda kısık bir ıslık sesi ve mırıltılar etrafımıza çöken sessizliği bozdu. Hatta tam önümde duran öğrencilerden bazılarının gözleri fal taşı gibi açıldı. Neredeyse on yıldır Akademi'de öğretmenlik yapıyordum ve insanlar neye benzediğimi keşfettiklerinde aldıkları tepkilere alışmıştım. Daha önce benim yerimi dolduranlardan daha gençtim ve görünüşümden habersiz değildim. Bu yüzden her zaman yaptığım gibi basitçe geçiştirdim ve boğazımı temizledim.

"Herkes beni dinlesin," dedim herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle. "Benim adım Noah Brown. Buradaki eğitiminizin çoğunu ben yöneteceğim." Benim

Gözlerim odada geziniyor, bakışlarım stajyerden stajyere atlayarak her birini değerlendiriyordu ta ki...

Bakışlarım onunkilerle kilitlendiğinde midem bulandı. Gözleri hafifçe büyüdü, tanıdık gelmişti.

Hayatta olmaz.

Çoğunlukla önündeki insanların arkasına saklanmış olsa da onu hemen tanıdım. Dün geceki kadın benim sınıfımdaydı. Bir acemi olarak.

Benim acemim olarak.

İşte tam da bu yüzden rutinimin dışına çıkmıyordum çünkü *böyle* şeylerin olması kaçınılmazdı. Elbette, bencil davranıp kendim için bir şeyler yapmaya karar verdiğim tek seferde, dün geceden beri düşünmeden edemediğim kadın, yüz on beş inisiyatiften biri oldu.

Bir kıkırtı beni düşüncelerimden uzaklaştırdı.

Bakışlarım sesin geldiği yere yöneldi, gözlerim kalabalığın ortasında dimdik duran, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve yüz hatlarını eğlenmiş bir ifadeyle boyayan sarışın bir acemiye takıldı.

Uzun sürmez.

Bir adım öne çıktım ve kalabalık benim için dağıldı. Ona doğru yürüdüm. Yüzü düştü. Aramızda sadece birkaç santim kalana kadar yüzümü eğdim. Gözlerim kısıldı ve bir an için sadece ona baktım.

"İsim?" Sessizce sordum.

Sorum üzerine gülümsemesi soldu. Yüzündeki o anki ifadeye bakılırsa adını zaten bildiğimi düşünmüş olmalıydı. Hiç kimse o kadar önemli değildi.

Ona bakmaya devam ettim ve yutkunurken boğazı aşağı yukarı sallanıyordu. Sonra boğazını temizledi ve "Williams, efendim. Asher Williams," dedi, sesi sonlara doğru hafifçe çatallaşıyordu.

"Asher," diye başladım, ilk adını vurgulayarak. Acemilere her zaman soyadlarıyla hitap edilirdi ama onun durumunda bunu hak etmesi gerektiğine karar vermiştim. *Tabii eğer olursa.* "Neyin bu kadar komik olduğu konusunda beni aydınlatmak ister misin?"

Destek için yanındaki stajyere baktı, gözleri esmerle benim aramda gidip geliyordu. Onu kendi haline bırakarak başka tarafa baktı. Bakışlarını tekrar benimkilere çevirdi ve boğazını temizledi. "Önemli bir şey değildi efendim."

"Bir dahaki sefere sözümü kestiğinde bunu düşün. Anladın mı?"

Yerinde kıpırdandı ve başını salladı.

Doğruldu ve arkamı dönerek önceki pozisyonuma geri yürüdüm. "Nerede kalmıştık?" diye sordum, tüm kursiyerlerin dikkati tekrar benim üzerimdeydi. Temel konuların üzerinden geçtim-kurallar, programlar ve program beklentileri, eğer bunun sonunda yapmak istedim.

Çoğunu ona bakmadan yapmayı başarmıştım, ancak bugünün eğitim kısmına geçtiğimde, dün geceki kıza bir bakış atmaktan kendimi alamadım. Ama beni izlediğini fark ettim.

İki saat boyunca dikkatimi ondan uzak tuttum.

Ya da en azından denedim. Ama kaçınılmaz olarak her birkaç dakikada bir ona geri dönüyordu ve ben hala onun adını bilmiyordum çünkü tanışma zahmetine girmedim, bugünü atlatmak için çok huzursuzdum.

Arkada durmuş, Avery onları eşleştirmeden önce savunma taktikleri üzerinde çalıştırırken sınıfı gözlemliyordum. Benim hoşnutsuzluğuma rağmen Williams hemen onun peşine düştü.

Görünüşe göre birkaç dakika boyunca ona yalvarmış ve sonunda yumuşayıp elini sallayarak ona yolu göstermesini işaret etmişti. Pozisyonunu almadan önce ona çapkın bir gülümseme verdi.

Ona gözlerini devirdi ve o da aynısını yaptı.

Onu hazırlıksız yakalamayı umarak aniden ona yaklaşmak için hamle yaptı, ama kadın onun yolundan çekilmeyi başardı. Güldü ve ona fısıldadığını duydum, "Görüyorum ki kavgada bile zoru oynamayı seviyorsun."

Aşına oldukları için göğsümde yeşil dumanlar filizlendi. Bakışlarımı onlardan ayırıp onları evcilleştirmeye çalıştım ve dikkatimi iki adamdan oluşan başka bir çifte çevirdim; kahverengi saçlarını yarım topuz yapmış bir adam ve onun iki katı büyüklüğünde görünen, saçları kısa kesilmiş bir sarışın. Birbirlerine karşı kan davası güdüyorlarmış gibi birbirlerine saldırıyorlardı.

Sarışın olan ileri atıldı, yumruğu diğer stajyerin çenesine vurmak için hareket etti, ancak o tam zamanında vuruşu engellemek için ellerini kaldırdı. Daha sonra rakibinin bacaklarına birkaç bacak tekmesi atarak misilleme yaptı, ta ki ayağı sarışının kaburgalarına çarpana kadar.

Odada yüksek bir gümbürtü yankılanana kadar birkaç dakika daha tartışmalarını izledim. Ve arkamdan geldi.

Arkamda *kimin* olduğunu fark ettiğimde içimde öfke dalgaları oluşmaya başladı.

Eğer o pi ona zarar verirse.

Arkamı dndğimde onu kollarından tutarken buldum. Asher'ın onun pençesi altında ırpınışını izlerken glmsememi tuttum, teslim olmak yerine kendini onun elinden kurtarmaya çalışırken yüzü her saniye pancar kırmızısına dönüyordu.

Daha fazla baskı uyguladı ve kulağına bir şeyler fısıldamak için eğildi, dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Ondan hoşlandım.

Asher sonunda mindere vurdu ve kadın bıraktı. Ondan uzaklaştı ve kendini yerden sıyırdı, dik durdu ve kıyafetlerini düzeltmek için tozunu aldı, nefesleri sertti ve yüzü hala kızarıktı.

Elini sıkması için ona uzattı ve adam isteksizce elini tuttu, dudaklarında gergin bir gülümseme vardı. Sonra topuklarının üzerinde döndü ve su sebiline yöneldi, kağıt bir bardak aldı ve suyla doldurdu. Suyu dudaklarına götürürken bakışları yine ona kaydı ama onu izlediğimi görünce hemen gözlerini kaçırdı.

Birkaç dakika sonra onları günün geri kalanı için gönderdim. Herkes geride kalırken, odadan ilk çıkan o oldu.

Ve tüm sağduyuma rağmen onun peşinden gittim.

Köşeyi döndü ve yatakhanelere giden koridora yöneldi, ancak hedefine ulaşamadan önce, sıradan bir kapıyı açtı, elimi dirseğine doladım ve onu depo gibi görünen bir yere çektim.

Ben ahşap kapıyı çarparak kapatmadan önce tepki verecek zamanı bile olmamıştı. "Bu da ne-" Işıkları açtığımda cümlesinin ortasında durdu. ve gözleri benimkilere takıldı. "Jo-Mr. Brown?" Gözleri irileşti ve tökezleyerek geri çekildi ama onu tutuşum fazla uzaklaşmasına izin vermedi.

"Burada ne yapıyorsun?" Sesim titreyerek sordum.

Kaşları birbirine çarptı ama cevap vermedi.

Dişlerimi sıkarak tekrarlararken enemdeki kaslar gerildi. "Burada ne işin var diye sordum, *Mia*?" Talep ettim. Ses tonum sulayıcıydı ama içten içe fkeliydim. Ona olduğumdan daha çok kendime, ama şu anda ikisi de birbirine karışmıştı.

Kolunu tuttuğum yerden çekti. "Şimdiye kadar belli olmadıysa, buraya eğitim için geldim. Ve benim adım Amalia."

Farkına yavaş yavaş vardım. Burnumun kenarını sıktım, gözlerimi kapattım ve başımı geriye attım. Bu zaten en kötü senaryoydu, ama şimdi hayal edebileceğimden bile daha kötüydü.

Sadece öğrencilerimden biriyle yatmakla kalmadım, Müdürün gözetimim için bizzat seçtiği öğrenciyle de yattım. Müdür beni aradıktan sonra dosyasına bakma fırsatım olmamıştı çünkü övgülerini öğrenmeden önce onu sınıfta değerlendirmek istemiştim.

Başımı salladım. "Sen Amalia Abara'sın," dedim.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Tek ve biricik." "Tabii ki öylesin." İnançsız bir kahkaha attım.

Tanrım, ne kadar aptalmışım. Elbette o olmalıydı ve bu vahiy yüzüme bir tokat gibi indi. Ona bakarken göğsümde bir ateş patladı.

"Dün gece barda kim olduğumu biliyor muydun?" O tek kelime edemeden ben suçlama çizgime devam ettim. "Bu yüzden mi bana yaklaştın?" Bir elimi saçlarımda gezdirdikten sonra yüzüme doğru indirdim. "Benimle yatmanın sana iyilik yapacağını mı düşündün?"

Kelimeler ağzımdan çıktığı anda pişman oldum.

Suçlamam karşısında sanki suratına ters bir tokat atmışım gibi geri çekildi. "Affedersiniz?" Gözlerini kıstı, irislerindeki yeşil alev alev yanmaya başladı. "Burada kalıp benimle bu şekilde konuşmana izin vermeyeceğim, bu yüzden gidiyorum," dedi, sesi sertti.

Beni yolundan itti ama parmakları kapı koluna dolanıp kapıyı açtığı anda elim dışarı fırladı ve kapıyı geri kapattı.

Nefes alışım ağırlaştı ve yapmak üzere olduğum şeyin bir hata olacağını biliyordum ama özür dilemek zorundaydım. Haddimi aşmıştım ve ben böyle biri değildim. Elim hâlâ kapının üzerinde duruyordu, diğer elimin parmakları ise onun yanında duran eline değiyordu.

"Amalia," diye fısıldadım.

Arkasını döndüğünde aramızdaki gerginlik çatırdadı ama bana bakmadı. Ben de elimi başının üstünden çekip çenesini yukarı kaldırdım ve onu bakışlarımla buluşmaya zorladım. Gözlerimin içine baktı, ateşin parıltısı hâlâ oradaydı ama bunun öfkeden kaynaklanmadığını söyleyebilirdim.

O üzgündü ve bunun sebebi bendim. Bundan hoşlanmadım.

"Ne istiyorsun? Bana daha fazla aşağılayıcı soru mu yönelteceksin?" diye sertçe sordu.

Başparmağımı elinin kenarında ileri geri gezdirdim. "Özür dilerim," dedim sessizce. "Haddimi aştım ve söylediklerimi söylememeliydim. Hiçbirini kastetmedim, Amalia."

Gözlerindeki alev alev yanan acı sözlerimle söndü ve bir an için birbirimize bakarken zaman durmuş gibiydi. O bana baktığında içimi çelişkili duygular kapladı, zihnim kararsızlıkla boğuşuyordu.

Çenesini bıraktım ve elimle çenesini nazıkçe kavradım, sertleşmiş nasırlarıma karşı teninin verdiği his biraz yatıştırıcıydı. Dudakları hafifçe aralandı ve onu öpmek, dudaklarını bir kez daha dudaklarımda hissetmek için içimde yoğun bir arzu uyandı.

Bir kez daha denemekten zarar gelmez, değil mi?

Başparmağımın ucu alt dudağına değdi ve o da nefesini içine çekti. Bu ses beni gerçeğe ve yapmak üzere olduğum şeyin ciddiyetine geri döndüren bir bağ görevi gördü.

Sanki teni kızgın kömürmüş gibi elimi bıraktım, ondan uzaklaştım ve bunun doğru bir karar olduğunu bilerek oradan ayrıldım.

Onun yanındayken kendime güvenmiyordum, bu da ondan olabildiğince uzak durmam gerektiği anlamına geliyordu. Ders sırasında ondan uzak duramazdım ama onunla olan etkileşimlerimi sınırlayabilir ve ders dışında ondan uzak durabilirdim.

Evet, bunu yapabilirim.

Her şey yoluna girecek.

Ama ben bile bunun bir yalan olduğunu biliyordum.

BÖLÜM 7

NOAH (MEVCUT)

AMALIA GÖRMİYİ BEKLEDİĞİM SON KİŞİYDİ VE ON YIL GEÇMESİNE RAĞMEN
Yıllar geçmesine rağmen hâlâ eskisi kadar çarpıcı bir güzelliğe sahipti.

Onu terk ettiğimde kalbime sapladığım tırtıklı bıçak, onu oraya koyduğum güncü kadar taze hissettiriyordu. Hayatta çok fazla pişmanlığım yoktu, ama o benim en belirgin pişmanlığımı.

Akademi'den aniden ayrıldıktan sonra Bemes'e indiğim anda bir hata yaptığımı anlamıştım. Ama başka seçeneğim yoktu.

Baş etmek zorunda olduğum her şey bittikten sonra ona ulaşmak, geri dönmek ve vedalaşmadan gittiğim için beni affetmesi için yalvarmak istemiştim ama yapamadım. Bunun korkakça bir hareket olduğunu biliyordum, ama sadece...

Yapamadım.

Belki onun burada olması bir işaretti ama çok fazla anlam yüklememeliydim. Buradan çıkmaya ve buraya yapmak için geldiğim şeyi başarmaya odaklanmalıyım.

Babam için çalıştığını fark ettiğimde varlığı beni daha da tedirgin etti. Omar Barrera iş ortaklarını eğlendirmek için olmadığı sürece kadınları işe almazdı. Ama gitmeden önce bana attığı iğneye bakılırsa, buraya geliş amacı kesinlikle bu değildi.

Babamın onu herhangi bir rütbeye ataması için korkunç şeyler yapmış olmalı, onu infazcısı olarak işe almak şöyle dursun.

Zihnim konuşmamızı gözden geçirdi, ama o sözleri söylediğinden beri beni rahatsız eden küçük bir kısma takılıp kaldı. Babamın topraklarına kendi toprakları demişti.

Onun değil, *onların*.

Bu gerçek beni iki olası sonuca götürdü. Ya diğerleri etrafta yokken bile işinde çok iyiydi ya da iş onu ele geçirmişti. Eğer ikincisi doğruysa, yeterince dikkatli olmazsam Amalia gerçeği ortaya çıkarabilir ve babamı alaşağı etme planımı tehlikeye atabilirdi.

Tutsak olmak biraz daha zor olabilir.

Hareket etmek için adımlarının sessizleşmesini ve bodrumun giriş kapısının kapandığını duymayı bekledim. Bileklerimin ve bacaklarımın etrafındaki bağları çözdüm.

kendimi yukarı iterken protesto ettim.

Tutulduğum hücreyi keşfederken bir elimi zonklayan çeneme masaj yapmak için kaldırdım. En son buraya geldiğimden beri herhangi bir değişiklik yapıp yapılmadığını görmek için alanı inceledim.

Hatırladığım kadar büyük değildi, ama kokusu, pis kokusu bir yana, hâlâ aynıydı - tozlu, nemli ve biraz da bal kokuyordu. "Karakterimi geliştirmek" için beni kaç kez buraya tıkmış olursa olsun, bal kokusunun nereden geldiğini asla anlayamamıştım.

Parmağım arka duvarları oluşturan soğuk taşlara sürtündü, ta ki uzun zaman önce bıraktığım sığ izlere değene kadar. Görüşümün kenarlarında eski anılar titreşiyordu, onun sözlerinin yankıları hala bu duvarlara çarpıp beni rahatsız ediyordu.

"Tam bir rezalet."

"Sahip olduğum tek çocuğun sen olduğuna ve zamanı geldiğinde tüm imparatorluğumu vermek zorunda olduğum kişinin bu olduğuna inanamıyorum."

"Annen hala şansı varken senden kurtulmalıydı."

Bu hücrenin köşesinde kıvrılmış bana bakarken bronzlaşmış ve sert yüzündeki küçümseme ifadesini hâlâ görebiliyordum. Aynı sert zeminde yüzüstü uyuyarak geçirdiğim bitmek bilmeyen geceleri, uyanık kalamayacak kadar dayanılmaz hale gelene kadar her düşüncemi ısırın acıyı hala hatırlayabiliyordum.

Fiziksel yaralar solmuş olabilirdi ama anılar hiç solmamış gibiydi. Görüntüleri kendimden uzaklaştırmaya, onun olmamı istediği gibi bir evlat olamadığımı sürekli hatırlatmasından kurtulmaya çalıştım ama bu hiçbir zaman o kadar kolay olmadı.

Onun sözlerinin bende bıraktığı lekelerden, öfkesinin bende bıraktığı izlerden kurtulmak için mücadele ettim. Her şeyde en iyisi olmaya çalışarak, yüzeye çok yaklaştığında içimdeki onun parçalarıyla savaşımaya çalışarak gerçekten çok uğraştım.

Babam sadece tek bir şeyi severdi. Ne beni, ne annemi, ne de ailesini. Önemsemediği tek şey unvanı ve işlerinin ve organizasyonunun ona getirdiği paraydı.

Gençken, kabul törenimi geçtiğimde her şeyin değişeceğine kendimi inandırmıştım. Her zaman hayal ettiğim gibi bir baba olacaktı. Her ebeveynin çocuğuna duyduğu söylenen sevgi sonunda ortaya çıkacak ve benim bir araçtan daha fazlası olduğumu anlayacaktı.

Ama bunun olacağını düşünmekle aptallık etmişim.

Gerçek şu ki, babam benim için hiçbir zaman bir baba olmamıştı. Kendisine bir şey olması durumunda benim yönetimi devralmam dışında benimle ilgili hiçbir şeyi önemsememişti. Bunu çocukluğumdan beri biliyordum ama artık her şeyin farklı olduğunu kendime hatırlattım.

Onun tutsağı olabilirdim ama bir çıkış yolu bulacaktım çünkü babasının gazabı karşısında her zaman sinen zayıf bir çocuk değildim. Ben annemin oğluydum ve tıpkı yıllar önce annemin yaptığı gibi öyle ya da böyle bir çıkış yolu bulacaktım.

Hücrenin etrafına bakmaya devam ettim, her tuğlada gevşek bir temel olup olmadığını kontrol ettim. Gençken aynı şeyi yapmak için saatlerimi harcardım ama hiçbir şey bulamazdım ama buraya son gelişimden bu yana neredeyse otuz yıl geçmişti, o yüzden bir umut olabilirdi.

Ama pek şanslı olduğum söylenemez.

En azından arazide nerede olduğumu biliyordum. Babam hakkında pek bir şey bilmiyordum -bağlanmak pek ona göre bir şey değildi- ama kesin olarak bildiğim bir şey vardı. Bu ev konusunda duygusaldı ve amcam, annem ve ben kaçtığımızdan ya da herhangi bir arazisini devrettiğimizden beri çok fazla tadilat yaptığından şüpheliydim.

Yani, zorunda değildi.

Babamın dünyası üç kötü şöhretli aile tarafından yönetilen beş bölgeye ayrılmıştı: Alaouiler, Slimaniler ve son olarak da babamın ailesi Barreralar.

Süleymaniler uzun zamandır topraklarının çoğunu babama bırakmışlardı ve operasyonlarının çoğunu onun askerleri yürütüyordu. Aynı şeyi Alaouiler için de yapmaya çalışmıştı, ancak şu anda hala ayakta kalan tek rakibi onlardı.

Ve bu onun çabalamadığı için değildi.

Kartelin bu kısmı hiçbir zaman kamuoyunun bilgisine sunulmamıştı çünkü her klan faaliyetlerini milyarlarca dolarlık şirketleri aracılığıyla gizli ve saklı tutuyordu. Babam lüks tekstil dünyasını tekelinde tutarken, Alaouilerin kara para aklama ve *konu* edinme için kullandıkları mücevher devi şirketleri vardı.

Büro'daki işim bana en iyi yetkilerden birini veriyordu ve içinde doğmamış olsaydım bunu hala bilmiyor olacaktım. Omar beni ayrıldığım güne kadar her şeyin üstesinden gelmem için eğitmişti, ama yollarımızı ayırma şeklimizden, onun mirasını taşımam için beni düşündüğünden şüpheliydim.

Babamın bana bıraktığı tek miras basit bir mantradan ibaretti. Gözlerimi kapatıp en arkadaki duvardan aşağıya doğru süzülürken kendi kendime tekrarladığım da buydu. Başımı soğuk duvara yaslayıp bir sonraki adımlarımı düşünürken, sert zemine çarpan küçük su damlacıklarının ölçülü bir ritimle atışını dinledim.

Çıkmak zorundayım.

İlk kez uyandığımdan beri iki ya da üç gün geçmiş olmalıydı ama Amalia beni zonklayan bir çeneyle bıraktıktan sonra ürkütücü bir sessizlik olduğu için tam olarak emin değildim.

Ayrıca, ne düzenli ziyaretçilerim vardı ne de hücremde ne kadar zaman geçtiğini gösteren bir pencere vardı. Sahip olduğum tek ışık kaynağı koridor duvarındaki birkaç titrek ampuldü.

Ama bu benim için yeni bir şey değildi. Geçmişte de günleri ve haftaları saymaya çalışmışım ama sonunda hepsi birbirine karışmıştı.

Burada zaman kavramı her zaman ortadan kalkıyor gibiydi. Saatler hızla günlere dönüşüyor ve siz farkına bile varmadan susuzluk ve açlıktan bayılıyordunuz.

Yemek düşüncesiyle midem guruldadı. Amalia sözünde durmuş ve on dört yaşından büyük olmayan uzun boylu, sıska bir çocuk hücreme biraz yiyecek bırakmıştı. Geldiği yere geri dönmeden önce tabağı hücrenin parmaklıkları arasından geçirirken bana bakmamıştı bile.

Çocukken yaşadığım şeyleri yaşamamasını umarak onun kayboluşunu izledim çünkü bu, burada sıkışıp kalmaktan daha kötü bir cezaydı.

Tek parça bayat ekmeği ve altında duran fasulye karışımına dokunmamışım, tepsiyi de onun koyduğu yere bırakmışım. Babamın en sevdiği silah kesinlikle zehir değildi ama onu son gördüğümde bu yana yıllar geçmişti. Her şey değişmiş olabilirdi, bu yüzden kimse asla çok dikkatli olamazdı.

Muhtemelen bir haftadan uzun süredir bir şey yiyip içmemiştim ama babamın ellerinde daha uzun süre hayatta kalmışım.

Yaklaşan hafif ayak sesleriyle gözlerim açıldı. Hızla ayağa kalkıp hücre kapısına yöneldim ve gelen her kimse ona karşı hazırlandım. Demir parmaklıklar arasından bodrum kapısının çekilerek açılmasını izledim. Daha önce hiç görmediğim iki adam ve Amalia'dan oluşan bir grup hücreme doğru hışım ile ilerlediğinde göğsümde bir tedirginlik oluştu.

Ne haltlar dönüyor burada?

Hücrenin kapısının önünde durduklarında, yüzlerindeki ifadeden basit bir sohbet etmek ve kaliteli zaman geçirmek için gelmediklerini hemen anladım. En azından, şu anda çok hoşlanacağım türden kaliteli bir zaman değil.

İki adamdan daha uzun boylu olanı otuzlu yaşlarında, açık kahverengi tenli ve kısa kesilmiş koyu kahverengi sakallı görünüyordu. Lacivert bir elbise pantolonu ve beyaz düğmeli bir gömlek giymişti. Kel kafasında ter kalıntıları parlıyordu, bu da büyük olasılıkla öğleden sonra olduğu anlamına geliyordu çünkü buradaki sıcaklığın en yüksek olduğu zamanlardı.

O da aynı şeyi yaparken ben onu dikkatle inceledim. Tanıdık geliyordu ama bir şey çağrıştıracak kadar değil. Arkasındaki adama kapımı açmasını işaret etti. Kendisinden en az on yaş küçük görünen genç adam onun önüne geçti ve kapının kilidini açmak için sürgüyü kurcaladı.

Açık tenliydi, alnı ve yanakları hafifçe güneşten yanmıştı, kıvrırcık kızıl saçları vardı. Siyah gömleğine toz bulaşmıştı ve açık kahverengi pantolonu çeşitli yerlerinden yıpranmıştı.

Ne olacağını anlamaya çalışarak Amalia'ya baktım ama bu kez yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifade vardı. En az bir hafta önce uyandığımdan beri onu ne duymuş ne de görmüştüm ve son seferinde yeşil gözlerinde parıldayan belli belirsiz ışık kayboluyor, yerine karanlık çöküyor gibiydi.

"*Ve tla9na, Sabiri¹.*" diye bağırdı arkasındaki adam ana dilimde ve kızıl saçlı adamı acele etmeye teşvik etti.

Sesini birkaç gün önce uykumdan uyandığımda Amalia'yla birlikte olduğu zamandan hatırlıyordum. Aynı zamanda Dale'i öldüren pusu sırasında adımları söyleyen adamdı.

Görünüşüne ve adımları bildiğine bakılırsa, yüksek rütbeli biri olmalıydı çünkü babam kesinlikle gerekli olmadıkça kimseye benden bahsetmezdi. Eğer öyleyse, gençken onunla yollarımız kesişmiş olmalı. Ama o zamanların çoğunu aklımın bir köşesine kilitlemişim.

Kilit açılır açılmaz yavaşça içeri girdi, Amalia da hemen arkasından onu takip etti. Genç kızıl saçlı arkalarından koşturdu, tokayı yere düşürdü ve çıkardığı şingirtı sesi üzerimize çöken ağır sessizliği doldurdu.

Birkaç adım önümde durdular, çocuk arkalarında kaldı, ellerini önünde kavuşturmuş olduğu yerde kıpırdanıyordu. Üzerinde herhangi bir silah yoktu ama uzun boylu olanın içeri girdiğinde pantolonunun arkasına gümüş bir Beretta sıkıştırdığını fark etmişim. Amalia'nın da en az bir silahı olduğunu biliyordum.

"Ah, Noah. Seni görmek güzel," diye selamladı uzun boylu adam bana yaklaşıırken ama gülümsemesi gözlerine ulaşmadı.

"Görünüşe göre adımı biliyorsun, ama ben seninkini bilmekten hoşnut değilim." Kaçmanın bir yolu olup olmadığını anlamak için herkesin nerede olduğunu listelerken bakışlarım onunkilerden hiç ayrılmadı.

Amalia'ya baktı ve sinirlerimi tek tek bozan bir kahkaha attı. "Şakaları var," dedi ve dikkatini tekrar bana çevirdi. "Adımın pek bir önemi yok ama ille de bilmek istiyorsan, adım Hamza. Sizinle tanıştığımıza memnun oldum." Sanki iki insan arasındaki normal bir tanışma anıymış gibi elini sıkmam için uzattı.

Onunla tekrar yüz yüze gelmeden önce bakışlarım uzattığı eline kaydı. "Aynı şeyi hissettiğimi söyleyemem."

Elini tekrar yanına indirdi ve çenesi sıkıştı ama hemen toparlandı ve bir kahkaha daha attı. "Bensaid," diye seslendi omzunun üzerinden, hâlâ bana bakıyordu. "Bana onun komik olduğunu söylememiştin."

Kadın, adamın göremeyeceği bir şekilde omuz silkti. "Ne istiyorsun?" Hırladım.

"En sevdiğim mahkûmu ziyaret edemez miyim?" diye alay etti, yüzük parmağında daha önce fark etmediğim ama her yerde tanıyabileceğim altın bir bantla oynarken ağzının etrafındaki çizgiler gerildi.

Nesiller boyunca Barrera kartelini yöneten kişi, en güvendiği danışmanı olan sağ koluna, üzerinde aile arması olan Atlas aslanının yüzünün işlendiği aynı yüzüğü verdi.

Var olmayabiliriz, ama her zaman duyulduğumuzdan emin olacağız.

Eskiden bu ifadenin güçlü olduğunu düşünürdüm ve böyle bir şeyin parçası olmaktan gurur duyardım, ta ki babamın dünyasına atıldığımda onun yarattığı canavarın altında gerçekte neyin yattığını keşfedene kadar.

Eskiden Reda amcama ait olduğu için de tanıdım.

"Buraya gerçekten ne için geldin?" Tekrar talep ettim, ses tonum bu sefer daha sertti.

Zamanımı boşa harcıyordu ve güç peşinde koşan bir pislikle konuşarak harcayacak enerjim yoktu. Onun damarına bastığımı ve ses tonumdaki meydan okumadan hoşlanmadığını biliyordum ama bana bir fırsat verecek acele bir karar vermesini umarak devam etmeye karar verdim.

Kaşlarımı kaldırdım. "Ne oldu *Hamza*? Korktun mu?" Meydan okudum.

Karanlık bir şekilde kıkırdadı ve daha da yaklaştı, öyle ki sonraki sözleri sadece benim duyabileceğim kadar alçak sesle fısıldandı. "Epey değişmişsin" -durakladı, daha da yaklaştı ve ismimi dişlerinin arasına aldığını görebiliyordum- "Küçük Barrera."

Babamın askerlerinden birinin, o yokken babamın gözünde ne kadar başarısız olduğumu hatırlatmak için bana taktığı küçümseyici lakap karşısında dudaklarım tiksintiyle kıvrıldı.

Geceleri hücremde beni ziyaret eden ve babam kendisi dövmeyecek kadar meşgul olduğunda beni eşek sudan gelinceye kadar döven yüzün görüntüleri zihnimde canlandı. Sonra Hamza'nın kim olduğunu tanıdım.

Görüntüleri dışarı iterken damarlarımda asit birikti ve Amalia'nın tepkisini değerlendirmek için göz ucuyla baktığımda onu duymadığını fark ettim.

Eninde sonunda ona söylemek zorunda kalacaktım ama babamın adı özellikle gurur duyduğum bir şey değildi.

Hamza geri çekildi, memnun bir gülümseme dudaklarını alaycı bir ifadeye dönüştürdü. Öfke vücudumun her santimini dövüyor, yıllar önce bana yaşattıklarından kalan hayali acıları yok ediyordu.

Öfke beni ele geçirince duvardan fırladım. Yakasından tutarak onu kendime doğru çektim ve yumruğumu burnuna indirerek savurdum. Kanayan burnunu tutarken küfrederek geri sıçradı. Kan parmaklarının arasından sızdı ve tertemiz beyaz gömleğine bulaşarak önünü bozdu.

Bir yumruk daha attım ama fazla uzağa gidemedim. Geriye doğru sarsıldım, bir kol boğazıma dolandı ve sıktı. Avuç içlerimi rakibimin ön koluna dolamak için yukarı kaldırdım ve omzumun üzerinden çekmek için aşağı indirdim.

Büyük bir gümbürtüyle önüme düştüler ve bakışlarımız çarpıştı.

Amalia.

Onun olduğunu tam olarak anlayamadan, ayağı kaburgalarımın sertçe çarptı ve vücudumun sol tarafına bir elektrik şoku gönderdi. Acıyı görmezden geldim ve onu itmek için ayağını tuttum ama o da bana karnıma aparkat atarak karşılık verdi.

Ona vurmam istemiyordum ama kendimi savunmamak için kendimi zor tutuyordum.

Tereddütümü kendi lehine kullandı ve elinin düz kısmıyla kulağıma vurdu. Çarpmanın etkisiyle dengem bozuldu ve öne doğru yuvarlandım, avuç içlerim beni sabitlemek için yere indi.

Kulak zarıma gelen darbenin etkisiyle görüşüm bir an için bozuldu. Gözlerimi kırıştıtararak düzeltiltim ve tam zamanında ona bakarak parmak eklemlerinin çenemi hedef aldığını gördüm. Temas edemeden durdurdum ve bileğini yakalayarak arkasına doğru manevra yaptırdım ve orada tuttum. Sonra onu önüme doğru çektim, kolum boğazını sıkarken onu sadece birkaç dakika önce bana sahip olduğu pozisyona getirdim.

"Yerinde olsam bunu yapmazdım," diye sıkıdığı dişlerinin arasından boğulurken, boşdaki elinin tırnakları derimi tırmalıyordu. Dirseğini geri çekerek tam da morarmış kaburgalarımın vurdu ve onu tutmaktan vazgeçmemi sağlamaya çalıştı.

Dudaklarımı kulaklarına yaklaştırdım ve "Bana fazla seçenek bırakmıyorsun" diye homurdandım.

Patlayan bir silahın sesi duvarlarda yankılandı, bir mermi taşa çarparak sekti ve çarpmanın etkisiyle başımızın üzerine toz düştü.

"Yeter," diye gürledi yüksek bir ses.

İkimiz de başımızı kaldırdığımızda Hamza'nın elinde silahını tuttuğunu ve namlunun tavana doğrultulmuş olduğunu gördük. Deli miydi bu adam? Kurşun ona ya da geri tepen çocuğa isabet edebilirdi.

"Bir sonrakini sana nişan almak zorunda bırakma beni," diye ekledi, yüzünün alt yarısını kaplayan kan çizgileriyle.

Bakışlarımı çocuğa kaydırdım ve onu bir köşeye sıkışmış, neden olduğumuz kargaşadan titrerken buldum.

Şimdi kendimi kötü hissediyordum. Teknik olarak benim hatam değildi, ama isteyeceğim son şey, babamın altında herhangi bir pozisyonda çalıştıysa zaten yaşadığından emin olduğumdan daha fazla kötü anıyla birini korkutmaktı.

Ben de Amalia'ya karşı olan tutumumu geri çektim. Onu sadece çocuğa acıdığım için bırakıyordum ama aksi takdirde devam ederdim. Uzun zamandır onunla dövüşmemiştim ve bunu özlemediğimi söylersem yalan söylemiş olurum.

Hemen hareket etmedi, onun yerine botuna uzandı. Kalçamda keskin bir acı yayılmadan önce sadece kısa bir gümüş yansıma gördüm. Bacağıma baktığımda siyah pantolonumda bir yırtık fark ettim, az önce açtığı küçük kesikten kan akıyordu.

Şaşkınlıkla ona baktım, çünkü az önce beni *kesti*.

Ayağa kalktı ve kılıcını siyah botunun yan tarafına geri soktu. Ellerini ön tarafına götürdü. "Gidelim," diye emretti. Hamza bir şey söylemek için ağzını açtı ama kadın onu durdurdu. "Gidelim dedim," diye tekrarladı, ses tonu hücremden çıkarken daha talepkârdı.

Burun delikleri alevlenerek bana baktı. "Buraya sana daha güzel bir yaşam düzeni sağlamak için geldim ama sanırım burada biraz daha zamana ihtiyacın var."

Kuru bir kahkaha attım. "Burada kalmayı tercih ederim ama düşünceniz için çok teşekkür ederim."

Kanlı parmağını bana doğrulttu. "Olduğun kişi olduğun için şanslısın," diye hırladı, sonra dikkatini Sabiri'ye çevirdi. "Onu kilitleyin."

"*Wakha, Sidi Hamza²*" diye cevap verdi Sabiri, sesi ancak fısıltıyı geçiyordu. Çıkarken Hamza homurdandı ve benim kullandığım kovayı tekmeledi.

Son birkaç gündür kendimi rahatlatıyordum. Kokuyu bastırmak için tepsiyi üzerine yerleştirmiştım ama ikisi de devrildi, idrar ve fasulye parçaları birbirine karışıp duvara ve yere yayıldı.

Amonyak kokusu burun deliklerimi yakaladı ve burnumu kaşıdım, yakıcı kokuyu hafifletmek için parmağımı burnumun altına sürttüm. Sabiri kapının kilidini takmak ve anahtarla kilitlemek için ayaklarını sürüyerek onlara doğru koştu.

Çelik kapıyı kapattıklarında inledim ve kendimi arka duvara doğru ittim. Sırtımı duvara yasladım ve gömleğimin eteğine uzanıp bir parça kopardım ve kalçamın etrafına bağladım.

Artık tek umudum, ben buradan çıkmadan önce enfeksiyon kapmamış olmasıydı.

Beni kesmesine çok kızmıştım ama yine de etkilenmişim. Sinirlerime dokunmaktan asla geri durmazdı ve ben de bundan hoşlanırdım, her zaman hoşlanmışımdır. Onunla ilgili sinir bozucu olan da buydu.

Kendime kaç kez uzak durmam gerektiğini söylediysem de, bu beni daha fazlasını istemeye itti.

¹ Acele et, Sabiri.

2 Evet, Bay Hamza.

BÖLÜM 8

NOAH (GEÇMİŞ)

AĞIR TORBAYA HER VURUŞUMDA, PARMAK EKLEMLERİM

Son sekiz hafta boyunca geceleri zihnimi boşaltmak için buraya ne kadar sık geldiğimle ilgili kesikler zaten var.

Ana binanın arka tarafında biraz uzakta olduğu için bu odayı hiç kimse kullanmıyordu, bu da benim için mükemmel olduğu anlamına geliyordu.

Yumruklarımın deriye defalarca vuruşunun sesi odada yankılanıyor ve zihnimi kısa bir süre rahatlatıyordu ama hiçbir zaman düşüncelerimi bastıracak kadar yüksek olmamıştı.

Ama en azından, ne kadar sert vurursam, ellerim ona mesaj göndermek - numarası dosyasındaydı - ya da kapısını çalmak gibi aptalca bir şey yapmaktan o kadar meşgul oluyordu.

Yumruğumu kum torbasına vurmaya devam *ettim* ve ona duyduğum *özlemin* öfkeye dönüşmesine izin verdim. Amalia'nın içimde uyandırdığı bu yabancı ve *yoğun* duygulara duyduğum öfke. Hem onu kendimden uzaklaştırma dürtüsü hem de odaya her girdiğinde yüzünü avuçlarımın arasına alıp dudaklarımı dudaklarına bastırma isteği arasında hissettiğim karmaşaya.

İstememem gereken bir kadını istediğim için öfke.

Bozuk plak gibi konuşuyordum ve sanki yaşadığım bu sorunu çözmek için tek çözüm o olabilirmiş gibi hissediyordum. Neredeyse hiç vakit geçirmediğim birine bu kadar takıntılı olmamalıydım.

Belki de beni reddetmesine ya da açmış gibi görüldüğü arızalı duygu kapısını kapatacak bir şey söylemesine ihtiyacım vardı. Onunla her gün yaşadığım bu yakınlık benim için iyi değildi çünkü çok fazla düşünmek istemediğim bir şeyi fark etmeme neden oluyordu.

Onun için ne hissediyorsam hissetmek istemiyordum. Onun yüzünden bile değildi, o... mükemmeldi.

Ama ben değildim, ben...

Lekeli.

Ayrıca, bu sağlıklı değildi. Yani, gerçekten. Bu *duygu* derste dikkatimi dağıtıyordu çünkü her fırsatta ona bakmaktan kendimi zor alıkoyuyordum. Ve benim dikkatim dağılmadı.

Benim başıma böyle bir şey gelmedi. Zihnim açıldı ve odaklanmışım.

Yine de bunu da berbat etti ve en sert egzersiz çantası bile yaşadığım sorunu çözememekten duyduğum hayal kırıklığını durduramadı.

"Agh," diye bağırdım hayal kırıklığı içinde, hızımı artırıp ağır torbaya her biri bir öncekinden daha sert yumruklar savururken.

Odanın içinde çalan telefon sesi beni geçici olarak kaotik düşüncelerimden uzaklaştırdı. Son bir yumruk attım ve kısa bir süreliğine deriye yaslandım, sonra geri çekilip ellerimi salladım.

Sonra spor çantamın durduğu tahta banka doğru yürüdüm ve telefonumu aldım. Arayanın kimliğine bakmadan üçüncü çalışta açtım. "Brown," diye cevap verdim, sinirim hâlâ damarlarımda dolaşıyordu.

"Anneni böyle mi selamlıyorsun, Noah?" Annem telefonda beni hafifçe azarladı ve sesinin tınısı bana onu ne kadar özlediğimi hatırlattı.

Gözlerimi kapattım ve iç çektim. "*Lo siento, mamá*¹. Sen olduğunu bilmiyordum. Her şey yolunda mı?" Sesi her zamankinden biraz daha zayıftı, ama onu tanıdığım için önemsemedim, muhtemelen mecbur olmadığı halde lokantada çok çalışıyordu.

"Bir annenin sevgili oğlum demesi için bir şeylerin yanlış olması mı gerekir?" Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum ve bu beni boğan huzursuzluğu yatıştırdı.

Hiçbir şey beni onun sesini duymak kadar rahatlatamazdı. Bu annemin süper gücüydü. Ne kadar uzakta olursak olalım ya da en son konuşmamızın üzerinden ne kadar zaman geçmiş olursa olsun, hissettiklerimi her zaman yatıştıırırdı.

"Hayır, ama saat geç ve hafta ortası, o yüzden emin olmak istedim."

"Ben iyiyim, bebeğim. Şimdi bana senden bahset. Seni özledim," dedi ve suçluluk duygusu içimi kemirdi. Onu en son arayalı birkaç hafta olmuştu ama eğitim sırasında bunu yapmak tamamen aklımdan çıkmıştı. Tekrar konuştu. "Yeni sınıf nasıl? Onlara iyi davranıyor musun? Onlara çok sert davranmaman gerektiğini sana defalarca söyledim. Onların da iyiliğe ihtiyacı var bebeğim." Aksanındaki eğim her soruda daha da güçleniyordu. Çok heyecanlandığında ya da beni azarladığında hep böyle olurdu.

"*Yo también te echo de menos, mamá*². Onlar iyi ve ben de *iyiyim*. Nasılsın? Sonunda teklifimi kabul edip emekli olacak mısın?"

Ellili yaşlarının sonuna gelmiş olan güzel annemin çalışmasına gerek yoktu. Ona bakmaktan mutluluk duyacağımı sayamayacağım kadar çok kez söyledim ama o bazı garip nedenlerden dolayı emekli olmayı reddetti.

Çalışmak için çok yaşlı değilim. Ne zaman bu konuyu açsam, *"Annen hala çalışıyor"* derdi. Annemle ilgili bir şey vardı, onunla tartışamazdınız. Cevabının aynı kalacağını bilsem bile arada bir denerdim.

Ama bu, onun haberi olmadan her ay hesabına para eklememi engellemedi. Muhtemelen biliyordu ama bundan hiç bahsetmemişti.

"Noah," dedi bana ders vermeden önce her zaman kullandığı ses tonuyla.

Kıkırdadım ve başımı salladım. "Doğru, hala sende."

"Aynen öyle bebeğim," diye cevap verdi gülerek ve ben de ona katıldım. Çok sık gülmezdim ama benimki gibi bir anneniz varsa, kahkahası ona katılmamak için fazla bulaşıcıydı.

"Lokantada işler nasıl?" Bankta otururken yüzümdeki ve boynumdaki teri silmek için çantamdan bir havlu alarak sordum.

Annem ve ben, Akademi'de eğitim almam için teklif aldıktan sonra, yirmi yaşına girmeden birkaç hafta önce Kolombiya'dan Fas'a geri taşınmıştık. Daha önce hep reddetmişim çünkü annemi geride bırakmak ya da ikimiz için de pek çok kötü anıyı barındıran bir yere geri dönmek için orada bizim için kurduğu hayatı bırakmasını istememişim.

Kapımı sürekli çalan ajan Theo Alvarez (aynı zamanda başımın en büyük belası olarak da bilinir) o kadar acımasız davranmıştı ki sonunda iki şartla kabul etmişim: Büro annemin güvenliğini garanti altına alacak ve istediği zaman evimiz haline getirdiğimiz yere geri dönebilecekti.

Böylece onu Bemes'in hemen yanındaki küçük bir kasabaya taşıdılar ve o zamandan beri aynı yerel lokantada çalışıyordu.

"Bilirsiniz, son on üç yıldır hep aynıydı."

"Doğru, ama yeterince dinlendiğinden emin ol. Her zaman çok fazla çalışma eğilimindesin," diyorum ona endişeyle.

"Ben iyiyim. Ayrıca aynı şeyi sizin için de söyleyebilirim Bayım, ben hiç tatile çıkmam."

Lakap karşısında bir kahkaha attım ve o görmese de elimi kaldırdım. "Bu adil."

Bir an sessiz kaldı ama bir sonraki soru cümlesinin pek de hoşuma gitmeyeceğini bilecek kadar iyi tanıyordum onu. "Şimdi söyle bana, bana ne zaman torun vereceksin? Artık gençleşmiyorum, biliyorsun değil mi? Eğer birini bulmak için yardıma ihtiyacın varsa, ben-"

"Hayır, anne. Beni düzeltmek yok, *por favor*³. Randevulara ayıracak zamanım olmadığını biliyorsun."

Ağır iç çekişi bana cevabım hakkında tam olarak ne hissettiğini anlattı.

Ayrıca, ona aklımın her köşesini işgal eden kızıdan bahsedemezdim çünkü onu bu kadar sık düşünmemeliydim.

Tam konuyu değiştirmek üzereydim ki ensemdede ağır bir bakışın sıcaklığını hissettim.

Omzumun üzerinden baktığımda Amalia'nın girişin hemen yanında durduğunu gördüm.

Beni burada gördüğüne şaşırmış görünüyordu.

"Anne, gitmem gerek. Seni sonra ararım, tamam mı?" Bakışlarımı Amalia'dan ayırmadan anneme İspanyolca bir şeyler söyledim.

"Pekala, bebeğim. Bir ara ziyaret et, *¿Va le*⁴? Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum," diye cevap verdim telefonu kapatmadan önce.

Telefonumu çantamın yan cebine koydum ve bir bacağıma bankın üzerine getirerek üzerine oturdum. "Sana hiç birinin konuşmasına kulak misafiri olmanın uygunsuz olduğunu söyleyen oldu mu?" Parmaklarımı ahşap kenara dayayarak sordum.

"Burada olacağını bilmesem kulak misafiri sayılmazdım," dedi ve ayakta balarını çıkarıp içeride kapının yanına koydu.

İçimden homurdandım. "Burada ne işin var senin?" Mırıldandım, onun kauçuk paspaslı zemini geçip az önce bulunduğum ağır çantalara doğru ilerleyişini izledim.

Yüzünde küçük bir kaş çatma ifadesi belirdi. Pantolonunun yan cebinden beyaz el sargıları çıkardı ve onları parmaklarının arasında örmeye başladı. "Burası bir spor salonu. Ne için burada olduğumu sanıyorsun?"

"Burada olmamalısın," diye tersledim kendimi durduramadan. "Sokağa çıkma yasağını çoktan aştık. Odanızda olmanız gerekiyordu."

Omuz silkti ve yumruğunu çantaya bastırdı. "Hiçbir zaman kurallara uyan biri olmadım."

"Anlayabiliyorum," diye mırıldandım nefesimin altında.

Beni görmezden geldi ve ağırlığını değiştirip hızını artırmadan önce ağır torbaya birkaç deneme vuruşu yaptı. Onlara yaşattığım o günden sonra bunu yapacak enerjiyi nasıl bulabildiği beni aşıyordu.

Amalia'nın ağır nefes alışları sessiz odayı yavaşça doldurdu ve ben kendimi durduramadan bakışlarım vücudunda gezindi. Saçları at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ve üzerinde *sade* siyah bir spor kıyafeti vardı ama onun üzerindeki hiçbir şey sade olamazdı.

Şortu, o gece göremediğim kıcının lezzetli kıvrımını gizlemek için hiçbir şey yapmadı ve üst kısmı bana bir kez daha oynamak için her şeyi verebileceğim tatlı göğüslerine bir bakış attı.

Gözlerim boynundan göğüs dekoltesine doğru inen ve sütyeninin altında kaybolan bir ter damlasına takıldı. Şu anda tek düşünebildiğim teninin tadının nasıl olduğuydu.

Dizlerimin üzerine çöküp yalvarmak için kendimi zor tutmazdım çünkü yapmamak için elimden geleni yapmama rağmen hala her gece onun tadını hayal ediyordum. Ama onun kadar güzel görünüp, onun kadar güzel bir tada sahipken beni gerçekten suçlayabilir miydiniz?

Onunla ilgili bir şey her zaman tüm duyularımı ele geçiriyor ve beni rehin alıyor gibiydi. Hâlâ ne olduğunu tam olarak kestiremiyordum ama basit bir fiziksel çekimin ötesinde olduğunu biliyordum. Çünkü sadece o değildi. Sanki daha büyük bir şey beni ona doğru çekiyordu, sanki o bir yörüngeydi ve ben ona doğru çekilmekten kendimi alamıyordum.

"Bana bakmaya devam edecek misin yoksa...?" diye sordu bana bakmadan, çantaya bir yumruk indirerek.

Kahretsin.

Gerçekliğe geri döndüm ve kendimi azarladım. Bakışlarımı kaçırdığımda onun kıkırdadığını duydum. Utanç tenimi yaktı ve daha önce çıkardığım gömleğimi almak için çantamın içine uzandım. Başıma geçirdim ve çantamı kavradım, gitmek üzereydim ki ondan sinirli bir inilti geldi.

Bakışlarımı kaldırdığımda onun hayal kırıklığı içinde avucunu deriye vurduğunu gördüm. Birkaç gün önce sınıfta öğrettiğim daha karmaşık kombinasyonlardan birini uyguladığını hemen fark etmem için daha önce yaptığı sıralamaya tekrar başladı.

En zor kısma gelip kaçırana kadar mükemmel bir şekilde uyguluyordu. Çantayı iki eliyle sabitledi ve tekrar yaptı, ancak aynı yerde tekrar kaydı.

Gitmeliyim, diyordum kendime, bunu tekrar tekrar yapmasını izlerken, deseni tamamlayamadığı her seferinde kızgınlığı artıyordu.

Kendime lanet ettim ve ona doğru yürüdüm. Darbe almamak için birkaç adım gerisinde durdum ve fazla düşünmeden bir elimi sırtına, diğerini karnına bastırdım.

Parmak uçlarımla altında hemen gerildi ve saldırının ortasında durdu. Etrafında dönmeden önce çantayı sabitledi. Yumruğu yüzümü hedef alıyordu ama burnuma çarpmasını engellemek için tam zamanında yakaladım. Sonra indirdim ve aynı hızla bıraktım.

"Ne yapıyorsun sen?" Amalia bana ters ters bakarak acı acı sordu. "Yanlış yapıyorsun, bu yüzden sana yardım ediyorum," diye karşılık verdim. "Senden yardım istemedim," diye karşılık verdi.

"Ama senin ihtiyacın var," diye cevap verdim, düşmanlığı karşısında kafam karışmıştı. Tekrar ona doğru hamle yaptım ama o geri adım attı, sırtı arkasındaki çantaya çarptı.

"Sana *ihtiyacım* yok."

Yardımlarımı istememesinin ne kadar saçma olduğuna gülmek istedim. Tabii ki bana *ihtiyacı* yoktu. Harikaydı, bu işi yaparken karşılaştığım çoğu insandan daha iyiydi. Ama kombinasyonu mükemmel bir şekilde yapmak istiyorsa düzeltilmeye ihtiyacı vardı.

Tek yapmaya çalıştığım buydu.

Hayal kırıklığı derimin altında sürtünüyordu. "Tanrım, çok inatçısın. Neden her zaman yardım edilmeyi reddediyorsun?" diye sordum. İşine yarayacağı açıkken neden ona tavsiye vermeme izin vermiyordu? Sınıfta da aynısını yapmıştı.

Dilini gıdıkladı. "Ah, doğru," diye söylendi. "Çünkü bana yardım etmeye çalışmak, buraya geldiğimden beri sınıftaki herkese yaptığından daha fazla benimle alay etmek ve bana *bağırarak* anlamına geliyor. Bana yardım etmek, yaptığım en küçük hatalar için beni herkesin önünde kaç kez düzelttiğin için herkesin beni küçümsemesine neden oluyor."

Şaşırmış bir halde kaşlarını çatıttım. "Sana bağırıyorum," diye söze başladım ama kollarını göğsünde kavuşturarak bana "şaka yapıyorsun değil mi?" der gibi baktı. Onu duymazdan geldim ve devam ettim: "Sadece seni düzeltiyorum çünkü senin deyiminle en ufak bir hata bile incinmeyle sonuçlanabilir." Sesimin ne zaman ve nasıl yükseldiğini bilmiyordum ama son birkaç kelimemin yankıları etrafımızda gürledi.

Ona karşı daha sert olduğumu bildiğini sanıyordum çünkü sahip olduğu muazzam potansiyeli görüyordum ve zamanımı onun kadar önemsemeyen insanlarla harcamaktansa dikkatimi ona vermeyi tercih ediyordum.

Derin bir nefes aldım, kızgınlığımı dizginledim ve ona baktım. Acımasızca gözlerini tuttum. "Sana yardım etmeme izin ver, *lütfen*."

Ağır bir iç çekmeden önce bir an bekledi. "Peki," diye homurdandı ağır çantayla tekrar yüzleşirken.

Ellerimi iki elinin üzerine sardığımda kalp atışlarım kulaklarımda çınılıyordu, sırtı önüme yaslanmıştı, saçlarının telleri burnumun ucunu gıdıklıyordu. Keskin bir nefes çekti, bu da onu daha da yakınlaştırdı.

İstesem de kendimi daha kötü bir duruma sokamazdım. Sadece bu da değil, beynim ısrarla onun teninin benimkine karşı nasıl hissettirdiğine, bana nasıl mükemmel bir şekilde oturduğuna odaklanıyordu.

Aşırı hızlanan kalbimi sakinleştirmek için nefes aldım, ama bu kadar yakından, teriyle karışan miskli vanilya kokusunun ezici bir kokusunu yakaladım ve duyularımı aşırı hızlanmaya gönderdim.

Tanrım, berbat durumdayım.

Sertçe yutkunarak üzerimde yarattığı etkiyi, niyetlendiğim gibi ona gerçekten yardım edebilecek kadar bastırdım. Kombinasyonun her bir parçası boyunca onunla konuşmaya devam ettim, ona her yumruğu hassas bir şekilde indirmesini kolaylaştıracak püf noktaları öğrettim.

İşim bittiğinde, isteksizce onu bıraktım ve birkaç adım geri çekildim. Çenemi öne çıkarıp bu sefer kendi başına yapmasını işaret ettim. Başını salladı, pozisyonunu aldı ve sırayı başlattı.

Genellikle hata yaptığı bölüme geldiğinde, ilk vuruşu başarıyla yaptı ve neredeyse mükemmel bir şekilde tamamladı.

"Daha iyi. Şimdi tekrar yap," diye emrettim.

Omzunun üzerinden bana baktı ve bir şey söylemek için ağzını açtı ama o söyleyemeden ben tekrarladım. "Tekrar, Amalia."

İnledi ve emrimi yerine getirerek arkasını döndü. Her seferinde daha iyi olmak üzere tekrar hareketleri yaparken ağır nefesler aldı.

Son bir saattir bunu yapıyorduk ve sonunda her vuruşu tam olarak ona öğrettiğim şekilde yaptığında neredeyse gece yarısı olmuştu. Kendi kendime gülümsedim, göğsümü bir parça gurur doldurdu. "İşte bu, Amalia. Aynen böyle."

Birdenbire aceleyle seti bitirdi ve arkasını döndü. "Pekâlâ, bu gecelik işim bitti," diye nefes nefese kaldı, göğsü kabarmıştı. Ellerinin etrafındaki sargıları çözmeye başladı ve yanımdan geçti, ama uzaklaşmasına izin vermedim.

"Hey, sorun ne?" Bileğinden tutup onu içeri çekerek sordum.

Başını eğdi ve bakışlarımdan kaçındı. *Hiç yapmadığı bir şey.*

Çenesini baş ve işaret parmaklarımın arasına aldım ve gözlerini benimkilerle buluşturmak için kaldırdım. Gözlerinde bir şey parladı ama ben ne olduğunu anlayamadan bakışlarını kaçırdı.

"Yok bir şey, sadece yorgunum. Dediğin gibi, sokağa çıkma yasağı geçti, o yüzden gitmeliyim," diye kekeledi ve bileğini tuttuğum yerden çekerek tekrar benden hızla uzaklaştı.

Kahretsin, yanlış bir şey mi söyledim?

"Amalia, bekle," dedim, bir kez daha ona doğru uzandım, ama ayağım bir şeye takılmış olmalı ki yere yuvarlandım ve istemeden de olsa onu da kendimle birlikte aşağıya çektim.

Kollarımı vücuduna doladım ve sırtüstü yere düşerken onu düşmekten korumak için kendime doğru çektim. Ani darbe ciğerlerimdeki havayı boşalttı ve içimden inleyerek gözlerimi kapattım.

Tabii ki böyle şeyler benim de başıma geliyor.

Hava nihayet ciğerlerime dolduğunda hemen "Siktir, iyi misin?" diye sordum.

Mırıldandı ve göğsüme doğru hafifçe başını salladı, onun incinmesine neden olmadığımı dair endişelerimi yatıştırdı. Nefes almak için uzandığımızda sadece bir saniyeliğine başı göğsüme yaslandı. Ama sonunda onu tutuşumu gevşettiğimde, geri çekildi ve kalkmasına yardım etmek için elleriyle göğsümü itti.

At kuyruğu son bir saat içinde hafifçe çözülmüştü ve bana bakarken gevşek saç telleri yüzüne düşüyordu. Yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı, saçlarının uçları tenime değiyordu. Sağ elimi kaldırıp birkaç tutamı kulağının arkasına iterken diğer elimi de kalçasına koydum.

Yüzünün daha büyük bir kısmı gözümün önüne geldi ve o zaman ne kadar *kızardığını* fark ettim. Eğer tahrik olduğunda neye benzediğini bilmeseydim, bunu az önce yaptığı yoğun antrenmana bağlardım.

Bu yüzden mi ayrılmak istedi?

Bakışlarını benimkilerle buluşmak için kaldırdı ve bir anda etrafımızdaki her şey soldu, farkındalığım gözlerindeki parıltıya odaklandı. Yeşil gözlerindeki her bir altın zerresini seçebiliyordum ve ne kadar güzel olduğunu görünce nefesim boğazımda düğümlendi.

Kalbim göğüs kafesime doğru giderek daha hızlı çarpıyor ve sağlıksız seviyelere ulaşıyordu. Sanki vücudum kendi kendine çalışıyormuş gibi

Buna uygun olarak, parmak uçlarımı yavaşça, *nazikçe* yüzünün yanından boynuna doğru izledim ve bakışlarını korudum.

Beni durdurmayınca, açıkta kalan köprücük kemiğinin kıvrımını takip ettim ve sağ göğsünün dışını izleyerek aşağı inmeye devam ettim. Başparmağım, sanki tüm dikkatimi vermemi istiyormuş gibi kumaşı zorlayan meme ucuna hafifçe dokundu.

Dokunuşumla ürperdi ve elim diğer kalçasına inene kadar yoluma devam ettim. Gözlerim dudaklarına kaydı ve daha da eğilmiş olmalıydı çünkü artık sadece bir nefes uzaktaydılar.

Onun öğrencim olduğunu öğrendiğimden beri ikinci kez kendimizi bu pozisyonda bulduğumuzu aklımın bir köşesinde belli belirsiz kaydediyordum. Ama bu sefer geri çekilmek istemedim.

Kendimi onun içine gömmek ve nasıl hissettirdiğini hatırlamak istedim.

Bir şey söylemek için ağzını açtı ama hiçbir kelime çıkmadı. Dudaklarını yaladı ve tekrar denedi, bu sefer ismim ağzından fısıltıyla çıktı.

Bu sesle dudaklarımdan alçak bir hırıltı döküldü ve bakışlarım beni incelediğini görmek için tekrar gözlerine kaydı. Gözlerinde daha önce fark ettiğim parıltı şimdi yerini benimkiyle eşleştikten emin olduğum bir açlığa bırakmıştı.

Doğrudum ve dudaklarımı geçici bir süre için onunkilere bastırdım, gözleri temasla kapandı. Dudakları benimkilere karşı kıpırdamayınca geri çekildim, durumu yanlış okuduğum için utanç alevleri göğsümü yalıyordu. "Yapmamalıydım, üzgünüm-"

Sersemlemiş bir halde gözlerini açtı, kelimeler boğazımda düğümlendi çünkü bir sonraki anda elleri yüzümün iki yanını kavradı ve beni öptü.

Beni öpüyordu, yumuşak dudakları benimkilerin üzerinde geziniyordu. Onun da aynı şeyi istemesi beni bir anda rahatlattı. Ezici bir his.

Onu öpmek içimdeki rüzgârı dışarı atmış, dudaklarımız buluştuğunda dünya kendi ekseninde dönüyormuş gibi hissettirdi ve ben sırt üstü yere çakıldım, onun tadı ciğerlerimdeki havayı boşalttı.

Ama aynı zamanda bana yeniden hayat verdiğini hissettim.

Ellerimi sırtına ve boynuna doğru kaydırdım, parmaklarımı saçlarının arasına soktum ve onu kendime çektim. Dudaklarının kenarlarını yalayarak onları daha da açmaya ikna ettim ve dilimin her darbesinde vücudunu benimkine doğru salladı.

Onu yere atmamak, soymamak ve tek söyleyebildiği şey benim ismim olana kadar defalarca kendinden geçerek sikmemek için her şeyimi verdim.

Günlerce tek tadabildiğim şey o olana kadar her yerini yaladım. Sonra her şeyi baştan yapmak çünkü bir kez yapmanın asla yeterli olmayacağını biliyordum. Bunu iki ay önce o gece anlamıştım ve bu düşünce onun tatlı inlemelerinin beynimin her köşesini doldurmasıyla daha da pekişiyordu.

"Amalia," diye inledim ağzına doğru.

Beni tekrar öpmeden önce "Ne?" diye nefes alırken dişleri dudaklarımı ısırdı.

"Yapmalıyız-" dedim öpücükler arasında dudaklarına karşı.

"Durmalıyız." Dudakları benimkilerde durakladı ve gözlerimi açıp onunkilere baktığımda kaşlarının arasında bir çatıklık belirdi. Morarmış dudakları aşağı doğru döndü.

yüzünü benimkinden uzaklaştırdı.

Sözlerimi yanlış yorumlamasına fırsat vermeden elimi yanağına götürdüm, başparmağım şişmiş dudaklarını okşadı ve kaşlarımı çatmış yüzünü bir gülümsemeyle değiştirmeye çalıştım.

"Açık konuşayım," dedim, başparmağımı elmacık kemiğinin üzerinde hafifçe gezdirmek için yukarı kaldırdım.

Onunla tanıştığımdan beri kendimi inkar ettiğim şeyi nihayet itiraf ederken gözlerim onunkiler arasında gidip geliyordu. Sonuçlarını boş ver, ona sahip olabileceğim anlamına geldiği sürece onlarla daha sonra ilgilenecektim. Kısa bir süreliğine olsa bile.

"Seni istiyorum. Birden fazla şekilde." Elim başının arkasına gitti, parmaklarım ensesini kavradı ve başını aşağı indirdi. Çekilmeden önce dudaklarına bir öpücük kondurdum ama dudaklarımız sadece bir nefes uzakta kaldı. "Seni görmek istiyorum. Seni tekrar tekrar becermek istiyorum," diye fısıldadım dudaklarına, sonra alttaki dudaklarını ısırıp tekrar öptüm. Keskin bir nefes aldı ve göğsü yukarı aşağı, aşağı yukarı hareket etti. "Ama acele etmek istemiyorum, spor salonunun zemininde değil."

Küçük bir kahkaha attı ve ondan bir gülümseme almak en büyük ödül gibi hissettirdi, çünkü *Tanrım*, gülümsediğinde lanet olası bir manzaraydı.

İnledi. Dudaklarıma kısa bir öpücük kondurmadan önce "İyi, sen böyle söyleyince," dedi. Sonra kendini yukarı itti, ağırlığını vücudumdan kaldırdı ve anında onu üstümde özledim.

Ayağa kalktı ve ben de önünde dizlerimin üzerine çöktüm. Ellerim çıplak bacaklarından kalçalarına doğru ilerledi ve onu tuttu. Dudaklarım ön tarafında geziniyordu.

Başımı kaldırdım, bakışlarımı onunkilere kilitledim ve yüzünün kızarmasını izledim.

"Beklediğimize degecek, söz veriyorum," diye fısıldadım motorcu şortunun kumaşına doğru, ağzımı yukarı doğru hareket ettirip örtülü kalça kemiğine bir öpücük kondurmadan önce.

Sonra ayağa kalktım, bu sırada vücudum onunkine sürtündü. Yukarı çıkarken son bir öpücük çaldım - kendime engel olamadım - sonra sözlerimi geri almadan önce aramıza sağlıklı bir mesafe koydum ve onunla tam burada, hemen şimdi yoluma devam ettim.

Daha tadına bile bakmamıştım ama şimdiden doymak bilmiyordum.

O eşyalarını almak için hareketlendi, ben de kendiminkileri almak için banka doğru yürüdüm. Arkamı döndüğümde gözleri aşağıya doğru kaymış, irisleri hafifçe genişlemişti.

Spor şortumu düzelttim ve ona doğru yürüdüm. "Gözlerin burada, güzel kız," diye takıldım, artık nadiren yaptığım bir şeydi bu ve kollarımı omzuna dolayarak onu yanıma çektim.

Kıkırdadı ve ben başının tepesine bir öpücük kondururken göğsüme vurdu. Dışarı çıktığımızda, yollarımız ayrılmadan önce onu birkaç dakika daha öptüm. O yurtlarının bulunduğu tesise geri dönerken ben de Akademi'nin birkaç blok aşağısında bulunan daireme doğru yürüdüm.

Duşumu aldıktan ve yatağıma uzanıp uyumaya çalıştıktan sonra tek düşünebildiğim, onunla bir daha ne zaman baş başa kalacağımdı.

1 Özür dilerim, anne.

2 Ben de seni özledim, anne.

3 Hayır, anne. Beni düzeltmek yok, lütfen.

4 Tamam mı?

BÖLÜM 9

AMALIA (ŞİMDİKİ ZAMAN)

ZAKARIA'NIN ÇATI KATINDA OTURUYORDUM.

Son on beş dakikadır, can sıkıntımı giderebilmek için sabırla onun gelmesini bekliyordum.

İki gün önce Barrera'nın şehrin doğu-güneyindeki Anfa dağlarında sahip olduğu çiftlikleri ziyaret etmem için ısrar etmesi üzerine Azilah'a inmiştim. Ürünlerimizin gidişatını kontrol etmemi, hasadın zamanında hazır olacağından ve son hasatta olduğu gibi çiftçilerimizden hiçbirinin bizden çalmadığından emin olmamı emretmişti.

Oraya daha geçen ay gittiğimi ve tekrar gitmemin anlamsız olacağını savunmaya çalıştım, ancak haklı noktayı görmezden geldi ve sesini yükselterek onun maaşı altında olduğumu söyledi.

Ona bir rial görmediğimi hatırlatırdım.¹ Onun için çalışmaya başladığımdan beri paramın çoğu, işe başladığımda Teşkilat'ın bana verdiği zuladan ve Barrera'nın kartelinin gerçekten işlemesini sağlamak için yıllar boyunca daha küçük uyuşturucu satıcılarıyla yaptığım anlaşmalardan geliyordu.

Ama onun sinir bozucu sesinin sinirlerimi daha fazla bozmasını istemediğim için vazgeçtim.

Barrera'nın son zamanlarda daha gergin olduğunu fark etmiştim ama nedenini hâlâ tam olarak anlayamamıştım. İlk başta bunun tek oğlu Matheo'nun kaybından kaynaklandığını düşünmüştüm ama Barrera duygusal biri değildi.

Karısı Faouzia'yı iki yıl önce kaybetmişti ve ona bu haberi verdiğimde neredeyse hiç irkilmemişti. Tek söylediği, düzgün bir şekilde gömüldüğünden emin olmak ve mezarı için ailesinin yanında güzel bir yer bulmaktı.

Yıllar içinde onun pervasız karar alma sürecine alışmıştım ama nihai kararlarını vermeden önce en azından Hamza'ya danışırdı.

Şimdi, özellikle de son iki haftadır, kararları giderek daha fevri olmaya başlamıştı ve ona yanlış şekilde bakmaya cüret eden herkese karşı her zamankinden daha tetikte davranıyordu.

Düşündüm de, hem Barrera hem de Hamza her zamankinden çok daha gergin görünüyorlardı ve Hamza denen pislik mahkûmumuza fazlasıyla aşına görünüyordu.

Noah'nın yıllar önce karteli araştırdığını biliyordum, ancak çok yaklaşmış olmasına rağmen, ortağı ve ortağının karısı trajik bir yangında öldükten sonra Barrera'nın operasyonlarını asla devirememişti.

İçgüdülerim bana o yangınla ilgili hiçbir şeyin tesadüfi olmadığını söylüyordu ama olay benim Teşkilat'ta çalıştığım dönemden önce gerçekleşmişti. Dosyalar mühürlüydü, bu yüzden gizli göreve başlamadan önce ölümlerinin soruşturulmasıyla ilgili dosyalara erişmeye çalıştığım da bile erişimim reddedilmişti.

Yangınla ilgili soruşturma dışında Noah ve Ajan Aguerd'in derlediği her şey için iznim vardı. Bürokrasi diye geçiştirmiştim ama belki de daha derine inmeliydim.

Barrera'nın davranış değişikliği bir Ajani esir aldığımız için olabilirdi ama bu ilk kez başımıza gelen bir şey değildi. Şimdi, ceplerini biraz daha ağırlaştırırsak diğerlerini dönüştürmek çok daha kolay olacaktı ya da birkaç gün sonra onlardan kurtulmakla görevlendirilmiştim.

Barrera henüz benden bunu yapmamı istememişti, bu onun infazcısı olarak çalıştığım üç yıl boyunca hiç olmamış bir şeydi. Herhangi bir soru sormamıştım ve onu öldürmek görevimin sonunda Teşkilat'taki pozisyonuma geri döndüğümde benim için iyi olmayacağı için biraz rahatlamıştım.

Tek sebebin bu olduğuna emin misin? Aklım durdu.

Alaycı sözleri bir kenara ittim ve tırazana doğru yürüdüm. Kollarımı ona dayadım, hançerim parmak uçlarımdan sarkıyordu. Gözlerim hiçbir şeyin yerinde olmadığından emin olmak için etrafı tararken hançer bir o yana bir bu yana sallanıyordu.

Bembeyaz minimalist mermer mutfakın solunda, sıcak ve zengin tonlarda giydirilmiş dolgun minderler, bunlara uygun kahverengi ve altın rengi yastıklar, ön ve yan panellere oyulmuş karmaşık tasarımlarla üç tarafa yerleştirilmiş uzun ahşap çerçevelerin üzerinde duruyordu.

Ortada dikdörtgen, alçak pirinç bir masa dururken, diğer iki kısa kanepenin bulunduğu orta bölümün her iki yanında da eşleşen iki küçük yan masa yer alıyordu. Her bir yan bölümün ucuna, tonları kanepelerin örtüleriyle eşleşen birkaç sedir yerleştirilmişti.

Odadaki diğer unsurlarla uyumlu olacak şekilde el işi detaylarla süslenmiş büyük bir altın pirinç fener yüksek tavandan sarkıyor ve zemin katı sıcak desenli gölgelerle kaplıyordu.

Son birkaç aydır kenevir tarlalarını her ziyaret ettiğimde kat planlarını ve Zakaria'nın rutinini incelemiştim. Kameralarına erişebilmek ve dairesinin giriş çıkışlarını öğrenmek için geldiğimde orada olmadığından emin olmak için güvenlik sistemlerini hackledim. Ayrıca her uğradığımda kilidi açmakla uğraşmak istemiyordum.

Bakışlarım şöminenin üzerinden oturma odasındaki masalarla uyumlu büyük pirinç saate kaydı ve eve gelmesine yedi dakika kaldığını gördüm. Bu da bana buraya gelme amacımı gerçekleştirmek ve yerleşkeye dönüş uçağımı yakalamak için bolca zaman veriyordu.

Teknik olarak resmi bir iş için bölgedeydim ama fazladan vaktim olduğu için Alaoui'nin müsteşarına küçük bir ziyarette bulunarak sevkiyatlarımı engellemesi konusunda ona bir ders vermeye karar vermiştim. Planlanmış ziyaretim biter bitmez, bölgelerimizi ayıran seksen altı millik yolu sürdürdüm.

Başka biri olsaydım, Adil Alaoui'nin adamları karşıya geçtiğim anda beni işaretler ve peşime düşerlerdi ama Barrera'nın kartelindeki rolüm anonim kalmak olduğu için, bu benim lehime oldukça iyi işledi.

Ayrıca, Barrera kartelinin geride bıraktığı cesetlerin arkasında bir kadının olduğundan kimse şüphelenmez. En azından son yıllarda.

Tam zamanında, ayak sesleri ön kapıya yaklaştı ve ben de onun geniş soyunma odasına girdim. Girişteki masanın üzerine bıraktığı anahtarların şingirtısından sonra, her Çarşamba düzenli olarak gittiği kabare L'Oasis'te geçirdiği zamanın ardından duş almak için yatak odasına doğru atacağı yetmiş iki adımı saymaya başladım.

Ayak seslerinin oturma odasının sol tarafındaki kilden kavisli merdivene çarpmasını bekledim ama onun yerine bir gümbürtünün yankısı ve Zakaria'nın fayanslara çarpan iniltisi üst katta bulunduğum yere kadar geldi.

Kaşlarım birbirine çarptı, kafam karıştı.

Bu da ne böyle?

Arka cebime uzanmak için hareketlendim ama buraya ilk gelişimde yerleştirdiğim kameralardan aşağıda neler olduğunu görmek için telefonumu elime alamadan onun tekrar hareketlendiğini, sonunda yukarı çıktığını duydum.

Gömme dolabının aralık kapısı ile menteşeleri arasında oluşan hafif boşluktan onu yakından izledim. Zakaria ten rengi takım elbisesini çıkardı, attığı giysileri odanın bir köşesine fırlattı.

Çıplak vücudunun her santimi açıktaydı, banyo kapısının yanındaki büyük aynada kendini seyretmek için döndüğünde sarkık aleti sallanıyordu.

Gözlerimi devirdim ve boğazımı yakan safrayı dizginledim.

Acınası.

Sonra banyoya girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Duş sesi duyuldu ve ben de fırsattan istifade aşağıya ne düşürdüğünü görmek için telefonumu çıkardım.

Belki de ziyaretimden bonus ödeme olarak alabileceğim bir kargoydu. Adamlarının bizden çalmasını umursamıyordu, o halde neden aynı nezaketi ona göstermeyelim.

Kameraları yukarı çekerek oturma odasını gösteren ekrana dokundum.

Benimle dalga geçiyor olmalısın.

Tahmin ettiğim gibi büyük olasılıkla kokain dolu bir spor çantası yerine, elleri arkadan bağlı bir adam, dikkatsizce fırlatılmış gibi yan yatmış, baygındı. Vücudunun yarısı desenli karo zeminde, diğer yarısı ise halının hemen kenarında duruyordu.

Söz konusu adam yirmili yaşların ortalarından daha yaşlı olamazdı. Kıyafetleri yırtık ve dağınıktı, vücudunun neredeyse tamamını kesikler ve taze kan boyuyordu. Siyah keçeleşmiş saçları bronz tenine yapışmış, gür kaşlarından birinin hemen üzerinde kanayan büyük bir yara koyu renk saç tellerinin arasından görünüyordu.

Duş kesildi ve dikkatimi tekrar elimdeki göreve verdim. Telefonumu cebime koydum ve hançerimi kaptım. Zakaria banyonun kapısını araladığında buhar odaya yayıldı ve ben de hazır bir şekilde beklemeye başladım.

Beline bağladığı havluyla dolabın içine girerken varlığımdan tamamen habersizdi, bu yüzden yanımdan geçip gittiğinde hançerimi sertçe indirdim ve sağ Aşil tendonunu kestim.

Çığlıkları kulaklarımı deldi ve bu güzel sesin tadını çıkarırken dudaklarımın köşesi memnuniyetle kısa süreliğine yukarı kıvrıldı. Birinin acı çekmesinden zevk alacağımı hiç düşünmezdim ama bu alanda bu kadar uzun süre çalışınca, korkmak yerine zevk almayı öğrenmiştim, özellikle de kaderini hak etmiş birinden geldiğinde.

"*Wa n3al din mo h².*" diye bağırdı yere düşerken, ayaklarına uzanırken acı içinde haykırdı. Sonra ellerini gözlerine götürdü ve çığlıkları daha yüksek bir notaya ulaştı.

Ellerinin kenarlarından damlayan ve ön kollarından aşağıya doğru inen kanı görünce yüzüne yayılan dehşet ifadesinin tadını çıkarmak için bir an durdum.

Sonra ayağa kalktım, kollarım iki yanımdaydı. Bıçağım parmaklarımdan sarkıyordu, ucundan kan damlıyor ve Zakaria'nın kesik topuğundan fışkıran fıskiye ekleniyordu.

Varlığını fark ettiğinde ellerini indirdi ve ona baktığımı görünce yüz ifadesi şaşkınlığa dönüştü.

Büyük ihtimalle acısının diğer ucunda bir kadın bulduğu için. Bu olduğunda erkeklerin yüzündeki o ifade hiç eskimezdi.

"Sen de kimsin lan?" diye bağırdı öfkeli hıçkırıklar arasında, ayağa kalkmaya çalışıyor ama başaramıyordu.

"Benim adım seni ilgilendirmez," dedim sessizce. "Burada önemli olan aslında *seni* ilgilendiriyor."

"Sen benim kim olduğumu biliyor musun, *kah-*" Yarasına basarak sözünü kestim ve acı dolu bir çığlık havayı doldurarak onun aşağılayıcı hakaretinin yerini aldı.

Başımı salladım ve botumun kanlı ucunu havlusunun temiz bir kısmına sürerek temizledim.

Erkekler ve onların bir kadına ismiyle hitap etmek için şişirilmiş değer duyguları.

Yaklaştım ve gözlerindeki değişimi fark ederek ona doğru yaklaştım. Bana saldırmak için kendini hazırlıyordu ama beni hafife almak gibi büyük bir hataya düşmeden önce ayağımı boğazına bastırdım ve ağırlığımı ona verebilmek için eğildim.

Baskıdan dolayı gözlerinde yaşlar belirdi ve bıçağımın ucunu yanağının çukur kısmını bulana kadar yüzünde gezdirdim. Başımı eğdim ve sırtarak kaşlarımı kaldırdım. "Kim olduğunu biliyorum ama seni merhametime bırakmışken bunun ne önemi var ki?" Alaycı bir şekilde sordum.

Ayağım hâlâ nefes borusunu ezdiği için sözleri boğuk çıkıyordu. "Ah evet, bunun için üzgünüm." Biraz rahatlamak için ayağımı kaydırdım. ama bıçağın ucunu derisine daha sert bastırdı. "Ne diyordun?"

"Ne halt istiyorsun?" diye tükürdü.

"Tanrım, sorduğun için çok teşekkür ederim," diye kestirip attım. "Sadece benden çalmaya devam ediyorsun ve bir daha yapmamayı hatırlaman için uğrayıp merhaba demek ve kendimi tanıtmak istedim çünkü bundan nefret ediyorum."

"Senden asla çalmadım," diye homurdandı, gözyaşları yanağından aşağıya ve hançerimin kenarına serbestçe düşüyordu.

"İşte nefret ettiğim bir şey daha: yalancılar," diye itiraf ettim, derisinin gerginliğini test etmek için yanağında sık bir kesik açtım.

"*Ya rabi*"³Yalan söylemiyorum, seni deli sürük," diye bağırdı. "Seni tanımıyorum bile."

Göğsüm kızgınlıkla şiddetle büküldü. Keskin hançerimi biraz daha derisine bastırarak, "Gördün mü, aslında," dedim. "Ortak bir arkadaşımız var ve bana gönderilerimden silah çalan kişinin sen olduğunu söyledi."

Gözleri şaşkınlıkla parlıyordu, ben de ekledim: "Mehdi ismi bir şey çağrıştırıyor mu?"

İsmi duyunca gözbebekleri büyüdü ve burun delikleri alevlendi, içini bir anlayış duygusu kapladı. Nefesinin altında Arapça küfretti.

"Ah, demek kimin için çalıştığımı biliyorsun," dedim.

"Dinle, seni *kaltak*," diye tiksintiyle alay etti ve acısının içinden bana bakmaya çalıştı. "Eğer Alaoui bizim bölgemizde olduğunu öğrenirse, o-"

Sözünü kestim. "Ne yapacak? Beni öldürecek mi? Tanrım, çok korkuyorum, özellikle de kim olduğum ya da beni nasıl bulacağın hakkında hiçbir fikrin yokken. Ve biliyorsun ki Barrera'nın bölgesine bir adım atarsan, sen Tanrı'dan merhamet dilemeden önce o senin zavallı küçük karteline karşı bir savaş başlatır."

Dudaklarını birbirine bastırdı.

Ben de öyle düşünmüştüm.

"Bu yüzden bir dahaki sefere aptal aklın benim gönderilerimi kaçırmaya ve sana ait olmayan kargoları çalmaya karar verdiğinde, basit bir soru sorulduğunda yalan söylememeyi hatırlaman için sana vermek üzere olduğum hediye düşün."

Teknik olarak emir verilmedikçe serbestçe öldürmeme izin verilmiyordu çünkü bir sistem vardı, bir çeşit barışı korumak için eski bir kural. Kurallara çok bağlı olmasam da onu öldüremeyeceğimi biliyordum çünkü başka bir kartelin alt patronunu öldürmek sadece dram yaratırdı.

Ben de yapabileceğim bir sonraki en iyi şeyi yaptım ve büyük olasılıkla bunu bir daha yapmamam için sert bir uyarı aldım.

Bununla birlikte, diğer elimi yukarı çektim ve onu sabitlemek için çenesini kavradım. Altımda ezildi ve ileri doğru sarsıldı, ama bana ulaşmadan önce hançerimi bir yanağından diğerine kaydardım, deriyi ve kası kestim ve dudaklarının çizgisi şakak kemiğine yaklaşıp o kadar oydu.

Yaradan kan fişkirırken ve ılık sıvı tenime dökülürken etrafımızda kan donduran bir çığlık patladı. *Darija* dilinde aklınıza gelebilecek her türlü küfürle karışık yakarışları sessiz çığlıklara dönüştü, elleri yüzü ve topuğu arasında gidip geliyordu, hangi yarayla ilgileneceğini *bilemiyordu*.

İçimi çektim, omuzlarım gevşedi ve ayağa kalktım. Manzara oldukça keyifliydi, ama dilediğim gibi daha fazla kalıp tadını çıkaracak vaktim yoktu. Bu yüzden odasına geri döndüm ve bir an durakladım.

Derin bir iç geçirdim ve daha önce attığı kıyafet yığınının doğru ilerledim. Takım elbise ceketini aldım ama aradığım şeyi bulamadım. Sonra aşağıya, ceketini bırakmış olabileceği diğer olası yere doğru ilerledim.

Hâlâ baygın olan adamın yanından geçip girişteki masaya doğru yürüdüm. Aradığım şeyi arabasının anahtarlarının yanında bulduğumda, koşarak yukarı çıktım ve adamın hâlâ kan gölünün içinde yattığı yere gittim, havlusu artık tamamen açılmış ve onu teşhir ediyordu.

Dolabın girişinde durduğumda gördüğüm manzara karşısında midem bulandı. "Bunu bir iyilik olarak kabul et," dedim ve telefonunu giderek büyüyen kıpkırmızı yığının içine atıp uzaklaştım.

Takviye gelmeden önce fazla zamanım olmadığını biliyordum, bu yüzden eve dönüş yolculuğunu vücudumda onun pisliğiyle geçirmek istemediğimden, ellerimi ve bıçağımı yıkamak için hemen banyoya uğradım.

Saçlarımı tekrar at kuyruğu yaptım ve daha önce Zakaria'nın eve gelmesini beklerken yatağının altına sakladığım küçük spor çantasında bulunan temiz bir çift siyah kargo pantolonu ve beyaz bir atlet giydim.

İşim bittiğinde çantamı omuzladım ve gitmek için aşağıya koştum. Topal bedene ulaştığımda saf merak adımlarımı durdurdu. Dirseklerimi dizlerime dayayarak çömeldim ve herhangi bir tanıdıklık uyandırıp uyandırmayacağını görmek için yüz hatlarını daha yakından inceledim.

Hiçbir şey.

Alaouiler için çalışmadığını biliyordum çünkü onların saflarındaki resmi ya da gayri resmi herkesi tanıyordum. Peki burada ne işi vardı ve Zakaria'dan bu muameleyi görmek için ne yapmıştı?

Ölmemiş olması tek bir anlama gelebilirdi. O hala değerliydi.

Onu esir almayı planlamamıştım ama yardımcı olabilecek bilgilere sahip olabilirdi. Sanki onu kendi derinliklerinden çağırmışım gibi.

Bilinci yerine geldiğinde kıpırdandı, dudaklarından acı dolu bir nefes çıktı. Gözleri birkaç kez dalgalandı ama açılmadı.

Hâlâ etkisinde olduğuna göre ona güçlü bir ilaç vermiş olmalılar. Onu dışarı sürükleyebilirdim, ama bu sadece uğraşacak zamanım olmayan istenmeyen bakışları üzerime çekerdi.

Aceleyle çantamın yan cebine uzandım ve burun spreyini aldım, sonra da paketinden çıkardım. Elleri hâlâ bağlı olduğu için yabancıyı olabildiğince sırt üstü yatırdım ve başını arkaya doğru eğdim. Başlığın ucunu bir burun deliğine soktukten sonra, naloksonu burnuna bırakmak için pistona sıkıca bastım.

Sonunda sarsılarak uyanmasını beklerken zaman sanki sonsuza kadar uzamış gibiydi.

"Ne oldu?" diye fısıldadı, sesi günlerdir kullanmamış gibi kısıktı.

Yanına döndüm ve oturmasına yardım etmeden önce bağlarını kestim, ama tereddüt etti, ben de yüzüne bir tokat attım.

Bir elini kaldırıp kızaran bölgeyi ovuşturdu. "Bu ne içindi lan?" diye bağırmaya çalıştı ama sesi sonunda çatallaştı.

Spor çantamın fermuarını açtım ve kapüşonlu bir ceket aldım. "Dinle, açıklamalar ya da formaliteler için vaktimiz yok. Bunu giy ve ayağa kalk," diye emrettim ve giysiyi ona fırlattım.

Kucağına düştü ve şaşkınlıkla ona baktı.

"Beni duymadınız mı? Acele et yoksa burası seni buraya getiren adamlarla dolup taşacak. Bunun olmasını istediğini sanmıyorum, değil mi?"

Bakışları benimkilerle buluştu ve gözlerinde perili bir ifade belirdi. Ona ne yaptıklarını bilmiyordum ve umurumda da değildi ama uyarım onu trans halinden uyandırmış olmalıydı çünkü ceketini başından çekiştirdi ve bunu yaparken yüzünü buruşturdu.

Kapüşonunu başına geçirdi ve ayağa kalkmak için hamle yaptı, ancak dizlerinin üzerine düştü.

Tanrım, onu yanımda götürme kararından şimdiden pişmanlık duyuyorum.

Çantamı diğer omzuma geçirdim ve sağ koluna uzanarak boynumun arkasına doladım. Benim 1.80'lik boyumdan çok daha uzundu ama iki elimle belini kavradım ve bir kez daha ayağa kalkmaya çalışmasına yardım ettim.

O ayağa kalkar kalkmaz bizi kapıdan çıkarıp arka kapılara açılan servis asansörlerine götürdüm çünkü Zakaria birini çağırarak kadar enerjiye sahip olsaydı, içeri girmek için ana kapıyı kullanırlardı.

Servis asansörleri her çatı katı sahibinin sahip olduğu özel bir anahtara ihtiyaç duyuyordu ve şansına bina her kiracıya sadece bir tane veriyordu, ben de çıkarken cüzdanından onu almıştım.

Arka sokaklara vardığımızda, arabamı park ettiğim yere doğru yürüdük. ve içeri girmesine yardım etti. Gece boyunca 3assas⁴ Bana doğru yürüdü ve park yerimden çıkmama yardım etmek için bir şey söyleyemeden, eline mor bir banknot sıkıştırdım ve sürücü koltuğuna tırmandım.

Telefonumu kiralık arabaya taktım ve pilota kısa bir mesaj göndererek uçuş planımıza yapılan ekleme konusunda onu uyardım. Sonra telefonu bardak tutucusuna attım ve Barrera'nın özel jetinin kalkış için beni beklediği havaalanı hangarına doğru yola çıktım.

¹ Eski Fas para birimi. Bu kelime 1880-1921 yılları arasında kullanılmıştır, ancak hala mağazalarda ürün satın alırken veya başkalarıyla para hakkında konuşurken parayı tanımlarken yaygın olarak kullanılmaktadır.

² Ah, orospu çocuğu.

³ Oh, Tanrım.

⁴ Sokaktaki arabalara göz kulak olan ve seçtiğiniz küçük bir ücret karşılığında onları park etmenize "yardımcı olan" kişi (genellikle bir erkek).

BÖLÜM 10

AMALIA (ŞİMDİKİ ZAMAN)

ŞAŞIRTICI BİR ŞEKİLDE, YANIMDAKI YABANCI TEK KELİME BİLE ETMEMİŞTİ.

Havaalanına kadar tüm yolculuk boyunca. Vardığımızda sorular sormasını ya da bir tür direniş göstermesini bekliyordum ama benimle gelmesini söylediğimde sadece başını salladı.

Bilmediğin şeytan, bildiğinden daha iyidir sanırım.

Jete binmek için hangara tam zamanında varmıştık ve şimdi kalkmak üzereydik. Yolculuğumuz sadece bir saat sürecekti ve ben geri dönmek için sabırsızlanıyordum. Uzakta olmaktan nefret ediyordum çünkü her şeye göz kulak olamıyordum ve ne zaman gitsem Hamza'nın adamları işleri karıştırıyor gibiydi.

En son yirmi dört saatten daha uzun bir süre için ayrıldığımda, hâlâ bilgi almam gereken mahkûmlarımdan birini, canı sıkıldığı ve oynayacak bir şey aradığı için ölü bulmuştum.

Ben yokken Noah'ya ne yaptıklarını ancak hayal edebiliyordum. Bu düşünceyle midemde bir çukur oluştu ama bunu sabahtan beri bir şey yememiş olmama bağladım, ona bir şey olmasını istemediğim için değil.

Ne zaman onun adını anmaya cesaret etsem aklıma gelen düşünceleri görmezden geldim ve bakışlarımı önümde oturan yabancıya çevirdim. Düşünceler içinde kaybolmuş gibiydi, işaret parmağının kırılğan tırnağı oturduğu bej rengi deri kaptan koltuğuna defalarca sürtünürken yüz hatlarında perili bir ifade vardı.

Ona ne oldu böyle?

Umursamak istemiyordum ama çok gençti ve bana küçük kardeşim Ángel'i hatırlatıyordu. Onun masumiyeti gerçekliğin darbeleriyle lekelenmişti.

Ne onunla ne de kız kardeşim Antonia ile yıllardır konuşmamıştım ama bu onları hâlâ özlediğim gerçeğini ortadan kaldırmıyordu.

Ayrılmadan birkaç ay önce, bir gün kapımda belirip bir açıklama talep edene kadar aramalarını ve mesajlarını cevapsız bırakarak yavaşça uzaklaştım.

Onlara biraz ayrı kalmaya ihtiyacım olduğunu ve telefonumu patlatmayı bırakmalarını istediğimi söyledim. Tabii ki bunu yemediler, ben de

Bildiğim tek şey onları sonsuza dek geri çekecekti. Onlara annemle yeniden yakınlaşacağımı ve onunla daha fazla zaman geçirmek istediğimi söyledim, ki bu birbirimize asla yapmayacağımıza dair söz verdiğimiz bir şeydi, bize dizlerinin üzerine çöküp kanayana kadar yalvarsa bile.

Kabulümden sonra, aklım başıma gelirse mantıklı bir konuşma yapabileceğimizi söylediler. O zamana kadar, bizi terk eden kadınla herhangi bir bağlantım olup olmadığını duymak istemiyorlardı çünkü çocuklarına bakmaktansa geçici bir kafa için vücudunda izler bırakmayı tercih etmişti.

Kardeşlerimle her zaman yakın olmuştuk, özellikle de Ángel doğar doğmaz babamız bizi terk ettikten ve birkaç yıl sonra kardeşim üç yaşına geldiğinde annemiz de onu takip ettikten sonra. Kardeşlerimden ayrı kalmanın verdiği acı, nadiren de olsa birkaç saat uyumak için yatakta tek başıma uzandığımda yeniden ortaya çıkıyordu ama Amalia'nın gitmiş olması gerektiğini kendime hatırlatarak onu hep bir kenara itiyordum.

En azından tüm bunlar bitene kadar, dedim kendi kendime.

Ama ya tüm bunlardan sonra geriye kalan tek kişi Ines olacak kadar uzun süredir yoksam? Kendimi rolüme o kadar kaptırmıştım ki, hâlâ rol mü yapıyordum yoksa hayatımın sonuna kadar böyle mi kalacaktım bilmiyordum.

Bir zil sesi beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Normal telefonumdan gelmediğini fark ettiğimde kaşlarım çatıldı. Kullan-at telefonumdan geliyordu ve bu numaraya sadece bir kişi erişebiliyordu, ki beni aramak için kullanmamaları gerekiyordu.

Emniyet kemerimi çözdüm ve koltuğumun altından çantamı alarak ayağa kalktım. Dönüp uçağın arka tarafına doğru yürüdüğümde, az önce oturduğum ön koltuklarla eşleşen bej kanepelerin yanından geçerken kullan at telefonum çalmaya devam etti.

Uçağın sağ tarafındaki pelüş deri koltuklar, gideceğim banyoya doğru uzanıyordu; karşı tarafta ise birbirine bakan daha küçük sandalyeler ve aralarında parlak ahşap bir masa vardı.

Banyoya girdim ve kapıyı arkamdan kapattım. Zil sesi bir an için kesildi, ancak ikinci kez tekrar başladı. Çantamın dibine uzandım ve küçük siyah kapaklı telefonu aldım.

"Neden arıyorsun? *Ben* seni arayana kadar beklemen gerekiyordu," diye cevap verdim, öfkeyle.

"Vay canına, senden haber almak da çok güzel Amalia," diye alay ederek selamladı diğer hattaki ses beni.

Bana bu şekilde hitap eden tek kişi oydu ve arada sırada birinin bana gerçek adımla seslendiğini duymak nadir olsa da, eski bir yaraya bıçak saplamak gibi hissettirmeyi asla başaramadı.

Her zamanki açık sözlülüğüne ayıracak vaktim olmadığını bildiğim için konuyu geçiştirdim, çünkü kalkışa dakikalar kalmıştı. "Kendimi buna maruz bırakmayı seçmediğim sürece senden bir şey duymamayı tercih ederim, Nassim, bu yüzden şu anda zamanımı boşa harcamama nezaketini göster."

Boğazını temizledi ve bir sonraki sözlerini bekledim ama bir an sessiz kaldı ki bu onun için son derece alışılmadık bir durumdu. Sessizliğini sürdürmesi uzun zamandır hissetmediğim bir şeyin omurgamda dolaşmasına neden oldu.

Endişe.

Gözlerimi kapattım ve iç çektim. Ona bastırırken parmaklarım burnumun kenarını sıktı. "Ne oldu?"

"Gitmeniz gerekiyor."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "*Gitmek* mi? Ne demek gitmek?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

"Planlarda bir değişiklik oldu. Görevini bırakıp Barrera'nın yerleşkesinden ayrılman gerekiyor. Bu gece Cartagena'dan uçuyorum ve iki gün içinde benimle güvenli evde buluşmanı istiyorum," dedi. Ses tonundaki hafiflik kaybolmuştu.

Tanıdığım en acımasız adamlardan biri olmasına rağmen, Nassim'in her zaman sinir bozucu bir neşesi vardı. Verdiği haberlerde şaka yapmıyorsa ve hatta planlarımızı aylar öncesinden değiştiriyorsa bir şeyler gerçekten ters gidiyor olmalıydı.

Tedirginlik içimde kıpırdandı ve beni sıkıca sarıp sarmaladı. "Neden? Ne oldu?"

"Buluştuğumuzda

söyleyeceğim." "Nassim.

Şimdi."

"Dinle, şu anda açıklayamam ve daha sonraki uçuşumdan önce işleri yoluna koymam gerekiyor. O yüzden lütfen Amalia, bana güven."

Dilimin ucuna gelen karşılıkla savaştım çünkü daha önce sadece bir kez ona güvenmemi istemişti ve henüz sözünü tutmamıştı.

Nassim'le ilk karşılaştığımızda onu neredeyse öldürüyordum.

Kolombiya'dan gelen önemli bir silah sevkiyatı koleksiyonu için Bemes'teydim. Hollandalı tedarikçilerimiz

Bu yüzden yeni bir distribütör bulmak için yurtdışına bakmamız gerekti.

Barrera, Hamza'yı sorumlu olarak atamıştı ama aylarca sürüncemede kaldıktan sonra beklemekten sıkılmışım. Kargomuz giderek azalıyordu, bu yüzden ben hallettim. Tıpkı bugünlerde çoğu şeyi hallettiğim gibi, çünkü onlarca yıldır var olan bir kartel için şaşırtıcı bir şekilde kendi içlerinde düşünüldüğü kadar sorunsuz çalışmıyorlardı.

Diğer kartelleri araştırmak ve incelemek için biraz zaman harcadıktan sonra, Aguilar kartelinin silah operasyonunu yürüten Daniela ile temas kurdum ve bize silah tedarik edecekleri ve bizim de dağıtım için limanlarımızı kullanmalarına izin vereceğimiz bir münhasırlık anlaşması yaptık.

Gecenin geç saatleriydi ve siyah bir motosiklet birkaç adım ötede durduğunda ilk sevkiyatlarını bekliyordum. Sürücü henüz park etmiş ve koltuğundan kalkmıştı ki silahımı çıkarıp onu vurdum ve kalçasının dış tarafını sıyırdım.

Ines'in tenine girdiğim andan itibaren *önce ateş etmeyi ve sonra soru sormayı* benimsemiştim ama asla öldürmeyi değil çünkü kullanabileceğim önemli bilgilere sahip olabilirlerdi.

Bir eliyle yaralı kalçasını tutarken, diğer elini teslimiyetle havaya kaldırmıştı.

Davetsiz misafir bir şeyler bağırdı ama kaskı yüzünden onu duyamadım. Kaskını çıkarmak için hamle yaptı ve ben de ayaklarına çakıl taşı fırlattım. Geri sıçradı ve kaskını yere bırakarak iki elini havaya kaldırdı. "Barış için geldim," diye homurdandı.

Gözlerimi kısarak yüz hatlarını seçmeye çalıştım ama rıhtımdaki görüş mesafesi düşük olduğu için uzaktan seçebildiğim tek şey, rüzgârda savrulduğu için orta uzunlukta siyah saçları olduğu ve sol elinin yüzük parmağına gümüş bir bant taktığıydı.

İşim gereği, insanların vücut dillerinin aşırı derecede farkındaydım ve yalan söylemediğini uzaktan bile anlayabiliyordum, ama bunun bir önemi yoktu. Özel alanımı ihlal ediyordu ve önemli bir paket geliyordu.

Bu her kimse gitmesi gerekiyordu, ben de silahım hala üzerimdeyken bağırdım, "Git buradan. Burası özel mülktür."

Söyleneni yapmak yerine kendini düzeltti, yüzünü buruşturdu ve İspanyolca küfretti. Sonra da, "Sana bir teklifim var, Amalia," dedi.

Gözlerim büyüdü ve parmağım tekrar tetiğe gitti. Teşkilat'tan birine benzemiyordu ve bu adamla çalışmamın hiçbir yolu yoktu.

bir hata yaptım ve kimliğim açığa çıktı.

"Beni başka biriyle karıştırdınız ve kendimi tekrar etmeyeceğim.

Git yoksa ateş ederim. Ve bu sefer, hayati organlarından birine olacak."

Elleri hâlâ havada, bana doğru bir adım attı. "Kim olduğunu biliyorum Amalia ve söyleyeceklerimi duymak isteyeceksin." Birkaç adım daha attı.

"Benim adım Nassim Taleb-Aguilar ve babam Reda Taleb'di."

Bu ismi duyunca kulaklarım dikildi çünkü kısa bir süre önce Barrera ile Hamza arasında geçen hararetli bir tartışmaya kulak misafiri olmuştum; Barrera, sağ kolu Reda'yı bir daha emirlere karşı gelirse aynı akıbete uğramakla tehdit etmişti.

Hemen bir şey söylemeyince bir adım daha atıp mesafeyi kapattı, silahımı göğüs kafesine dayadı. "Bana güvenebilirsiniz."

Bu yabancıya muhtemelen güvenmemem gerektiğini biliyordum ama gözlerinde parlayan samimiyet bana ona bir şans vermem gerektiğini söylüyordu.

Ve vardı.

Sadece o gece bile kartel hakkında Barrera'nın yanında geçirdiğim bir buçuk yıl boyunca öğrendiklerimden daha fazlasını öğrenmiştim. O günden sonra Bemes'e yaptığım ziyaretler sırasında sadece iki kez yüz yüze görüşebildik çünkü Cartagena'da yaşıyordu ve kimliğinin ortaya çıkmasını istemiyordu. Onu ikna etmek biraz zaman aldı ama sonunda planında ona yardım etmeyi kabul ettim.

Birlikte çalışmaya başladığımızdan beri birkaç engelle karşılaşmıştık ama sözünden dönmediği tek şey vardı.

İnledim. "Peki," diye kabul ettim sonunda, boş vermeye ve ona bir kez daha güvenmeye karar verdim. Pilotun sesi interkomdan geldi ve kalkışa hazır olduğumuzu bildirdi. "Gitmem gerek," dedim telefonu kapatmadan ve gizli bölmesine geri koymadan önce.

Boku yemiştim.

Ayrılmak sadece son derece zor olmakla kalmayacak, aynı zamanda dehşete düşmeme neden olacak şekilde, artık hesap vermem gereken bir kişi daha olacaktı. Diğer seçenek Noah'ı geride bırakmak olabilirdi ama ne kadar istesem de bunun mümkün olmadığını biliyordum.

Dikkatleri üzerime çekmeden nasıl kaçacağımı henüz bilmiyordum ama bir an önce bir plan yapmam gerektiğini biliyordum.

Piste yavaşça yanaşan uçağın uğultusunu duydum ve tuvaletten çıktım. Koltuğuma dönerken köşedeki küçük buzdolabına uğrayıp iki şişe su ve atıştırmalık ne varsa aldım.

Barrera ya da Hamza ile seyahat ettiğimde bir uçuş görevlisi genellikle mürettebatın bir parçası olduğu için buzdolabı normalde daha dolu olurdu, ancak ne zaman yalnız olsam, onun burada olmamasını istedim çünkü her zaman işe aldıkları kişi benim zevkime göre çok konuşkandı ve aralıksız sesi sinirlerimi bozuyordu.

Esir aldığım yabancı ben yaklaştığımda kafasını kaldırmadı, hâlâ onu bıraktığım pozisyondaydı, sanki bunca zamandır gittiğimi fark etmemiş gibiydi. Oturdum, çantamı koltuğun altına geri ittim ve emniyet kemerimi bağladım.

Suyu ve iki Merendina'yı bizi ayıran parlak ahşap masanın üzerine koydum, küçük çikolatalı kekin son kullanma tarihinin geçmemiş olmasını umuyordum ama bakışları uzaklara dikilmişti, tırnağı hâlâ deriyi rendeliyordu.

Dikkatini çekmeyi umarak "Emniyet kemeriniz," dedim ama hâlâ bana doğru bakmadı.

Uçak pistin başında yavaşça durdu ve pilot telsizden "kalkışa hazır" diye seslendi. Motor daha yüksek sesle çalışıyordu ve önümdeki adam hâlâ kıpırdamamıştı.

Kaşlarımı çatarak, bu kez daha yüksek sesle, "Emniyet kemeriniz" diye tekrarladım.

İçinde kaybolduğu dünyadan nihayet sıyrılırken parmağının hareketi durdu. Bana baktı, kahverengi gözlerinde hâlâ aynı kaybolmuş bakış vardı.

"Evet, üzgünüm," diye fısıldadı. Başını salladı ve uçak pistte hızlanıp havalanırken emniyet kemerini bağlamak için hareket etti. Başı daha önce oturduğunda olduğu gibi yana kaydı ve eli daha önce olduğu yere geri döndü.

Bir sonraki kelimelerim, o aynı sıralamaya devam edemeden ağzından kaçtı.

"Adın ne senin?"

Sorum onu şaşırtmış olacak ki dikkati tekrar bana yöneldi ve gözleri fal taşı gibi açıldı. Derin bir iç geçirdi ve "Uzun zamandır kimse bana bunu sormamıştı. Bana 7 Numara derler ama benim adım Gabriel."

Başından beri şüphelendiğim şeyi doğrulamıştı.

Zakaria'nın kurye işçilerinden biriydi. Alaouiler'in genç erkek ve kadınları -ellerine geçirebildikleri ya da kendilerine borcu olan herkesi- uyuşturucularını sınırdan geçirmek için katır olarak kullandıkları biliniyordu.

Akdeniz. Uyuşturucularını uluslararası sınırlardan geçirmek için başka yollar da kullanıyorlardı ama bu onların ana yöntemiydi.

Bu onlar için son derece uygun maliyetli ve radarın altında kalmanın en kolay yoluydu. İnsani bedeli ne olursa olsun.

Bunu düşünmek bile beni hasta ediyordu çünkü katır ilaçları yutamazsa, anestezi olmadan ameliyatla yerleştirdiklerini biliyordum.

Ona Alaoui hakkında sorabileceğim ve bana avantaj sağlayacak pek çok soru vardı ama içimden bir ses bu çocuğa biraz ara vermemi söylüyordu. Sadece bir saatliğine bile olsa.

Onun yerine başımı salladım. "Ben Ines."

Onunla ilgili bir şey devam etmemi sağladı, ben de su şişesini ve pandispanyalardan birini ona doğru ittim. "Ye. Fazla değil ama bulabildiğim tek şey bu."

İndiğimizde ona gerçek yiyecek getirmeye çalışacaktım ama ona karşı herhangi bir ilgi gösteremediğim için bu çok daha zor olacaktı. Onun bir tutsak olması gerekiyordu, yardımsever bir şekilde yanıma aldığım bir mahsur değil.

Başının üzerindeki kapüşona uzandı ve ellerini ceketin ceplerine sokarak onu çıkardı. Başını bir yana eğip beni inceledi. "Neden iyi davranıyorsun?"

Kaşlarımı kaldırdım ve beklenmedik bir gülme isteğiyle savaştım. Son birkaç yıldır bana pek çok şey söylenmişti ama kibarlık bu listenin yakınından bile geçmemişi. "Kibar olmaktan çok uzağım. İster ye ister yeme ama bayıldığında seni taşımayacağım."

Suya uzanıp kapağını açmadan önce bir an söylediklerimi düşündü. "Bu ilaçlı değil, değil mi?"

"Su şişesi dantellemekten daha önemli işlerim var."

Cevabımdan tatmin olmuş bir şekilde suyu yutmaya başladı, sanki günlerdir ıssız bir adada mahsur kalmış ve karşılaştığı ilk su buymuş gibi.

"Hey, her şeyi kusmadan önce yavaşla," diye uyardım onu.

Yarısı boşalmış su şişesini aşağı indirdi, ahşap yüzeyin üzerine koydu ve şekeri aldı. "Çocukluğumdan beri bunlardan yememiştim," dedi, sesinde melankolik bir nostalji vardı.

Ses tonundan beklenmedik bir hüznün kapladı içimi. Eskiden olduğum kişi bana yabancı gelmiş olabilirdi, ama kendime söz verdiğim tek şey

Ines'in kurbanlarına onları kaçıranlarla aynı şekilde davranacak kadar kalpsizleşmesine asla izin vermedi.

Son beş yılda pek çok insan öldürmüştüm ama hiçbiri masum değildi. Gabriel'in hikâyesini bilmiyordum ama içimden bir ses onun iğrenç bir eylemden suçlu olduğu için değil, zorunluluktan dolayı istemeden bu duruma düştüğünü söylüyordu.

Hiçbir şey söylemedim ve pandispanyayı yerken onu yakından izledim, ısırtıklar arasında küçük su yudumları alıyordu. Gözlerim yüz hatlarında geziniyor, onu ilk kez gerçekten tanıyordum.

Omzunda taşıyor gibi görüldüğü ağır geçmişi ve az önce yediği dayak dışında, görünüşü fena değildi. Keçeleşmiş olmasına rağmen, koyu renk saçlarının yanlardan daha kısa ve tepeden biraz daha uzun olduğunu söyleyebilirdim, ama çok fazla değil. Sol kaşının üstündeki kesiğin kanaması durmuştu, birkaç kurumuş kan izi kesiğin olduğu yerden şakağına doğru akıyor ve saçlarının arasında kayboluyordu.

Sol gözü şişmiş ve kapanmıştı, gözünün altındaki morluklar iyileşmenin çeşitli aşamalarındaydı. Dudağında derin olmayan bir kesik ve yüzünün sol tarafında bir dizi morluk daha vardı.

Zakaria ona verdiği derste hiçbir masraftan kaçınmamıştı. Zakaria'nın acımasızlığını biliyordum ve Gabriel'in yüzü ve kızıl hareketleri bir gösterge ise, giydiği kıyafetlerin altında gizlenen cildindeki çürük ve yaraların tuvalini hayal edebiliyordum.

Su şişesinden arta kalanları içti ve hareketle hafifçe kayan kumaşın altından dövmelemin izleri görünüyordu ama ben daha büyük bir dövme gibi görünen şeyin altındaki kelimelerin ne olduğunu çözemedim şişeyi masaya bıraktı ve diğerine uzandı.

Bunca zamandır onu izlediğimi yeni fark etmiş olmalı ki kendini kısa tuttu, parmakları yarıya kadar sarktı. "Özür dilerim," diyerek elini geri çekti.

"Sorun değil," dedim ona, ses tonum uzun zamandır duymadığım kadar yumuşak çıkmıştı. Büyük olasılıkla indiğimizde onu bir hücreye koymam ve ona herhangi biri gibi davranmam gerekeceğini bildiğim içindi. Bir kez daha tutsak olacaktı, ama başka birinin ellerinde. Bunun üzerine ona şunu teklif ettim: "Uçağın arkasındaki banyoda duş var. Bir saatten az bir süre sonra ineceğiz, eğer kullanmak istersen şimdi kullanabilirsin. Kıyafet değişikliği yok ama şu anda giydiklerini giymeni öneririm."

Konuşmadan önce bir süre bana baktı, "Bunda ne var?"

Sorusuyla ilgili bir şey beni biraz hazırlıksız yakaladı. Bu fırsatın üzerine atlamasını beklerdim ama onun yerine, şimdiye kadar ona teklif ettiğim her şeyi sorguladı. "Seni gtrdğim yer güzel değil, bu yüzden sahip olduğun son birkaç zgr anın tadını çıkarabilirsin," dedim dürüstçe, zamanımı yalan söyleyerek harcamak istemedim.

Barrera'nın yakaladığı diğer çocuklara yaptığım gibi Gabriell'i de kurtarmanın bir yolunu bulmaya çalışacaktım ama şu anda o endişelerimin en kğyd. Bana küçük kardeşimi hatırlatmış olabilirdi ama bu düşünceyi aklımdan uzaklaştırmak zorundaydım.

İnmemize çok kalmamıştı ve ona karşı gösterdiğim nezaketin zerresi bile buharlaşmak zorunda kalacaktı, sanki en başından beri hiç olmamış gibi.

Riad'da geçirmem gereken iki gnm daha vardı ve Ines'in kim olduğuna dair herhangi bir değişiklik Barrera'yı tetikleyebilirdi ve ben de herhangi bir şüphe uyandırmak istemiyordum.

Gabriell'in sözlerimi anlaması bir an sürdü, sonra kabul etti ve başıyla onayladı. Sonra emniyet kemerini çözdü ve ayağa kalktı, uzaklaşmak için hareket etti ama yarı yolda durakladı.

Bana baktı. "Ne olursa olsun, teşekkür ederim," dedi küçük bir gülümsemeyle, yanağında beliren belli belirsiz bir gamze belirdeği gibi kayboldu.

Tekrar hareket etti ve arkaya doğru giderken onu izledim. Bakışları meknda geziniyor, parmak uçları yüzeyleri sıyrıyor ve sonunda banyoya girip gözden kayboluyordu.

O dş alırken ben tekrar spor çantama uzandım ve bir bez, ipler ve bir silah alıp önümdeki masanın üzerine koydum. Uçak yere indiğinde Gabriel bağlanmış ve ağzı kapatılmıştı, bu konuda bana karşı çıkmadı.

Uçak park ettikten sonra sessiz bir tonda "Gidelim," dedim ve kolunu kavramak için uzandım.

Onu ayağa kaldırdım ve önüme doğru ittim. Uçağın kapısını açmak için mekanizmanın kilidinin açıldığını duyduğumda, silahımı kaldırdım ve kabzasını kafatasının arkasına vurarak onu yere yuvarladım.

BÖLÜM 11

NOAH (MEVCUT)

SON İKİ HAFTADIR BU HÜCREDEYDİM VE HALA BİR ŞEY BULAMAMIŞTİM.
ya da babamın benden ne istediğini anlamıştım.

Konu ona gelince, onu hâlâ görmemiş olmam beni şaşırtmadı. Geçmişte, beni ziyaret etmeden önce neredeyse bayılmamı beklerdi ve artık büyüdüğüme ve onun merhametine kalmadığıma göre, ona karşılık vereceğimi bildiği için kesinlikle yanıma gelmezdi.

Arada bir gelip beni kontrol eden gardiyanları -ki bu da buradaki tek mahkûmun ben olduğumun bir göstergesiydi- herhangi birini dönmeye ikna edip edemeyeceğimi görmek için gözlemliyordum ama şu ana kadar şansım yaver gitmemişti. Birkaç günde bir gelip hala nefes aldığımı teyit ettikten sonra gidiyorlar, arada sırada da hücreme bir parça bayat ekmek ve içi ılık suyla dolu küçük bir pirinç kap bırakıyorlardı.

Başımın üzerinde bir başka yorgunluk dalgası belirliyordu ve tüm vücudum içten dışa doğru ağrıyordu, özellikle de daha önce yediğim son dayaktan sonra. Amalia'yı son gördüğümünden beri çoğunlukla yalnız bırakılmıştım ama nedense son iki gündür Hamza'nın uğrakları beni esir alındığımdan beri hiç olmadıkları kadar çok ziyaret etmişlerdi.

Başlangıçta onlara karşılık vermiştim ama kısa süre sonra direnişimden sapkın bir zevk aldıklarını öğrendim, bu yüzden durdum, bu da çok daha hızlı gitmelerini sağladı. Karşılaştığım en güçlü rakipler değillerdi, ancak tekrarlanan dayaklar herkese zarar verirdi, özellikle de kazadan sonra tam olarak iyileşmediğim veya yaralarımın boyutunu bilmediğim için.

Kalçamın etrafına sarılmış kanlı gazlı beze baktım. Sahip olduğum tek lütuf, Amalia'nın bacağımdaki yaranın enfeksiyon kapmasına ve şu anda yaşadığım kirli eski hücreye maruz kaldığım için sepsise yol açmasına izin vermek yerine onunla ilgilenmesiydi.

Hamza ve Sabiri denen çocukla ayrıldıktan birkaç saat sonra hücreme dönmüş ve açtığı yarayla ilgilenmiş, neredeyse tek kelime etmemişti. Benimle sadece bir kez konuşmuş ve daha iyi erişebilmesi için pantolonumu çıkarmamı emretmişti. Sonra bacağımı zaman rekoruyla dikti, bandajladı ve gitti.

Burada olduğu süre boyunca, ayrıldığım gecedan beri hiç konuşmadığımız için kendimi açıklamak istemiştim. Ama yapamadım.

Bunu yapacak cesareti buldum. O zaman tek kelime etmeden gittiğim için bir korkaktım ve şimdi de kendimi açıklamadığım için hala bir korkağım.

Ama kendimi nereden başlayacağımı bilemez halde buldum. Aklıma gelen hiçbir şey yeterince iyi görünmüyordu. Ona gerçeği söylemenin başlamak için harika bir yol olacağını biliyordum ama hangi gerçekle başlayabilirdim ki?

Hayatımdaki en önemli insanı kaybettiğim ve kendimi umutsuz ve korkmuş hissettiğim mi? Ya da şimdi onun için çalıştığı kişinin babamdan başkası olmadığı?

Her ikisi de çetin bir mücadelenin başlangıcı gibi görünüyordu.

Beni dinlemesini sağlayabilmek için bu dört duvardan çıkana kadar beklemem gerekiyordu. Çünkü konuşmasını istersem benden kaçacağını biliyordum, onu suçlayamazdım. Söyleyeceklerimi dinlemek istememekte sonuna kadar haklıydı, ama ben onu zorlardım. Onu bir kez kaybetmişim. Bunun tekrar olmasına izin veremezdim.

Bedeli ne olursa olsun ya da ne kadar savaşmak zorunda kalırsam kalayım, onu geri alacaktım.

Ve o da sana yardım etti, diye düşündüm içimden ama bunu bir kenara ittim, okuyup hayal kırıklığına uğramak istemedim.

Sırt üstü uzanmış, tavana bakıyor ve yüzüncü kez tavandaki çatlakları sayıyordum. İçimi kemiren bir açlık midemi kemirdi ve onu bastırmak için kuru bir yutkunmayı başardım. Son birkaç gündür onu görmezden geliyordum çünkü ona teslim olursam çaresiz ve umutsuz bir bölgeye adım atacaktım.

Bundan canlı çıkmak istiyorsam kendime izin veremezdim.

Ayrıca, gençken çok daha kötülerini yaşamıştım.

Kartelin varisi olmak üzere doğduğunuzda, hayatınız tek bir şeyden ibaretti; kabul gününe kadar maruz kaldığınız tüm sınavlardan sağ çıkmak. Bir Barrera'nın on ikinci doğum gününde, ortadan kaldırmanız için size bir hedef verilirdi. Başarılı olursanız, yaşlı *Ra'is* ölene kadar *görevi* devralmak üzere eğitilirdiniz,

Doğal sebeplerden mi yoksa öldürüldüğünden mi?

Eğer görevi tamamlayamazsanız, *işinize* son verilirdi.

O zamanlar bilmediğim şey -Büro'ya katılana kadar bilmiyordum- her inisiyasyonun hedefinin mevcut uyuşturucu baronunu öldürmek ve böylece görevi devralmak olduğuydu. Kartel, bu rol için her şeyi göze alıp almayacağınızı görmek ve öldüremeyeceğiniz kimse olmadığını kanıtlamak istiyordu.

Kanıtlamak için ne kadar da çarpık bir yol.

Ama bu bilgiyi ortaya çıkarmak bana üç şeyi fark ettirdi. Babam iktidar olmak için kendi babasını öldürmüştü, ben de kendi babama aynısını yapmak için tuzaa dşrlmştm ve babamı öldürmek zorunda kalmam büyük olasılıkla onun beni öldürmek istemesinin nedeniydi.

Bunun için sebepleri olmadığından değil. Uzun bir listesi olduğundan emindim.

Kabul törenine katılmak zorunda kalmadığım için her zaman rahatlamıştım çünkü babamın gitmesini istesem de hiçbir zaman onun dünyasının bir parçası olmak istememiştim. Bu, ilk nefesimi aldığım andan itibaren içine girmeye zorlandığım bir şeydi.

Her şeyi bilen bir güç tarafından içine doğacağım hayatı bilseydim, muhtemelen onu hiç almamak için dua ederdim çünkü asla geçmeyecekmiş gibi görünen bir acıyı ömür boyu taşırmaktan kaınabilirdim.

Artık kırk üç yaşındaydım ve adımın ve onun mirasının ağırlığı üzerimden hiç kalkmamıştı.

Terapi, ilaç tedavim ve cansız şeylere vurmamla daha iyi hale gelmişti, ancak zihnimin arkasında her zaman orada olan ve beni ele geçirip boğmakla tehdit eden kalıcı bir his vardı.

Ve bazen bu olduğunda, sadece izin vermek istedim.

Çünkü bu alternatif sonsuz derecede daha barışıl olmaz mıydı?

Yorgunluğım artık tehdit edici bir mesafedeydi ve gözlerimi kapattım, kendime geçici bir huzur anı vermeyi umuyordum, ama beni sürüklemesine izin verecek kadar uzun değil.

Saatler sonra uyandığımda, karşı koymama rağmen yorgunluğın beni ele geçirdiğini fark ettim. Burada saati gösteren hiçbir şey olmadığı için ne kadar süredir uyuduğumu bilmiyordum ama birkaç saatten fazla olamazdı.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve omurgamdan aşağı bir ürperti geçti. İlk başta, artık beton zeminin soğuğuna karşı bağışıklığımın kalmadığını düşündüm. Ama hareket ettiğimde, sızan suyun bir şekilde yattığım yere kadar ulaştığını fark ettim.

"*Tfou*¹"Nefesimin altında küfrettim.

Gmleğimin arkası sırlıslıklam olmuştu. Bana ulaştığında uyanmadığıma inanamıyordum. Aşağıya inmeden önce

ayağa kalktım ve gömleğimi çıkardım. Demir kapıya doğru yürüyüp parmaklıkların arasına asarken fazla suyu sıktım ve tekrar giymeden önce biraz kurumasını bekledim.

Bu tutsak saçmalığından bıktım.

Hücrenin arka tarafına doğru yürüdüm ve duvara yaslandım, acı beton omurgama saplandı. "Buradan çıkmam gerek," diye mırıldandım, yakarışımın yankıları kulaklarımda yankılanıyordu.

Bir ses "Sen ve ben, ikimiz de" dediğinde gözlerimi kapattım.

Geriye doğru sarsıldım, etrafıma bakmak için başımı oynattım ama orada kimseyi bulamadım. "Harika, şimdi bir şeyler duyuyorum," diye fısıldadım kendi kendime.

Buraya geldiğimden beri yemek yememiş ve su içmemiştim ama halüsinasyon görece kadar uzun süredir burada değildim. Bu genellikle üçüncü ya da dördüncü hafta civarında olurdu ve o zamanlar altı yaşındaydım, yani artık daha uzun süre dayanabilmeliydim.

Gözlerimi ovuşturdum ve başımı iki yana salladım. Sonra başımı geriye attım ve az önce duyduklarımın yaratıcı hayal gücümün bir ürünü olduğunu düşündüm.

"*Matat7lemch a khoya2*" Aslında burada olmaktansa beyninde her ne oluyorsa onun içinde olmayı tercih ederdim," dedi boğuk ses tekrar.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve ayağa fırladım. Bunu kesinlikle duymuştum. "Kimsin sen?" diye sordum, odanın ortasında durmuş Tekrar dinle.

Her kimse konuşmayınca gerçekten halüsinasyon gördüğümü düşünmeye başladım ama küfür etmek dışında nadiren *Darice* konuşturdum. Gerektiğinde anlayabilir ve idare edebilirdim ama kesinlikle kendi kendime konuşup tam ve tutarlı bir cümle kuramazdım.

Oturmak için hamle yaptım ama o kişi -bir erkek- tekrar konuştu: "Gabriel."

Bu ismi bilip bilmediğimi merak ederek beynimi yokladım ama bir şey çağırıştırmadı.

"Bu bana pek bir şey anlatmıyor," diye cevap verdim, nereden geldiğini tespit edebilmek için ne söyleyeceğine odaklandım.

Burada tutulduğum süre boyunca bu hücrenin dışını hiç görme şansım olmamıştı ama ne zaman içeri sürüklensem benimkinin yanında bir hücre olduğunu hiç fark etmemiştim. Hücremin dışındaki sol duvarda büyük bir kapı vardı ama ben hep kırık olduğunu ya da diğer tarafında depo olarak kullanılan bir dolap olduğunu düşünmüştüm. Ayrıca, burada yattığım onca zaman boyunca başka bir mahkum görmemiş ya da duymamıştım.

Kartelin rehineleri mülkün diğer tarafındaki farklı bir kanatta tutuluyordu. Babam benden nefret ederdi ama bunu dünyaya gösterecek kadar değil çünkü babamın deyimiyle *yaramazlık* yaptığım için bir hücrede tutulmam, kendi saflarında zayıflık göstermek için bir koz olarak kullanılırdı ve babam bunun olmasına asla izin vermezdi.

Alay etti. "Yani, anlatacak pek bir şey yok. Biyografi falan mı istiyorsun?"

Ses solumdan geliyordu, ben de duymak için kulağımı duvara dayayarak yaklaştım. Duvarın diğer tarafında hafif bir hışırtı vardı.

"Buna karşı çıkmazdım," diye cevap verdim, elim herhangi bir açıklık için duvarda geziniyordu çünkü şu anda onu o kadar net duyabiliyordum ki, ikimizin de aynı odada olduğunu düşünebilirdiniz.

Bir kahkaha attı. "Eh, bu kadar kibarca sorulduğunda," diye kestirip attı. "Adım Gabriel Al Naji ve yirmi üç yaşındayım. Ebeveynlerim öldü ve yıllardır görmediğim bir kız kardeşim var çünkü kartel beni ondan aldı." Esprili olmayan bir kahkaha attı. "Bu senin için yeterli mi?"

Arka duvarın sol duvarla birleştiği köşeye yakın bir yere oturdum. O konuşurken duvarın dibine doğru küçük bir yarık bulmuştum. Karnımın üzerine yuvarlandım ve gözlerimi kısımaya çalıştım, ama diğer tarafta nerede olduğunu görmek için çok küçüktü, sadece sesin iki hücremiz arasında seyahat etmesine izin verecek kadar büyüktü.

"Özür dilerim," dedim içtenlikle. Ne yazık ki kayıplar hakkında bir iki şey biliyordum ve kartelin içinde doğmuş ve onun ellerinde acı çekmiş olsam da, ailelerin tutsaklarına yaşattıklarıyla karşılaştırıldığında bunun hiçbir şey olmadığını biliyordum. Buraya gelmeden önce onu hangisinin götürdüğünü bilmiyordum ama hepsi de bir diğeri kadar korkunçtu.

"Neyse o."

Beni görememesine rağmen başımla onayladım. "Ne zamandır buradasın?" diye sordu.

"Bu sefer en az iki hafta. Ama daha fazla ya da daha az da olabilir, kim bilir? Burada zamanı söylemek pek kolay değil." *Bu seferden* kastımın ne olduğu konusunda beni zorlamadan önce ben de ona aynı şeyi sordum. "Peki ya sen?"

"Daha bugün geldim," dedi, sanki tatildeymişiz de yeni inmiş gibi rahatça. "Ama son tutulduğum yerde neredeyse on iki yıl geçirdim. Eskiden kaldığım yere kıyasla burası şimdiden bir tatil köyü gibi görünüyor," diye açıkladı, istediğimden daha fazla bilgi vererek.

Verdiği cevap tahminlerimi doğruladı. Bugüne kadar herhangi bir ses ya da hareket duymamıştım, bu yüzden tahminimce ya şu ana kadar tamamen baygındı ve onu gözetimsiz bırakmışlardı ya da ben uyurken hücremine konulmuştu.

"Çok rahat olma. Saldırmadan önce seni sahte bir güvenlik hissine sürüklemeyi severler," diye uyardım onu, şimdiye kadar iyi bir deneyim yaşıyorsa, ona en kötüsünü yaşatmak için hazırlandıklarını biliyordum.

Bu çocuk her kimse, buradan canlı çıkmasını umuyordum.

Ona neden burada olduğunu, hücresinin neye benzediğini, benimkine benzeyip benzemediğini ya da kaçmanın bir yolunu bulabilmemiz için farklı inşa edilip edilmediğini sormak için ağzımı açtım ama sözümü kesti.

"Orada ailen var mı?" diye sordu konuyu değiştirerek.

Konuşmayı başka bir yöne kaydırmak istedim ama vazgeçtim. Eğer onu zorlar ve çok fazla soru sorarsam, geri çekilebilir ve şüphelenebilirdi. Bunun yerine ona cevap verdim.

"Hayır, istemiyorum." Durakladım ve duvardan hafifçe uzaklaştım, dizlerimi bükerek ön kollarımı duvara dayadım, ellerim arada asılı kaldı. Bir süre hiçbir şey söylemedim ama kısa bir duraksamadan sonra tekrar konuştum: "En azından bunların hiçbir önemi yok."

O zamanı düşündüğümde boğazım gömdüğüm duyguların dalgasıyla kalınlaştı ve gözlerimin arkası yandı. Hâlâ beynimde canlı bir şekilde yer eden o telefonun geldiği günü.

Hayatımdaki en önemli insanı kaybettiğim gün.

Tüm hayatını babamın hatalarını telafi etmekle geçiren ve bana sevilmenin onlar için yapabileceklerinize bağlı olmadığını öğreten kişi.

Sadece var olduğunuz için koşulsuz sevilebileceğinizi.

1 Lanet olsun.

2 Rüya görmüyorsun, kardeşim.

BÖLÜM 12

NOAH (MEVCUT)

BİRİNİ KAYBETTİĞİNİZDE ÜZGÜN HİSSETMENİZ GEREKİRDİ. HİSSETMEK İÇİN Sanki bir parçanız koparılmış ve onu asla geri getiremeyecekmışsınız gibi.

Ama hissettiğim tek şey, ardında bıraktığı öfke tarafından yok edilmeden önce tarif etmeye bile başlayamayacağım bir uyuşukluktu. Hayatımda yaşamamı ya da ölmemi önemseyen tek insanı kaybetmiş olmanın sıcak ve yakıcı öfkesi. Mutlu ya da üzgün olmamı önemseyen.

Çocukluğumda aldığım yaraları iyileştirmek için elinden geleni yaptı, bizi dışarı çıkardı ve sahip olduğu az şeyle elinden gelen en iyi hayatı verdi.

Annem on yıl önce vefat etti ve öfkem yatışmıştı ama darbenin tazeliği geçmemişti. Ondan ne kadar uzaklaşırsam o kadar az acıyacağını düşünürdüm.

Acı yok olacaktı ve göğsümün içinde hiç geçmeyen bu sürekli baskıyı hissetmek zorunda kalmayacaktım, sadece oyalanan ve bir aralık açtığınızı anda onu ele geçirmekle tehdit eden baskıyı.

Acı bastırıldığında, olayın olduğu günden daha kötü hissettirdi.

Dediferansiye kondrosarkom.

Bu iki kelimenin ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bir şeyi biliyordum. O iki tek kelime hayatımdaki en önemli insanlardan birini alıp götürmüştü.

İki kelime. Bir hayata karşı.

Uçurumun kenarında durdum ve aşağıdaki kayalara çarpan öfkeli dalgalara baktım, bu dalgalar benim gürleyen kalp atışlarımla eşleşiyordu. Soğuk rüzgâr kıyafetlerimi kırbaçlıyor, kumaşın tenime çarpmasına neden oluyordu.

Bunu memnuniyetle karşıladım.

Şu anda beni gerçekliğe bağlayan tek şey buydu.

Haberi öğrendiğimden bu yana ne kadar zaman geçtiğini ya da buraya nasıl geldiğimi hatırlamıyordum çünkü sanki bu iki kelimedenden başka bir şey kavramı telefon geldiği anda yok olmuştu.

Annem birkaç saat önce hiç bilmediğim bir kanserden ölmüştü. Bana hiç söylememişti. Üç hafta önce yatırıldığı bakımevinde uykusunda huzur içinde öldüğünü bana bildiren bir yabancidan öğrenmek zorunda kaldım.

Hatta kısa bir süre önce onunla konuşmuştum ama bana söylemedi. Bana söylemedi.

Neden?

Neden bana söylemedi?

Neden veda etmeme izin vermedi?

Neden gelip ona bakmama izin vermedi?

Neden? Neden mi? Neden....

Kaybolmuş

hissettim.

Ve

korkmuş.

Ve kızgın.

Ve

kaybettim.

O benim insanımdı. Ve ben onu kaybettim.

Çığlık attım, ses o kadar gırtlaktan geliyordu ki parmaklarım saçlarımı kavrayarak kalçalarımın üzerine düştüm. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Neden böyle bir şey oldu? Beni terk etmemesi gerekiyordu.

Gerçekçi olmak gerekirse bu günün eninde sonunda geleceğini biliyordum ama her zaman bunun çok uzak bir gelecekte olacağını ve buna daha hazırlıklı olacağımı düşünmüştüm. Anneni kaybetmeye hazır olmak diye bir şey varsa tabii.

Her zaman en azından son anlarını yanında geçirebileceğimi, ona veda edebileceğimi ve hak ettiği huzuru verebileceğimi düşündüm.

Gözyaşlarımın akmasını bekledim ama tek hissedebildiğim kalbimin etrafındaki demir yumruğun yoğun bir şekilde sıkılması ve onu onarılamaz yaralarla dağlamasıydı.

Nefes alamıyordum.

Görüşüm bulanıklaştı ve gözlerimi kapattım.

Her nefes alışımda göğsüm ağırlaşıyordu.

Nefes alamıyorum.

Birkaç hafta önceki son konuşmamızda sesi yorgun geliyordu ve ben de bunun çok çalışmasından kaynaklandığını düşünmüştüm. Onu zorlamalı ve sormalıydim, bir uçağa atlayıp onu görmeye ve iyi olduğundan emin olmaya gitmeliydim.

Ben neden gitmedim?

Neden onu daha fazla arayıp nasıl olduğunu sormadım?

Neden son aramasına cevap vermedim?

Bu hafta beni aramıştı ama ben mutlu olmakla o kadar meşguldüm ki cevap veremedim. Kendime onu daha sonra arayacağımı söyledim. Belki anneme ondan bahsederim. Hatta belki sevdiğim iki insan tanışabilsin diye bizi uçururdum.

Zamanım olur sanmıştım.

Ama zamanım çalınmıştı.

"Hey, iyi misin?" Gabriell'in sesi beni anılarımdan çekip çıkardı.

"Evet," diye cevap verdim.

Tek kötü anı yerine iyi anıları hatırlamayı öğrenmiştim ama ne zaman o günü düşünsem, iyileştiğini sandığınız bir yaraya yeni bilenmiş bir bıçak saplamak gibi geliyordu.

Sönük bir darbe gibi hissetmek yerine, sonrası sonsuza kadar yayıldı ve yaşadığınız acının yeniden su yüzüne çıkmasına neden oldu.

Özellikle de o gün kaybettiğim tek kişi annem olmadığı için.

Gabriell'in ağzını açtığını duydum ama merdivenlerden inen ve bodrumun kapısına yaklaşan ağır ayak sesleri dikkatimi çekti.

Kapalı kapının arkasından gelen boğuk sesler, içeri birden fazla kişinin girdiğini gösteriyordu, bu da sadece işlerin nasıl gittiğini kontrol eden bir muhafız olmadığı anlamına geliyordu.

Sikeyim.

Gömleğimi almak için acele ettim ve kumaşı hala ıslak olan gömleğimi geri çektim. Tenimdeki yapışkan hissi görmezden geldim ve önceki yerime geri döndüm. "İnsanlar geliyor," diye fısıldadım Gabriel'e. "Eğer baygınsan, hâlâ baygınmışsın gibi davran."

"Ne-" diye başladı ama ben sözünü kestim.

"Şimdi." Kapı kırılarak açıldığında daha lafı ağızımdan yeni çıkarmıştım. Başımı aceleyle sol tarafımdaki duvara yasladım ve her kimse içeri girmeden önce uyuyormuş gibi yaptım.

Kaç kişi olduklarından emin değildim ama kim ya da ne kadar olduklarından bağımsız olarak, eğer uyanık değilsem başımı belaya sokma ihtimalleri daha düşüktü çünkü ne zaman bir grup gelse ya dayak yiyordum ya da bıçaklanıyordum.

Amalia'nın beni bıçaklamasını umursadığımdan değil.

Ayak sesleri yaklaşıyordu ve kapıyı arkalarından kapatmadıklarını fark ettim, bu da birini dışarı çıkarmaya niyetli oldukları anlamına geliyordu. Hiçbiri

Adımları yaklaştıkça hiçbirini konuşmadı ama hücremde durmadılar.

Bir şeyler yanıştı çünkü sessizlik asla iyi bir şey değildi. Her zaman işlerin daha da kötüye gideceği anlamına gelirdi.

Genellikle ölüm.

Metal anahtarlar birbirine çarparak sağır edici sessizliği bozarken, sesin getirdiği anılardan içten içe irkildim. Birkaç saniye sonra metal bir kapının menteşeleri gıcırdayarak açıldı.

Neler olduğunu görmek istiyordum ama birilerinin hücremde durup beni izliyor olabileceğini biliyordum, bu yüzden duvarların diğer tarafındaki yer her neyse içeri adım attıklarını duyduğumda bile nefesimi tuttum.

Ayak sesleri oturduğum yere yaklaştı, ses soğuk taş duvarlarda yankılanıyordu. Sonra durdular.

Yıllardır duymadığım bir ses konuşmadan önce bir tür nesne betona vurdu. Bunun üzerine tüylerim diken diken oldu, sayısız anı zihnime saldırdı ama onları geri ittim çünkü şimdi bana yaşattığı o korkunç eski günleri anımsamanın zamanı değildi.

" *Tga3ad*¹." diye sordu Gabriel'e. O da benim tavsiyeme uymuş olmalı ki hâlâ bilinci yerinde değilmiş gibi davrandı.

"Uyan dedim." Elindeki nesnenin -büyük olasılıkla tahta esasının- sesi daha yoğun bir şeyle çarpışıp hücremde yankılanırken babamın sesi çok daha sertti.

Sopasını tekrar kırbaçladı ve Gabriel'in nedenini sormadan önce gergin bir küfür savurduğunu duydum.

Ömer tekrar konuşmadan önce ete bir darbe daha geldi, "Alaoui işleri farklı yapıyor olabilir ama burada mahkûmlar soru sormaz. Emirleri uygularlar."

"Yakalayın onu," dedi başka biri Arapça ve ben hemen Amalia'nın sesini tanıdım.

Babam için çalıştığı gerçeğinden habersiz değildim ama Gabriel sadece bir çocuktü. Ne yaptığı ya da oraya nasıl düştüğü umurumda değildi. Bir kartelin elinde acı çekmemeliydi, özellikle de babamınkinde.

Onu *tanırdım*. Bir çocuğa zarar vermezdi ama onu on yıldır görmemiştim ve kim bilir ne kadar zamandır Omar için çalışıyordu. Yani yanılıyor olabilirim. Tanıdığım ve aşık olduğum kişiden değişmiş olabilirdi.

Ama buna inanmayı reddettim. Umutlu bir insan değildim, ama onun için, Amalia'mın hâlâ orada olduğuna dair ufacık bir umut varsa, gezegendeki en iyimser insan olurum.

Diğer tarafta bir kargaşa koptu, homurtular ve ağır nefes alış verişlerden oluşan bir kakofoni, ta ki yandaki kapıdan bu sefer öncekilerden çok daha yüksek sesle bir gümürtü daha duyulana kadar.

Sonunda gözlerimi açtım ve kilitli kapılar ardında olsam bile bir şeyler yapmam gerektiğine karar verdim.

Kapılar çarparak kapandı ve ayak sesleri yoluma çıktı. Ayağa kalktım ve iki adamın köşeyi dönüp kasvetli bir koridorda yürüdüğünü görmek için tam zamanında metal bariyere doğru yürüdüm.

Birini tanıdım -Sabiri- diğerini ise hiç görmemiştim. Sabiri'yle aynı yaşlarda görünüyordu ama Sabiri'nin daha açık renk yüz hatlarına sahip olduğu yerde, bunun koyu renk saçları ve neredeyse siyaha çalan kahverengi gözleri vardı.

Gabriell'in gevşek bedeni olduğunu tahmin ettiğim kişiyi koltuk altlarından tutarak beton zeminde sürüklediler, Amalia da hemen peşlerindeydi. Kısa bir süreliğine bana doğru baktı, bakışlarını kaçırmadan önce sertti.

Diğer ikisinden çok daha uzun ve iri olan bir başka çocuk dışarı çıktı. Son kişinin geçmesine izin vermek için kenara çekildi, tahta asası yanında sürükleniyordu.

Babam.

Kalbim uzun zamandır gömdüğümü sandığım duyguların karışımıyla sıkıştı. Onu, bana çok acı çektirmiş olan bu adamı son görüşümün üzerinden onlarca yıl geçmişti ama yaralar hâlâ tazeydi, zaman sadece keskin kenarlarını köreltmmişti.

Varlığı, girdiği her odayı karanlığa boğan bir gölge gibiydi. Ardında bıraktığı bulanıklığın ağırlığı göğsüme baskı yapıyor, ciğerlerimdeki havayı emiyor ve nefes almayı zorlaştırıyordu.

Takım elbisesinde tek bir kırıklılık yoktu ve pahalı mokasenlerinin üzerinde neredeyse hiç kir izi yoktu. Yüzündeki sert çizgiler yaşlanmıştı. Yüzündeki sürekli çatık kaşlar yüzünden alnında kırıklıklar oluşmuş ve gözlerinin kenarlarını ince kırıklıklar süslemişti.

Orta uzunluktaki ağarmış saçlarını geriye doğru taramıştı. Her zaman bakımlı tuttuğu sakalları şimdi tuz ve biberle tozlanmıştı ve hiç görmediğim kadar uzundu.

Geçen zamanın onu yumuşatacağını, en azından bana bakacağını ve belki de bakışlarının bana yaşattıklarından dolayı bir pişmanlık ya da vicdan azabıyla renkleneceğini düşünürdünüz.

Ama bana verdiğinden daha fazlasını beklememeliydim.

Bana bir bakış bile atmadan yanımdan geçip gitti. Ancak bu kısa alışverişe rağmen gözlerindeki soğukluk beni olduğum yere mıhladı.

Otuz yıl geçtikten ve onun üzerimdeki etkisinden kurtulmak için yaptığım onca çalışmadan sonra bile, hâlâ onun yanında yumurta kabukları üzerinde yürümek zorunda olduğumu hissediyor, yeni bir öfke patlamasına yol açmaktan korkuyordum.

Ama zihnimdeki bir ses bana artık onun korkuttuğu çocuk olmadığımı haykırıyordu.

Onu görmenin şokunu atlattıktan sonra Gabrieli neredeyse kapıdan çıkarmış olduklarını fark ettim.

"Hey," diye seslendim, demir parmaklıklara yaklaşıp bir elimle soğuk metali kavradım.

Hepsi oldukları yerde durdular ama sadece Amalia ve babam arkalarını döndüler. Bana ters ters baktı ama ben dikkatimi babama yönelttim.

İçimde çalkalanan duyguların yüz hatlarıma yansımaya izin vermeyerek bakışlarını tam olarak karşıladım. "Onun yerine beni al. Ona ne yapacaksan bana da yapabilirsin," dedim soğuk bir şekilde.

İsteğimi dikkate almadı ve arkasını dönmek için hamle yaptı, ama ben elimi parmaklıklara çarptım, metalik bir çınlama hücremde yankılandı.

"Seninle konuşuyorum," dedim dişlerimi sıkarak.

Arkasını döndü ve tahta sopasını tam parmaklarımın olduğu metal ızgaraya vurdu ama sopası temas etmeden bir saniye önce parmaklarımı kaldırdım.

"Geri çekil *evlat*," diye homurdandı, sesinden zehir damlıyordu. Yıpranmış açık kahverengi gözleriyle bana baktı, gür gri kaşları tek bir sinirli çizgi oluşturuyordu.

Bana *evlat* demesi karşısında çenem sıkıştı. Davranışlarımdan hoşnut olmadığında, aynı sopayla beni eşek sudan gelinceye kadar dövmeden hemen önce bana böyle seslenirdi.

Cevap vermeyince bir adım daha yaklaştı. Eğildi, kuru kuru güldü. "Hâlâ beni dinlediğini gördüğüme sevindim *evlat*." Son kelimeyi sadece benim için fısıldamıştı.

Yüzünde tiksinti dolu bir ifadeyle ayaklarıma tükürmeden önce duymak için sabırsızlanıyordum.

Bu kadar yakın olmak onun için büyük bir hataydı. O zamanlar ona zarar veremiyor olabilirdim ama o günler çoktan geride kaldı.

Benden uzaklaşmak için hamle yaptığında zayıflığını kendi avantajıma kullanarak ileri atıldım ve hücre parmaklıklarının aralığından tek elimle esasının sağ ucunu yakaladım.

Hazırlıksız yakalanan babam geriye doğru tökezledi, gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve ben de onun yarattığı küçük mesafeyi kullanarak tahta çubuğu hızla kafasının üzerinden geçirdim, boştaki elimle de diğer ucuna uzandım.

Sonra asayı ön tarafına getirdim ve sırtını hücre kapısının yüzeyine dayadım, nesneyi boğazına sıkıştırdım ve tutuşumu bir mengene gibi sıktım.

Nefes borusundaki baskıyı hafifletmeye çalışırken tırnaklarının ön kollarımın derisini parçaladığı hissini engelleyerek, "Bu nasıl dinleme," diye hırladım nefesimin altında.

Babam elimden kurtulmaya çalışarak çırpınırken, bir an için havayı sadece zorlukla alınan nefeslerin ve metalin ete çarparken çıkardığı sert sesler doldurdu. Ömer'in yüzü oksijensizlikten kül rengine dönmüş, vücudu gevşemişti.

Onu öldürüp öldürmemek umurumda değildi ama ani bir ses, hırıltılı nefes alış verişleri ve homurtuları böldü; keskin ve kusursuz bir klik sesi.

Elimi hiç bırakmadan başımı kaldırdığımda bana doğru doğrultulmuş bir namlunun parıltısını gördüm. Amalia'nın bakışlarıyla karşılaştım ve bana bakan bir nebze bile sıcaklık bulamadım.

Dişlerini sıkarak, "Bırak onu," diye emretti.

Babamın boğazını sıktım ve kulağımın yanından vızıldayarak geçen bir kurşunla ödüllendirildim.

"Dedim ki. Bırak. Onu. Gitsin. Yoksa bir sonraki mermi ıskalamaz."

Kavrayışımı bıraktım ve boğazındaki ağırlığı kaldırarak babamın yere yığılmasına izin verdim. Elimde asasıyla dimdik durdum, ayaklarımın dibinde bir yığın halinde yatarken göğsüm efordan kabarıyordu. Nefes nefese kalmış, açlıktan ölmek üzere olan ciğerlerine umutsuzca oksijen almaya çalışıyordu.

Onun bir kez olsun nefesini tutmasını izlerken içimden küçük bir memnuniyet geçti. Sonrası için hazırlandım ve esasını ona geri fırlattım. Babam sendeleyerek ayağa kalktı, bana doğru hamle yaparken hala nefes almakta zorlanıyordu ama belirgin demir parmaklıklar onu kısa sürede durdurdu.

Ömer'in yüzü öfkeyle buruştu ve gözlerindeki yakıcı ateş, onu bu kadar öfkeli görmenin damarlarımda dolaşan sapkın hazzını daha da yoğunlaştırdı.

Hayal kırıklığı karşısında sinmek yerine dik durdum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. Gözlerim çelik gibi bir kararlılıkla onunkilere dikildi ve ona soğuk bir gülümseme verdim.

"*Weld el kelba*²." diye homurdandı nefesinin altından, parmakları parmaklıklara tutunup kıpırdamayan hücre kapısını sallıyordu, menteşeler uyguladığı güçten inliyordu. "Anahtarlar," diye özellikle kimseye sormadı.

Kimse kıpırdamayınca daha da öfkelenerek arkasını döndü. "Ben bir emir verdim."

Çocuklardan daha uzun boylu olanı söz konusu anahtarları bulmak için ceplerini karıştırırken parmakları titriyordu. Saniyeler geçtikçe babamın zevkine göre çok uzun sürdüğü anlaşıyordu çünkü Ömer öne çıktı, eli çocuğun boğazını yakalamak için ateş etti, babam beş ayak altı çerçevesiyle eşleşmediği için zar zor ona ulaştı.

Gafil avlanan çocuk geriye doğru tökezledi ve sırtı arkasındaki duvara çarptı. Babamın tutuşuna karşı mücadele etmedi, daha iyi biliyordu ve babamın cebine bakmasına izin verdi.

Amalia'nın sesi koridorda gürleyene kadar çocuğun yüzü kıpkırmızı oldu. "Barrera, *yeter*," dedi sert bir tonda.

Babam kurbanının boğazını sıkın elini bıraktı ve öfkesini ona yöneltti, ama daha bir şey söyleyemeden kadın onun sözünü kesti.

"Gitmeli ve buraya ilk başta ne için geldiysek onu bitirmeliyiz. Hatırladın mı?" dedi ve silahıyla Gabriel'in hâlâ yığılmış olan bedenini işaret etti.

Şaşırtıcı bir şekilde babamın yüz ifadesi yumuşadı. Ceketinin alt kısmını tuttu ve kendini düzeltti. Sonra da babam onu bıraktıktan sonra dizlerinin üzerine çöküp nefes almaya çalışan çocuğa ters ters baktı.

Babamın asasına uzandı ve ona verdi. Ömer asayı onun parmaklarından zorla aldı ve koridorda Amalia'ya doğru yürüdü, bana doğru bir bakış bile atmadı.

İçim çalkalanıyor, nefesimi tutmuş bekliyordum. Eğer ona dokunmaya cüret ederse, bu demir kapıyı yıkmamanın ne kadar imkânsız olduğu umurumda değildi, bunu yapacak ve ona elini sürdüğü için onu öldürecektim.

Beni yine gafil avladı ve yanından geçip tek kelime etmeden bodrumdan çıktı.

Amalia'ya baktığımda gözlerini bana dikmiş olduğunu gördüm. Bir şeylerle boğuştuğunu anlayabiliyordum ama ne olduğunu bilmiyordum. Ve odadaki herkesle birlikte, aklından geçenleri sorabileceğim gibi değildi.

Etrafta kimse olmasa bile bana eskisi gibi açılmazdı.

Sonunda gözlerini kaçırdı ama kapıdan çıkıp gözden kaybolmadan hemen önce yüzünde bir gülümseme yakaladım ama o kadar kısaydı ki hayal görmüş olabilirim.

1 Ayağa kalk.

2 Seni orospu çocuğu.

BÖLÜM 13

AMALIA (ŞİMDİKİ ZAMAN)

KAFATASIMIN ARKASINDA ŞİDDETLİ BİR BAŞ AĞRISI BELİRDİ VE TEK YAPABİLDİĞİM

istediğim şey bunun sorumlusuna vurmaktı. Her şeyi mükemmel bir şekilde planlamıştım ve Noah tek başına, düşüncesizce ve aptalca bir hamleyle her şeyi mahvetmişti.

Barrera'nın acınası bir şekilde çırpınışını izlemek ne kadar eğlenceli olsa da, ki bu senaryoyu birçok kez ona karşı uygulamayı hayal etmiştim, Noah yine de barikatlarla çevrili bir hücreden planlarımı mahvetmeyi başardı.

Dün gece Bab Al Mansour'a indiğimde Hamza'yı aramış ve Gabriel'i alması için uşaklarından birini göndermesini emretmiştim. Bu arada, uçuşumdan önce hangara park ettiğim arabamı alıp Barrera malikânesine geri döndüm ve zamanı bir sonraki adımlarımı planlamak için kullandım.

Haydutluğa başladığımdan beri Büro'yu kesinlikle arayamazdım. Görevimin amacı değişmemişti ama oraya nasıl ulaştığım Akademi'deki eğitimde öğrendiğim her şeye kesinlikle aykırıydı.

Bu yüzden otuz dakikalık yolu, her şeyin yerli yerine oturması ve kendi çıkarma işlemim sırasında ölmemem için gerekli tüm düzenlemeleri yaparak geçirdim.

Kraliyet Sarayı'ndaki güvenilir bir bağlantımı Veliaht Prens'i erken bir doğum günü kutlaması için şehrin en gözde gece kulüplerinden biri olan The Oasis'i ziyaret etmeye ikna etmeyi başardıktan sonra, bu sabahın erken saatlerini Barrera'nın Moulay Ahmad onuruna düzenlenecek etkinlik hakkında kulak misafiri olacağı konuşmaları dikkatlice yerleştirmekle geçirdim.

Prens yirmi yaşına giriyordu ve bu Barrera için önemli bir şey ifade ediyordu. Babası Ekselanslarının aksine genç ve yumuşak başlıydı. Öğleden sonra erken saatlerde Barrera, Sabiri'nin Veliaht Prens'ten bahsettiğini duyduktan sonra nihayet yemi yutmuştu. Hemen beni buldu ve Eski şehirdeki pazar yerinde bir kıyafet seçmek için ona eşlik edin.

Şüphe uyandırmak istemediğim için kabul ettim ve Gabriel'i Noah'nın hüccresinin yanındaki hücreden çıkarma planlarımı erteledim.

Hamza'nın astlarından birinin onunla ilgilenmesine izin vermemem gerektiğini bilmeliydim. Çünkü Gabriel'i istediğim gibi arazinin diğer tarafındaki diğer mahkûmlarla birlikte bir hücreye koymak yerine

Nuh'un şu anda kaldığı hücreye bitişik olan eski hücreye götürdü.

Odamın bulunduğu yerin karşı tarafında olduğu için daha önce onun hücrelerini nadiren kullanmıştım, sorgularım için ek alana ihtiyaç duyduğum zamanlar hariç, özellikle de tavanındaki kancadan yararlanabildiğim zamanlar.

Ayrıca, diğer tüm mahkumların bulunduğu binayı kullanmayı tercih ediyordum, böylece onlardan biriyle tartıştığımda her işkence çığılığını duyabiliyorlardı. Sıraları geldiğinde daha konuşkan olmalarına yardımcı oluyordu.

Hamza ve ekibi ben yokken Noah'ı yakalamıştı ve Barrera, aslında benim kararım olmasına rağmen yeni rehineyi oraya hapsetmemiz konusunda ısrar etmişti.

Hamza'nın askerlerinden rica ettim çünkü bir ajanın mahkûmlarımızın arasına karışmasını istemiyordum ve orası arazinin geri kalanından ayrılmıştı, bu yüzden oraya sadece yetkili kişiler girebilirdi.

Orada bir seferde sadece bir mahkum tutmuştum, bu yüzden neden başka birini alıp işimi çok daha zorlaştırdıklarını anlamadım.

Gabriel'in duyması riskini göze alamadığımdan ve aralarındaki mesafeye rağmen sesin hücreler arasında kolayca yayıldığını bildiğimden, sonunda Gabriel'i şüphe uyandırmadan oradan çıkarmanın bir yolunu bulmuştum.

Ama tabii ki önüme bir engel daha çıktı: Neredeyse kapıdan çıkmak üzereyken Barrera'yı boğmaya karar veren, sinir bozucu derecede yakışıklı bir adam.

Doktor'un ofisine doğru ilerlerken hayal kırıklığımı dizginledim. Barrera'ya daha önce Gabriel'in Alaoui hakkında işimize yarayabilecek bilgilere sahip olabileceği ve ayrıca hâlâ kaçak mal saklıyor olabileceği konusunda bilgi vermiştim.

Barrera bilgiyi verdikten sonra sadece başını salladığında bu iş kendi başıma halledebileceğimi düşünmüştüm ama Gabriel'in hücreğine gittiğimde Sabiri ve büyük ihtimalle sokaklardan toplayıp yanında *çalıştırdığını* bildiğim iki gençle birlikte karşıma çıktı.

Ne yaptığını sorduğumda, bana soru sormayı bırakmamı ve yolu göstermemi söylemişti. Otoritesine meydan okumak yerine, ki bunu yapmakta bir sakınca görmüyordum, söyleneni yapmayı tercih ettim.

Kendimi savunmak istiyordum ama bunun cevaplamaya vaktim olmayan sorulara yol açabileceğini biliyordum. Ayrılmama saatler kalmıştı.

ve boşa harcayacağım zaman bu durumdan canlı çıkmama yardımcı olmayacaktı.

Gabriel'in doğrudan Barrera'nın görüş alanına girmesini ve bu süreçte acı çekmesini özellikle istemiyordum ama onu dışarı çıkarana kadar ödenmesi gereken geçici bedel buysa, bunu yapmaya hazırdım.

Artık çok sık vicdan azabı duymuyordum ama Sabiri ve daha önce hiç görmediğim diğer çocuğun Gabriel'in baygın bedenini muayene masasına bırakmalarını izlerken, bu duygu göğüs kafesimin içinde fırıl fırıl dönüyordu.

Kendimi toparladım ve çocukları gönderdim, Barrera özel doktoru tarafından kontrol edilmek üzere odasına çekilmişti bile. Sonra dikkatimi Doktor'a çevirdim ve "Yutulmuş kokain paketleri olup olmadığını kontrol etmeni istiyorum. Büyük ihtimalle dün gece aşırı doz almış ve ben ona bir doz Narcan verdikten sonra iyi görünüyordu ama ona canlı ihtiyacımız var."

İhtiyacı olacağını bildiğim tüm bilgileri aktardığım süre boyunca bana kayıtsızca baktı.

Tek kelimelik cevaplar dışında ya da klinik bir onaya ihtiyaç duymadığı sürece nadiren konuştuğu için kimse yaşlı adam hakkında pek bir şey bilmiyordu. Ben saflara katılmadan birkaç yıl önce kartelin nöbetçi doktoru olmuştu ve onda hep bir şeylerin ters gittiğini hissederdim.

Üst dudağının büyük kısmını kaplayan gür bıyığı ya da rahatsız edici derecede soluk yeşil gözleri, hatta belki de her zaman düşük bir at kuyruğu şeklinde topladığı yağlı gri saçları bile olabilirdi.

Onunla ilgili tam olarak ne olduğunu hala belirleyemiyordum, bu yüzden etkileşimlerimi en aza indirdim.

Başıyla onayladı ve hemen işe koyuldu, makasa uzandı ve Gabriel'in yırtık üstünü kesti. Makas hâlâ elindeyken, kayıtsız bir bakışla bize baktı.

"Tamam," dedim ve bunu ayrılmak için bir işaret olarak kabul ettim. Ofisinden çıktım ve planımın son adımını hazırlamak üzere odama yöneldim.

Barrera yaklaşık bir saat önce Oasis'e gitmişti.

Birkaç hafta önce oğlu öldüğünden beri halkın karşısına çıkmamıştı, bu yüzden Hamza'yı ve birçok adamını yanına almış, ben burada her şeye göz kulak olduğum için geride sadece birkaç muhafız bırakmıştı.

Tam da ihtiyacım olan şey buydu ve bu yüzden prensi şehre getirmeyi tercih etmiştim. Barrera'nın Moulay Ahmad'ın doğum günü kutlamasına katılmayacağını biliyordum, bunun için başka bir bölgeye seyahat etmek zorunda kalsaydı desteği ne kadar faydalı olursa olsun.

Geride kalan tüm gardiyanların futbol maçını izlemek için oturma odasında toplanacağını bildiğim için zamanlamayı titizlikle ayarlamıştım. Ülkenin erkek milli takımı bir çeşit eleme turu oynuyordu ve geçip geçemeyeceklerini belirlemek için sadece birkaç dakika kalmıştı.

Bu da tüm erkeklerin koltuklarına yapıştığı anlamına geliyordu ve bana ayrılmak için kısa bir zaman aralığı veriyordu.

Önünde oturduğum küçük masadan silahlarımı aldım ve omuz kılıfıma yerleştirdim. Ayağa kalkarak tahta sandalyenin arkasından deri ceketimi aldım ve fermuarını çekerek üzerime geçirdim.

Sonra herhangi bir ses var mı diye kulak kabartarak hızla odadan çıktım. Ev sessizleşmişti, oturma odasındaki çocukların uzak sesleri bana doğru geliyordu.

Acele et, diye beynim beni zorladı ve ben de sinirli bir sesle bastırdım, biliyorum.

Hücrenin anahtarlarını elime alarak merdivenlerden indim ve avluyu geçerek ortadaki büyük fiskiye'nin yanından geçtim. Tüm gardiyanların hâlâ oturma odasında olup olmadıklarını görmek için aralık arka kapılara hızlıca göz attım.

Yedi adamın da orada olduğunu teyit ettikten sonra, kalan adımları aceleyle Nuh'un tutulduğu binaya doğru attım. Ön kapının kilidini açtım ve bodruma inen dar beton merdivene ulaşana kadar loş koridorlarda yürüdüm.

Merdivenlerden inmeyi başardığımda saatime baktım ve oyunun bitmesine dört dakika daha olduğunu fark ettim. Bodrum kapısının üç kilidini hızla açtım ve çıkardığı gıcırta sesini en aza indirmek için dikkatlice kırarak açtım.

Hücre'sine giden koridora adım attığımda Noah ayağa kalktı ve ben yaklaşırken ihtiyatla beni izledi. Omzumun üzerinden baktı, büyük olasılıkla misafirimiz olup olmadığını görmek için. Yalnız olduğumu anladığında bakışları tekrar benimkilere kayd.

"Beni ziyarete mi geldin?" diye sordu alaycı bir tavırla, dudaklarının kenarı sırtarak yukarı doğru çekildi.

"Alaycılık senin tarzın değil," diye kestirip attım. "Esir tutulmak öyle mi?"

Kaybedecek zamanım olmadığı için hücresinin önünde durdum, sürgüyü açtım ve parmaklıkları sürükleyerek açtım. "Gidiyoruz," diye emrettim, şakasını duymazdan gelerek.

Kaşları havaya kalktı. "Sen neden bahsediyorsun?"

Azı dişlerimi ısırdım ve bileğine uzandım, tenimiz temas ettiğinde yaşadığımız sarsıcı şoku görmezden geldim. "Noah, gitmek zorundayız. Zamanımız yok," dedim acilen, onu öne doğru çekştirerek.

Neyse ki direnmedi.

Kolunu bırakıp elimi salladım ve arkamı dönerek dışarı çıktım, Noah da hemen peşimden geliyordu.

Çıkışa ulaştığımızda "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

Aniden durdum ve etrafımda döndüm, önüm onunkiyle çarpışırken onu hazırlıksız yakaladım. Beni sabitlemek için üst kollarımı tuttu ve dokunuşunu tenimden ayıran kumaşa rağmen, aynı rahatsız edici elektrik zaplaması vücudumda çınladı.

Kes şunu.

"Gidelim," diye homurdandım, kendimi onun elinden çekip aldım ve gitmek için arkamı döndüm.

"Bana ne haltlar döndüğünü söyleyene kadar olmaz." diye ısrar etti, kıpırdamadan.

Hayal kırıklığı içinde gözlerimi kapattım. Onu yanımda getirme kararımdan şimdiden pişmanlık duyuyordum ve henüz dışarı bile çıkmamıştık. Tekrar onunla yüzleştım ve bakışlarımı onunkilere kilitledim.

"Hatırlar mısınız bilmem ama fazla zamanımız olmadığını söylemişim. Buna sorular için zaman da dahil. Ya benimle gelirsın ya da burada ölürsün. Umurumda değil ama *ikimiz* de ölmeden önce hızlı karar versen iyi olur," dedim ve ondan uzaklaştım.

Beni tekrar durdurduğunda kapının koluna daha yeni uzanmışım. "Amalia," diye fısıldadı.

Yemin ederim kafasına bir kurşun sıkmak üzereyim.

Ağzımı açtım, ama ona yeni bir tane koparamadan kollarımdan tuttu ve beni aceleyle geri çekti. Hızlı bir hareketle diğer elini ağzımın üzerine bastırdı ve vücudumu kendi vücuduyla aynı hizaya getirerek bedenlerimizi soğuk taş duvara sıkıca bastırdı.

Öfkeyle onu itmek için hamle yaptım ama beni sıkıca kendine çekti, gözleri gözlerimdeydi. Nefesi kulağımın üzerinden geçene kadar başını aşağı eğdi. "Bana sonra teşekkür edersin," dedi dışarıdan gelen ayak seslerini duyduğumda.

Geri çekildi, bu sırada dudakları tenime değdi ve temasın başlattığı ürpertiye bastırmak zorunda kaldım.

Sistemimde kesinlikle bir sorun olmalıydı çünkü vücudumun Nuh'a verdiği tüm bu tepkiler de neyin nesiydi? Bu adamı on yıldır görmemiş olmam bir yana, ondan pek de hoşlanmıyordum, öyleyse neden onunla ilgili *herhangi bir şeye* tepki veriyordum?

Topla kendini, Amalia.

O anın gergin durgunluğunda ikimiz de nefeslerimizi tutmuş, gözlerimiz birbirimize kilitlenmiş, dışarıdaki kişinin bizi fark etmeden geçip gitmesini bekliyorduk. Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından Noah üzerime doğru eğildi ve dikkatle kapının küçük penceresinden içeri baktı.

"Gitmiş," dedi beni bırakarak.

"Tahmin etmiştim."

"Bir *teşekkürden* zarar gelmez."

Onu görmezden geldim ve saatime baktım, oyunun bittiğini ve binayı sorunsuz bir şekilde terk etmek için güvenli penceremizi kaybettiğimizi fark ettim. Botuma uzandım ve yedek bir tabanca çıkardım.

İyiydim ama aptal değildim. Tek silahlı ben olursam buradan çıkmamızın imkânı yoktu. Bunu itiraf etmekten nefret ediyordum ama o oldukça iyi bir nişancıydı ve buna ihtiyacımız olacaktı.

"Bu gece arazide yedi muhafız var ve bir muhafız da büyük giriş kapısını koruyor. Arabam garajda, bu yüzden dikkat çekmeyin ve görünmekten kaçının." Silahı avucuna yerleştirdim ve ekledim, "Ve Tanrı aşkına, aptalca bir şey yapma."

"Neden sadece yedi muhafız var? Bu normal değil."

Zaten zamanımız tükenmek üzere olduğu için bunu nereden bildiğini düşünmeden cevap verdim: "Barrera bu gece dışarıda. Hamza ve ekibin çoğuyla birlikte Veliaht Prens'in yirminci yaş günü partisine gitti." Açıklamadığım şey, bu işin arkasında benim olduğumdu. Bunu bilmesine gerek yoktu.

"Başka sorunuz var mı?"

"Sonra, ama şimdilik yolu göster, güzel kız."

Lakabı duymazdan gelerek pencereden dışarı baktım ve dışarıda kimsenin olmadığından emin olduktan sonra kapıyı açtım ve duvara yakın durarak garaja doğru ilerledim. Aydınlık ve çok arabalı garaja girdiğimde aracıma yöneldim ve arka kapıyı açtım.

Bagajı göstererek, "Atla," diye emrettim.

"Hayır, ben sürerim," dedi, kompakt SUV'umun sürücü tarafına doğru ilerlemeye başlamıştı bile.

Sinirli bir şekilde elimi yüzüme sildim ve ona ters ters baktım. "Noah, senden istediğim her şeye karşı çıkmaya devam edersen yemin ederim seni kendi başının çaresine bakman için geride bırakacağım."

Arabanın kapısını açtı. "Amalia, istesek de istemesek de önümüzdeki birkaç dakika içinde gittiğimizi anlayacaklar. Sen daha iyi bir nişancısın, ben de daha iyi bir sürücüyüm, o yüzden arabaya bin. Şimdi zamanını boşa harcayan sensin."

Bu adamın lanet cüreti. Sabrım tükeniyordu ama haklı olduğu bir nokta vardı. Noah'nın gittiğini ve benim de gittiğimi fark etmeleri sadece birkaç dakika sürmüştü.

Bagajı kapattım ve aceleyle yolcu koltuğuna atladım. Noah sürücü koltuğuna geçti ve motoru çalıştırdı. Garaj kapısına yaklaştığında kapı açıldı ve ön taraftaki demir kapılara inen çakıllı yola girdi.

Ön tarafta plakamı okuttuktan sonra kapıların otomatik olarak açılacağını biliyordum ama bu, ön kapıya doğru ilerlerken kalbimin göğsümden fırlamak istemesini engellemedi.

Uzun zamandır böyle hissetmemiştim ve bunu özlediğimi söyleyemezdin.

Kurtulduğumuzu düşünmeye başladım ama tam çıkışa vardığımızda, araba demir kapıları zar zor geçerken, arkamızdan bir silah sesi patladı.

"Arabayı durdur," diye bağırdı biri.

Omzumun üzerinden baktığımda, muhafızlardan birinin silahını çekmiş bir halde çakıllı yolun ortasında durduğunu gördüm.

Noah vitesi çekip pedallara bastı ve dışarıda bir sandalyede oturan nöbetçi sarsılarak uyandığı sırada gecenin karanlığına doğru yola koyuldu. Yaşlı adam el yordamıyla eski tüfeğini aradı ama artık çok geçti çünkü dikiz aynamızda çoktan kaybolmuştu.

Noah, dünyanın geri kalanını Barrera'nın mülküne bağlayan uzun, ıssız caddede hızla ilerledi, ancak birkaç dakika sonra farlar etrafımızdaki karanlığı kesti.

Arkamıza bir bakış attım ve "Misafirimiz var" dedim.

İki araba daha ortaya çıkıp partiye katılırken, "Fark etmemiştim," diye kestirip attı. Farları her geçen saniye daha da yaklaştı ve ardından kurşunlar uçuşmaya başladı.

Noah'ya nereye dönmesi gerektiğini söyleyemeden frene bastı ve arabayı keskin bir dönüşle yolun dışındaki toprak yola soktu; araba, silah seslerini bastıran kulakları sağır eden bir çığlıkla köşeden savruldu.

Bir çığlık attım, neredeyse koltuğumdan fırlayacaktım. O toprak yolda hızla ilerlerken pencerenin üstündeki kolu sıkıca kavradım.

Nereye gideceğini nereden biliyor?

İçeri giren mahkumları nasıl çıkacaklarını bilmemeleri için her zaman maskeliyorduk ve Barrera'nın mülkünün planları yoktu çünkü her şeyin kayıt dışı kalması için şehir yetkililerine rüşvet vermişti.

"Nereye gidiyorsun?" Sıkıca tutunarak sordum. Araba engebeli arazide zıpladı ve sarsıldı, üç araba teker teker arkamızdan yola katıldı.

"Sıkı tutunun," diye uyardı ana caddeye çıkmadan bir an önce, şehrin neon ışıkları uzakta yanıp sönüyordu. Bulvarda hızla ilerliyor, büyük olasılıkla gece gezmesine çıkan arabaların arasından sıyrılıyordu ama üç siyah cip hâlâ peşimizdeydi.

Her geçen an gerilim artıyor ve Barrera'nın adamları bize doğru yaklaşıyordu, kurşunları acımasızdı.

Noah direksiyonu kavradı, gözleri öndeki arabaya sabitlenmişti. Bir an arkasındaydık ve bir sonraki nefesinde sert bir şekilde sola kırdı, ayağı gaza basarken önümüzdeki aracı hızla geçti.

Kuyruğumuzdaki en yakın SUV hareketi taklit ederek yolun karşı tarafında bizi takip etti.

Ne halt ediyor bu?

Gözlerim önümüzde uzanan yola dikildi. "Noah, dikkat et," diye bağırdım ileride bir inşaat alanı, turuncu koniler ve yanıp sönen ışıklardan oluşan bir barikat gördüğümde.

"Biliyorum," tek cevabı oldu, yolumuzun üzerindeki siteye yaklaşırken.

"Noah, ne yapıyorsun?" Şantiye ile kafa kafaya çarpışmak üzereyken bağırdım.

Beni görmezden geldi ve dikkatini ileriye verdi.

Noah mümkün olan son anda direksiyonu yolun sağ tarafına kırdı ve neredeyse arkamızdaki arabaya çarpıyordu. Kaldırımında kayarken gıcırdayan lastiklerin sesi ve korna sesleri gece havasında yankılandı.

Oh, o lanet olası bir deli.

Arkama baktığımda bizi takip eden SUV'un frenlerini bir an için çok geç yaptığını ve park halindeki bir ekskavatöre çarptığını gördüm.

Bir araba gitti. İki tane daha kaldı.

"Sen delisin, bunu biliyor musun?" Dikkatimi ona çevirerek söyledim.

"Deli olmak ölmekten iyidir." Memnun bir gülümsemeye kısa bir süre bana baktı ama bu kısa sürdü. Gözleri büyüdü, yüz hatlarını telaşlı bir ifade kapladı.

Sonrasında olan her şey bir bulanıklık içinde gerçekleşti. Noah, "Dikkat et!" diye bağırdı ve bir eliyle bana doğru uzanarak aynı nefeste beni aşağı çekti, beni kendi tarafından korumak için elinden geleni yaptı.

Yanımdaki yolcu camı patladı ve kırılan camlar üzerimize yağarken araba şeridinden çıktı. Noah hızla arabayı düzeltti ama SUV bize doğru yöneldi, metal metale sürtünüyordu.

Sürücü Arapça, "Barrera, kenara çek lan," diye bağırdı ama Noah gaz pedalına daha da bastı, hız göstergesi neredeyse yüz mil sınırını gösteriyordu.

Barrera mı? Bu adam neyin peşinde?

Yanlış anlamamı *darija*'nın anadilim olmamasına bağlayabilirdim, ama kartel için çalışmaya başlamadan önce bu dilde ustalaşmışım, bu yüzden öyle olmasına imkan yoktu.

Vücudumda dolaşan adrenalinin etkisiyle yanlış duymuş olmalıyım.

Noah'a baktım ama o bana bakmadı. Onun yerine yüzünde acımasız bir ifade vardı, çenesi sıkılmıştı ama bunun üzerinde daha fazla duracak vaktim yoktu yoksa sonumuz ölüm olacaktı.

Dikiz aynasına baktım ve az önce bana ateş eden arabada sadece iki adam olduğunu fark ettim. "Sana söylediğimde frene bas ve hafifçe onların şeridine gir," diye talimat verdim Noah'a. Silahımı alıp mermi yatağını kontrol ederken.

Yola dönmeden önce bana hızlı bir yan bakış attı. "Ne?"

"Beni sorgulamayı bırak ve sadece bana güven." "Peki," diye homurdandı.

Tek dikkatimi kanat aynasına vermiş, mükemmel anı bekliyordum. İkinci SUV arabaların arasından sıyrılıp planladığım şey için yeterince uzaklaşana kadar yaklaşırken nefesimi tutarak bekledim.

"Şimdi," diye bağırdım ve Noah ona söylediğim gibi yaptı.

Sürücü bu kadar yakın mesafede olmamı beklemiyordu ve silahımı kaldırıp biri kafasına diğeri de arkadaşına olmak üzere iki kurşun sıkmadan önce yeterince hızlı çekilmedi.

Sürücü öne doğru yığıldı, başı direksiyona çarparak sallanıyordu, ani çarpma kornanın çalmasına ve dışarıda zaten devam etmekte olan kaosun senfonisine katılmasına neden oldu.

Araçları şerit değiştirdi, arkadaki arabalar korna çaldı ve ondan kaçınmak için ellerinden geleni yaptı. Bir sokak lambası direğine çarpıp hava yastıkları açılana kadar yoluna devam etti.

Noah nefesinin altında anlaşılmaz bir şeyler mırıldanarak dikkatimi tekrar ona çekti. Ben daha bir şey fark edemedim, arkamızdan bir şeyin bize çarpmasıyla araba öne doğru savruldu ve neredeyse önümüzdeki kamyonu çarpıyorduk.

Noah kontrolü yeniden ele geçirdiğinde, tekrar saldırdılar ve çarpışmanın etkisiyle araçta şok dalgaları yayıldı. Omzumun üzerinden baktım, ön koltuklarda bir hareket olduğunu, bir tüfeğin doldurulduğunu fark ettim.

Polis ve sağlık görevlilerinin sirenleri havayı kesiyordu. Otoyola yaklaşık on dakika uzaklıktaydık ve oraya varmadan önce hem arabadan kurtulmalı hem de yetkililerin radarından kaçmalıydık. İkimizin de ihtiyacı olan son şey bir hapishane hücreesine düşmek ve ardından Barrera'ya geri gönderilmektir.

Deri ceketimin kolunu kullanarak pencere kenarındaki kırık camları sildim. Sonra emniyet kemerimi çözdüm, tutma kolunu sıkıca kavradım ve vücudumun üst yarısını dışarı doğru eğdim.

Bir kez ateş ettim ama bir el beni geri çekince ıskaladım.

"Aklını mı kaçırdın sen?" diye bağırdı, beni koltuğuma geri çekerken sesi acelecilikle keskinleşmişti.

Arkamı döndüm, bana mükemmel bir atışı boşa harcatmış gerçeğinden dolayı hayal kırıklığım kaynıyordu. Başımı öne eğdim. "Yapmayı mı tercih edersin?"

Direksiyonu daha sıkı kavradı. "Gördüğünüz gibi ellerim şu anda biraz meşgul," diye homurdandı tam bir mermi sekerken

arka tampona karşı.

"O zaman bırak ben yapayım," dedim ve tekrar pencereye doğru ilerledim.

Eliyle kalçamı kavrayarak beni koltuğuma geri çekti. "Hayır. Kahramanı oynamak istediğin için ölmeni riske atmayacağım."

Sinirim taşarak damarlarımda bir yol açtı. "Kahramanı oynamıyorum," diye ısırdım. "Barrera'nın yerinde ölmeyeceğimizden ya da daha kötüye gitmeyeceğimizden emin olmaya çalışıyorum. Sizi bilmem ama ben bir hain olarak esir tutulmayı tercih etmem."

Daha önce önümüzde giden kamyon şerit değiştirdi ve Noah hızlandı.

"Buraya gel," dedi.

"Ne?"

"Gel dedim. Buraya. Buraya," diye tekrarladı, bir eliyle koltuğunun altına uzandı ve koltuğun arkalığını ayarladı.

Sonunda ne demek istediğini anladım, gözlerim anlayarak açıldı.

"Kesinlikle hayır."

"*Amalia*," dedi elimi çekiştirerek.

Sinirli bir nefes vererek kucağına tırmandım, yolu görmesini engellemediğimden emin oldum ve sabit kalmak için boştaki elimle omzunu tutarak üzerine çıktım.

Ona *sarılmış* olduğum ve yıllar sonra bu kadar yakın olduğumuz gerçeğini düşünmekle vakit kaybetmeden pencereden dışarı eğildim ve Noah'nın kollarından biri beni sabit tutarken ateş etmeye başladım.

İlk mermi sadece ön cama saplanmıştı ama ikincisi camı parçaladı ve tüfekte birlikte yolcunun omzuna saplandı. Sonra silahımı indirdim ve sonraki atışlarımı aşağıya doğru nişan aldım.

Sağ ön lastiğe vurdum, araç dengesizlikten gıcırdıyordu ama bu onları durdurmadı. Tekrar ateş ettim ama mermilerimin bittiğini fark ettim.

"Kahretsin," diye inledim ve hemen ceketimin iç cebine uzanıp yedek şarjörü aldım. Kullanılmış şarjörü hızla çıkardım ve yerine taktım, parmaklarım bir klik sesiyle yerine oturana kadar hızlıca hareket etti.

Tekrar ortaya çıktım ve araçları aniden durana kadar sol lastiğe bir sonraki kurşunları sıktım. Artık her iki ön lastikleri de patlamıştı ve arkalarındaki arabaları sıkıştırıyordu. İçimi bir rahatlama duygusu kapladı ve sürücü hayal kırıklığı içinde ellerini gösterge paneline vurdu.

Noah ayağını gaza bastığında arabamız yeni keşfettiği bir hızla ilerledi, ardından ana yollardan uzakta, daha sessiz ve küçük bir sokağa doğru hızlıca bir köşeyi döndü.

Sonunda nefesimi verdim, emniyeti açtıktan sonra silahımı yolcu koltuğuna fırlattım ve taşıdığım tüm enerji tükenmiş gibi yığıldım, elim Noah'ın göğsüne dayandı.

İkimiz de nefeslerimizi tutarken onun kalbinin benimkiyle eşleşerek dokunduğumda attığını hissedebiliyordum. Bana doğru eğilirken belimdeki elini sıktı, çenesi daha önce ceketimi açtığımda ortaya çıkan köprücük kemiğimin hemen üzerinde duruyordu.

"Aferin kızıma," diye nefes verdi tenime karşı, nefesi boynumda sıcaktı.

Övgü beni anlık dalgınlığımdan kurtardı ve kucağından inerek silahımı aldım ve ağır bir gümbürtüyle koltuğuma geri düştüm. Ağır bir sessizlik içinde oturuyorduk ve bana baktığını, bir şeyler söylemek istediğini hissedebiliyordum ama dikkatimi dağıtmak için silahımı temizledim ve gözlerimi

Yol.

Kimsenin bizi takip etmediğinden emin olmak için birkaç sokak değiştirdikten sonra Noah, Bab Al Mansour ve Bemes'i ayıran otobana girdi, şehrin ışıkları yavaş yavaş arka planda kayboluyor ve bizi karanlığa gömüyordu.

Nereye gittiğimizi ya da yol tarifini sormadı, ben de cevap vermedim. Bir süre gergin bir sessizlik içinde yol aldık ve ben konuşmadan önce şehirden yeterince uzaklaşana kadar bekledim, "Kenara çek. Ben sürerim."

Diğer seferlerin aksine, sorgulamadan itaat etti. Otoyolun kenarına çektikten sonra sürücü tarafından indi ve ben de konsolun üzerinden geçerek onun koltuğuna oturdum. O yolcu tarafına geçerken ben de oturup ayarladım.

İkimiz de yerleştikten sonra, arabamı tekrar yola çıkardım ve Bab Al Mansour'un kuzeyinde, kırk beş dakikalık bir sürüş mesafesinde, yeni okul yılı için yeni öğrenciler gelme sürecinde olduğu için çok fazla dikkat çekmeyecek bir üniversite kasabasında bulunan güvenli eve doğru yola çıktım.

Otoyol, arkamızdaki şehre doğru giden ve ara sıra yanımızdan geçen birkaç araba dışında çoğunlukla ıssızdı.

Yolda ilerlerken, aklıma yatmayan bilgileri gözden geçirmeye devam ettim ama özellikle bir şey kafamı kurcalayıp duruyordu. Nassim'le buluştuktan sonra güvenli eve varana kadar beklemeyi planlamıştım ama bilmem gerekiyordu.

Noah'ya baktım ve sonunda "Neden içlerinden biri sana Barrera diye hitap etti?" diye sordum.

BÖLÜM 14

NOAH (MEVCUT)

SORDUĞU SORUNUN AĞIRLIĞI ÜZERİMİZE ÇÖKMÜŞTÜ.
göğsüme karşı.

Bir gün ona söylemek zorunda kalacağımı, ifşaatımın aramızdaki her şeyi sonsuza dek değiştirebileceğini biliyordum. Tek umudum, yalanlarıma rağmen bir sonraki sözlerimin aramızda onaramayacağım, geri dönüşü olmayan bir çatlak yaratmamasıydı.

Bir an tereddüt ettim, bakışlarına karşılık veremedim. Ama sonra ağır bir iç çekişle, içimde gömülü tuttuğum tek gerçeğin gitmesine izin verdim, itiraf uzun süredir üzerinde tuttuğu ağırlığa yenik düşen bir baraj gibi serbest kaldı.

"Çünkü eskiden öyleydim," diye itiraf ettim, itirafım etrafımızdaki havayı boğuyordu. Şans eseri ona baktığımda kaşlarının şaşkınlıkla birbirine yaklaştığını gördüm. "Omar Barrera benim babam."

Gözleri cevaplar için yüzümü aradı ve ifadem değişmeyince, beni bütünüyle yutmakla tehdit eden acı ve ihanetle birleşen bir anlayış dalgası onu sardı.

Zamanı geri almak ve onunla ilk kez tekrar karşılaşmak için her şeyimi verirdim, hatalarımı düzeltmek ve şu anda yüzündeki ifadenin oraya gitme şansının asla olmayacağından emin olmak için.

Gözlerini kapadı ve dikkatini tekrar yola vererek benden uzaklaştı. Konuşmadığı her geçen saniye midem bulanıyordu.

"Bir şey söyle," diye yalvardım, bir şey söylemesini ya da çığlık atmasını istiyordum, *herhangi bir* şey. Öfkeyle başa çıkmaya hazırdım çünkü öfke hâlâ umursadığı anlamına geliyordu. Ama kayıtsızlığı, sessizliği, bunun yansımalarını anlamak istemediğim anlamına geliyordu.

Kızgın olmasına *ihtiyacım vardı*. Ne kadar zaman geçmiş olursa olsun, içten içe hâlâ umursadığını bilmeye *ihtiyacım* vardı.

Sürekli ihanet etmeme ve yalanlar söylememe rağmen hâlâ benimle bir şeyler yapmak isteyeceğini düşünmek aptalcaydı belki ama aptal bir kalp umuda uzanıyordu ve ben bundan vazgeçmeye hazır değildim.

Yapabileceğimi hiç sanmıyordum.

"Şimdiye kadar yaptığın tek şey bana yalan söylemekti, o yüzden hayır, sana söyleyecek bir şeyim yok" dediğinde saatler geçmiş gibiydi.

"Bu doğru değil," diye başladım, sesim suçluluk duygusuyla gerilmişti. "Her şey hakkında yalan söylemedim."

Benimle konuşmasını umarak ona odaklanmaya devam ettim. Ama o sessiz kaldı, gözleri yolda kaldı ve bakışlarımla buluşmayı reddetti. Sonunda dikkatimi gittiğimiz yere çevirdim, arada bir göz ucuyla ona bakıyordum.

Ben Sbih yazan beyaz bir kasaba tabelasını geçtiğimizde saat gece yarısından birkaç dakika önceydi.

Asfalt yoldan ayrılıp karanlık ve dar bir sokağa sapmadan önce birkaç mil daha gittik. Amalia dar sokaklardan oluşan bir labirentte ilerledi, sokaklarda futbol oynayan bir grup çocuğun yanından geçti, ta ki tek katlı, zamanla yıpranmış toprak cepheli bir ev görünene kadar.

Orada park etmiş bir motosikletin arkasında durdu, motoru kapattı ve "Geldik. Hadi gidelim." dedi. Eli kapıyı açmak için uzandı ama benim elim kolunu kavramak için fırladı. Dokunuşumdan hemen irkildi. "Yapma," dedi soğuk bir sesle, hâlâ bana bakmayı reddediyordu.

"Amalia," diye fısıldadım, bana bakması için onu zorladım ama beni görmezden geldi ve arabadan inerek beni geride bıraktı.

Ona o sabah döneceğime söz verip de ayrıldığımda ve onu bir daha hiç görmediğimde kalp kırıklığının nasıl bir his olduğunu bildiğimi sanmıştım.

Annemin vefatından sonra Amalia'yı kaybetmenin gerçek ağırlığının içime yerleşmesi biraz zaman almıştı. Ancak duygularım tekrar harekete geçtiğinde, bana onu hatırlatan herhangi bir şey olduğunda göğsüme sürekli bir bıçak saplanıyormuş gibi hissederek aylar geçirdim.

Ama bu bir şekilde o zamanlar hissettiklerimi çocuk oyuncağı haline getirdi.

Kalbim kulaklarımda çarpıyor, kan başıma doğru hızla akıyordu. Hissedebildiğim tek şey göğsüme oturan muazzam bir basınçtı, ama ne kadar ezici olmaya çalışsa da kazanmasına izin vermeyi reddettim.

Bu iş daha bitmemişti.

Birinin arabanın kaputuna çarpma sesi beni düşüncelerimden uyandırdı. Kafamı kaldırdığımda Amalia'nın dışarıda durduğunu gördüm, yüzünde sinirli bir ifade vardı.

"Bütün gün vaktimiz yok," diye seslendi, sesi geceyi yararak.

Bana ikinci kez bakmadan arkasını döndü ve beyaz demir ön kapıya doğru yürüdü. Çantasının arka cebine uzandı.

anahtarı almak için pantolonunu indirdi, sonra kilidi açmak için hareket etti. Bir protesto iniltisiyle kapı açıldı ve arkasından aralık bırakarak içeride kayboldu.

Ağır bir iç çekişle arabadan indim ve ona doğru ilerledim. Kapının eşiğinden adımımı attığımda, kendimi beklenmedik bir manzarayla, bir silah namlusunun parıltısıyla karşılaşırken buldum.

Bir namlunun ucuyla ilk kez karşılaşmıyordum, bu yüzden onu görmezden gelmeyi seçtim, bunun yerine dikkatimi silahı tutan figüre odakladım.

Giriş koridoru karanlığa gömüldüğünden yüz hatları büyük ölçüde belirsiz kalmıştı ama yine de Amalia'nın yaşlarında olduğunu fark edebiliyordum

-Hatta belki de benimkini. Üzerinde uzun kollu bir gömlek, koyu renk düz bir pantolon ve Ağustos ayının bunaltıcı nemine rağmen başında bir bere vardı.

Işıklar aniden açıldı. Amalia'nın sabırsızlıkla karışık sesi, "Silahını indir, Nassim," diye çınladı. "Maalesef benimle birlikte değil."

Onun "ne yazık ki" üzerinde durmama izin vermedim ve şunu izledim *Nassim* isteksizce silahını indirdi, bana bakarken yüz ifadesi gergindi. "Kim o? Bana misafirimiz olduğu hakkında hiçbir şey söylemedin," dedi. diye sordu, bakışları hala benim üzerimdeydi.

Amalia ceketini çıkarıp koridorun ilerisindeki bir kancaya astı ve üzerinde sadece siyah bir atlet kaldı. Sonra bize yaklaştı ve omzunu rahatça arkasındaki duvara yasladı. "Son konuşmamızda bana tam olarak fırsat vermedin," diye kuru bir şekilde cevap verdi.

Birbirlerini nasıl tanıdıklarını bilmemekten, seslerinin birbirlerine bu kadar tanıdık gelmesinden nefret ediyordum. Kıskanmaya hakkım yoktu ama bu kızgınlığımı durduruyordu.

"Ona güveniyor musun?" Nassim omzunun üzerinden ona bakarak sordu.

Nefesimi tutarak cevabını bekledim, ancak içten içe kendimi hayal kırıklığına hazırladım. Aramızda geçen onca şeyden ve benim son itirafımdan sonra neden evet desin ki?

Bakışları kısa bir süreliğine benimkilere kaydı ve sonra hâlâ onunla benim aramda duran yabancıya döndü. "Hayır," diye itiraf etti beklediğim gibi, ama bu beklediğim hayal kırıklığının üzerime çökmesini engellemedi. "Ama planladığın şey için yapabilirsin. İçimden bir ses bu işte düşündüğümünden daha fazla çıkarı olduğunu söylüyor."

Nassim, Amalia'nın cevabı üzerine kaşlarını çattı ve bana doğru döndü. Silahını sol eline kaydırarak sağ elini bana doğru uzattı ve

bana küçük bir gülümseme verdi. "Nassim Aguilar," diye kendini tanıttı.

Uzattığı elini kabul ettim ve sıkıca bir kez sıktım. "Noah Brown."

Amalia başını salladı, dudaklarından inançsız bir iç çekiş kaçtı. "Artık hepimiz tanıştığımıza göre, konuşmamız gereken konular var."

Nassim başıyla onayladıktan sonra silahını pantolonunun arkasına soktu ve bize onu evin içine kadar takip etmemizi işaret etti. Amalia'ya önden gitmesini işaret ettim ve onu yakından takip ettim.

İçerisi, güvenli bir ev ya da kasvetli dış cephesi için beklediğimle şaşırtıcı bir tezat oluşturunuyordu, sıcak tonlar bizi içeride karşıladı. Geleneksel dekor taş duvarları süslüyordu ve canlı bir halı ana yaşam alanına giden koridoru kaplıyordu.

Yarım bir duvar mekânı ikiye bölüyor, sağ tarafta küçük bir mutfak ve muhtemelen bir tür avluya açılan, öndekini yansıtan demir bir arka kapı ortaya çıkıyordu.

Bölmenin diğer tarafında, oturma odası geleneksel Fas oturma düzeninde kurulmuştu. Ön taraftakiyle uyumlu büyük halının üzerinde, duvarları L şeklinde kaplayan iki alçak minder vardı. Ortada alçak bir ahşap masanın üzerinde ekmek, tereyağı, bal ve gümüş bir çaydanlık vardı.

Masanın etrafına yerleştiğimizde Nassim burnunu tiksintiyle kırıştırdı. "Bu koku da ne böyle?"

"O ben oluyorum," diye cevap verdim. "Son üç hafta boyunca nemli bir hücrede esir tutulduktan sonra isteğim dışında buraya getirilmem arasında duş almaya pek vaktim olmadı."

Girişe bakan minderde Nassim'in yanında oturan Amalia gözlerini devirdi. "İstersen geri dönebilirsin."

Nassim'in bakışları Amalia ve benim aramda gidip gelirken, silahını önümüzdeki ahşap yüzeye yerleştirmek için arkasına uzandı. Sonra çaydanlığı aldı ve dudaklarında bir gülümsemeyle, "Çay isteyen var mı?" diye sordu.

Şaşkınlıkla ona bakakaldım çünkü kafama silah doğrultulduktan dakikalar sonra bu yabancı neden nane çayı ikram ederek ve gülümseyerek bu kadar samimi davranıyordu?

Kimse teklifine cevap vermeyince, kendine bir bardak doldurdu ve kendi kendine, "Sanırım bu bana daha fazlasını bırakacak" dedi. Yavaşça bir yudum aldıktan sonra,

Nassim yastıklara yaslandı, eli çay fincanıyla oynarken sallanıyordu.

Amalia onun bu hareketine ters bir bakışla karşılık verdi ama Amalia onun tavrından hiç etkilenmemiş görünüyordu.

"Sakin ol, Amalia. Her zaman çok ciddisin. Buraya daha yeni geldin ve biri sana çay ikram ettiğinde reddetmek oldukça kaba bir davranış, biliyorsun."

"Bana sakın olmamı söyleme, Nassim," diye araya girdi Amalia, sesi sabırsızlıkla keskinleşmişti. "Sadede gel ve beni buraya neden getirttiğini söyle."

Bakışları aramızda gidip geliyor, bir sonraki sözlerini düşünürken yüz ifadesi düşünceli bir hal alıyordu. Sonunda öne doğru eğildi ve iç çekerek bardağını bir kenara bıraktı.

"Pekâlâ," diye başladı, sesi artık ciddiye. "Barrera, Alaoui'nin bölgesine girmeyi ve Adil'in özel operasyonlarını genişletmeyi planlıyor." Durakladı ve devam etmeden önce sözlerinin ağırlığını hissettirmeye çalıştı. "Üç gün önce başına on dört milyon *riyal* ödül koydu."

Amalia'nın kaşları çatıldı, bakışları dikkatle Nassim'e sabitlendi. "Bu hiç mantıklı değil. Bana sormak varken neden Alaoui'yi öldürmesi için başka biriyle anlaşsın ki? İstihbarat konusunda emin misin? Bunu sana kim söyledi?"

Her bir soruyu cevaplaması için ona zaman tanımadan yöneltti, ama sanki onun bilgi işleme yöntemine alışmış gibi buna izin verdi.

Bu da onu *tanıdığı* anlamına geliyordu ve bu hoşuma gitmedi.

Sözlerini bitirdiğinde, yüz ifadesi kasvetli bir hal alarak bakışlarını ona dikti. "Emin olmasaydım sana gitmeni ve benimle burada buluşmanı söylemezdim. Seni aradığım gün bağlantım bana bunu gönderdi." Elini cebine attı, katlanmış bir resim çıkardı ve kadının önündeki masanın üzerine koydu. "Henüz öldürölüp öldürölmediğini teyit etmedim ama adamlarımdan biri Alaoui'nin kellesi için vur emri verildiğini söylediğinde bir şeylerin ters gittiğini anladım."

Resme baktı ve masanın üzerindeki her neyse onu görünce yüz hatları karardı.

Ben masadan fotoğrafı alırken Nassim tekrar konuştu. Amalia ve başka bir adamın Bemes'teki rıhtımda konuşurken çekilmiş grenli bir fotoğrafıydı. Kadın adama bir şey uzatıyordu ama tam olarak ne olduğunu söylemek için çok bulanıktı.

"Planladığımızdan daha hızlı hareket etmemiz gerekiyor," diye devam etti Nassim. "Kimliğiniz açığa çıkmamış olabilir ama ihanet ettiğiniz konuşuluyorsa

kartel kadar kötü. Barrera'nın zaten ülkede tekeli var. Adil'i devirirse mahvoluruz. Bizim bir şey yapamayacağımız kadar kontrolü ele geçirir."

Az önce söylediği her şeyi düşündükçe kafamdaki çarklar dönmeye başladı ama hâlâ Amalia'yla bağlantısının ya da babama olan ilgisinin ne olduğunu anlamamıştım. Büro'dan olmadığını söyleyebilirdim çünkü babamın imparatorluğunun peşine düşmeyi amaçlayan bir operasyondan haberim olurdu.

Ömer'i alaşağı etme isteğimden vazgeçmiş olabilirim ama hâlâ nerede olduğunu ve nelere karıştığını izliyordum. Jamal ve karısına olanları bu şekilde öğrendim.

Resmi masaya geri koydum. Dikkatimi tekrar ona çevirdim. "Kimsin sen?" Kaba bir şekilde sordum. Kısa konuştuğumun farkındaydım ama şu anda daha az umursayamazdım. Babamla ve en önemlisi Amalia'mla olan bağlantısını öğrenmek için sabırsızlanıyordum.

"Ben de sana aynı şeyi sorabilirdim," diye karşı çıktı. "Önce ben sana sordum," diye ısrar ettim.

Beni geri itmesini ya da zor bir cevap vermesini bekliyordum ama bunun yerine arkasındaki yastığa yaslandı ve bakışlarımla yüz yüze geldi. "Babam yetmişli ve seksenli yıllarda Barrera'nın sağ koluymuş. Ben daha doğmadan yıllar önce kartelden kaçmak zorunda kalmış ve ben de onun başlattığı işi bitirmek için geri döndüm."

İfadesi havada asılı kaldı, sözlerini işlerken çıkarımlar yavaş yavaş içime işledi.

"Sen Reda'nın oğlu musun?" Sorum ancak fısıltının ötesine geçebildi, geçmişin anıları zihnimi dolduruyordu.

O gece uçağa bindikten kısa bir süre sonra, yorgunluk ve annemin boynuma dikiş attıktan sonra verdiği ağrı kesici ilaçlar beni derin bir uykuya sürüklemişti.

Saatler sonra Kolombiya'da yeni bir soyadı ve yeni bir hayatla uyanmıştım. Daha sonra amcam Reda'nın Aguilar kartelinden biriyle temas halinde olduğunu ve sonunda onların saflarında sığınma karşılığında bir anlaşma yapabildiğini öğrendim.

Reda ile nispeten yakın bir ilişkimiz vardı, ancak özel hayatı hakkında her zaman ketum ve belirsiz davranmıştı. Aslında annemle aralarında bir şeyler olduğunu ve benim bundan haberdar olmamı istemediklerini düşünmüştüm.

Ama yıllar sonra annem ve ben Kolombiya'dan ayrıldığımızda, o bizimle gelmemişti. Geride kalmakta ısrar etmiş, ilgilenmesi gereken bir işi olduğunu ve onu geride bırakamayacağını iddia etmişti.

Sanırım kastettiği şey buydu?

Nassim kaşlarını çattı. "Babamın adını nereden biliyorsun?" "ünkü bugün hâlâ hayatta olmamın nedenlerinden biri de o."

BÖLÜM 15

NOAH (MEVCUT)

"ANLAMİYORUM. NE DEMEK İSTİYORSUN?"

Hala hayatta mısın?"

"Babanı tanıyordum," diye başladım ama Nassim sözümü kesti.

"Onu nereden tanıyordun?" diye sordu, bakışları benimkilere cevap arıyordu.

"Bırakın bitirsin," diye araya girdi Amalia, sesi sertti.

Dikkatimi yeni tanıştığım kuzenime vermeden önce kısa bir süre ona baktım. Nassim içini çekti ve devam etmemi işaret etti.

"Babanı tanıyordum," diye tekrarladım, bu gece ikinci kez kartelle olan bağlantımı, tüm hayatımı koparmak için harcadığım bir bağı ortaya çıkarmaya hazırlanırken sesim sabitti.

Babamın kim olduğunu daha fazla kişiye açıklamak istemiyordum ama ortak bir hedefimiz vardı ve Nassim'in bana güvenmesine ihtiyacım vardı.

"Reda Taleb babamın sağ koluydu."

Yüz hatları çelişkili duyguların kasırgası içinde buruştu. "Baban mı?" diye yineledi, kelimeler aramızdaki havada ağır bir pelerin gibi asılı kalmış, boğucuydu.

Başımı salladım ve boğazımı temizledim. "Omar Barrera benim babam," diye onayladım. "Ama sadece ismen. Reda bana benim babamdan daha çok babalık yaptı."

Parmakları içgüdüsel olarak şakaklarına doğru giderken Nassim'in gözleri şaşkınlıkla açıldı ve başını sallarken sıkıca bastırdı. Birkaç dakika sonra nihayet bakışlarını tekrar bana çevirdi.

"Bir dakika. Babamın her zaman cüzdanında taşıdığı resimdeki küçük çocuk sen misin? Ona hep kim olduğunu sorardım ve o da bana geçmişinden çok değer verdiği biri olduğunu söylerdi."

"Bu ona sormanız gereken bir şey."

Nassim'in yüz hatları aniden sertleşti, gözleri hüznle doldu. Bu bakışın ne anlama geldiğini biliyordum çünkü annemi kaybettikten sonra benim de yüzümde aynı kederli ifade vardı.

Nassim'in düşündüklerimi doğrulamasını beklerken göğüs kafesimi hayali bir ağrı sardı, kaybolan yılların ve paylaşılmayan anların pişmanlığı üzerime çöktü.

Nassim'e baktıkça benzerliklerini daha çok görüyordum. Gözlerinin şeklinden gülümsediğinde kırışmasına kadar, kişilikleri bile son derece benzerdi.

Ve ona baktıkça, annemle birlikte çocukluğumu şekillendiren adamın hayaletini daha fazla gördüm.

Uzun bir süre boyunca sadece ben, annem ve o vardık. Taşındıktan sonra birçok kez ona ulaşmayı düşünmüştüm ama gizliliğini tehlikeye atmak istemedim.

Annem öldüğünde bunu neredeyse yapıyordum ama ona öldüğünü söyleyecek gücü kendimde bulamamıştım. Kendi başına öğrenip bana ulaşmasını ummuştum ama bu hiçbir zaman gerçekleşmedi.

"Geçen yıl vefat etti," dedi Nassim, sesi gerilmişti. "Araba kazası. Hastaneye giderken yolda öldü ve ben ona veda edemedim."

Ona anlayışla başımı salladım. "Bunun nasıl bir şey olduğunu bilirim," diye fısıldadım. Amalia'nın bakışlarının tenimi deldiğini hissedebiliyordum ama ona doğru bakmadım ve gözlerimi Nassim'den ayırmadım. İkisi de ne demek istediğini sormadan, bizi elimizdeki konuya yönlendirdim. "Planınız nedir?"

Nassim konuyu değiştirmemi sorgulamadı ve Amalia ile son bir yıldır ne üzerinde çalıştıklarını açıkladı. Başlangıçta sağlam bir planları olduğunu düşünmüştüm ama o anlattıkça daha da sinirlendim.

Açıklamalarını bitirdiğinde, gözleri benim üzerimde kaldı ve yorum yapmamı bekledi. Bakışlarım Nassim'e takılmadan önce onunla Amalia arasında gidip gelirken üçümüz arasında sessizlik uzadı.

"Yani planınız esasen babamı öldürmek, yönetimi ele geçirmek ve yeni *Rai'ler* olmak mı?"

"Evet."

İnançsız bir kahkaha attım. "Sen aklını kaçırmışsın. Bundan daha iyi bir planın olduğunu sanıyordum. Barrera'nın görüş alanına girdiğin anda seni öldürtmeyeceğini mi sanıyorsun?"

Bakışlarım Amalia'ya kaydı. "Özellikle de sen."

Aslında karteile karşı yapılabilecek en büyük ihaneti yapmıştı. Babamın ulaşabileceği bir yerde olduğu anda onu idam ettirirdi ve bunun olmasına izin veremezdim. Kesinlikle kendi başının çaresine bakabilirdi ama babamın neler yapabileceğini de biliyordum.

Bunun beni bir pislik gibi göstermesi umurumda değildi ama kendini tehlikeye atmasına izin veremezdim. Sevdiğim bir insanı daha kaybetme riskini göze alamazdım, özellikle de babamın ellerinde.

"Bunu kabul ettiğine inanamıyorum," diye mırıldandım şaşkınlıkla. Kim bilir ne kadar zamandır babam için çalışıyordu. Eminim bunun asla işe yaramayacağını biliyordu.

Bakışları sinirli bir şekilde seğirdi. "Yaptım çünkü elimizdeki en iyi şans bu. Son üç yıldır baban için çalışıyorum ve kesinlikle kendini geri çekmeyecektir. Onu durduracak tek şey yerin bir metre altında olması. Eğer kendi başımıza birini başa getirmezsek, Mateo öldüğü ve o da *baban* kadar kötü olduğu için kartel Hamza'nın eline geçecek."

Son sözleri söyleme şekli karnıma yumruk yemiş gibi hissettirdi. Sesindeki kızgınlığı duyabiliyordum ve bundan nefret ediyordum. Ama küçük bir parçam, ona söylediğimden beri ilk kez bir tür duygu gösterdiği gerçeğine odaklandı. Artık kayıtsız değildi ve buna bir can simidi gibi tutunacaktım.

Tekrar konuştu, "Ayrıca, bir sonraki *Ra'is* olmak istediğinden şüpheliyim, ama ne bileyim, tüm yalanlarınla, belki de olabilirsin."

Karteli babamdan devralmak gibi bir planım yoktu. Onun saltanatının sona ermesini ne kadar istesem de, teknik olarak benim mirasım olmasına rağmen kendimi en başından beri hiçbir zaman bir parçası olmak istemediğim bir dünyaya sokamazdım.

Planlarının *riada* girip babamı öldürmekten daha iyi olmasını isterdim ama zamanımız kalmamıştı, özellikle de Nassim'in Amalia'nın fotoğrafını çekmesinden ve babamın Adil'in kafasına yolladığı darbeden sonra.

Babamın Alaoui'nin mal varlığının ve bölgesinin kontrolünü ele geçirmesi halinde işlerin daha da zorlaşmasından önce en fazla birkaç günümüz vardı.

Gözlerim tekrar Nassim'e kaydı. "Hâlâ bu planın inanılmaz derecede aptalca olduğunu düşünüyorum ama ben varım. Yalnız iki şartım var."

"Adlarını söyle."

"O her zaman benimle kalıyor ve ben yokken babam öldürülemez."

Çevremden Amalia'nın kaşlarının şaşkınlıkla havaya kalktığını fark ettim. "Her zaman seninle mi kalacak?" Amalia'nın kahkahası sertti. "Benim adıma karar veremezsin," diye tısladı.

Gözlerim Nassim'den ayrılmadı. "Bunlar benim şartlarım, yoksa giderim ve senin bana ihtiyacın var," dedim yerimde durarak. Amalia'nın ilk şartımdan hoşlanmadığını biliyordum ama umurumda değildi. "Adamı neredeyse otuz yıldır görmemiş olabilirim ama o hâlâ aynı."

Babamı iyi tanırdım, ama çoğu çocuğun tanıdığı gibi değil. Yıllar geçmiş olabilirdi ama özünde hâlâ aynı adamdı. Egosu her zaman onu alt etmişti ve benim varlığım onu rahatsız ederdi.

Onu devirmek şöyle dursun, peşinden geleceğimi bile tahmin edemezdi. Küçük buluşmamızda onu neredeyse boğarak öldürdükten sonra bile.

"Anlaştık" demeden önce dudaklarından bir iç çekiş çıktı.

Amalia'nın kafası, içinden yayılan öfkeyle birlikte keskin bir şekilde ona doğru kaydı. "*Nassim*," diye araya girdi, onun taleplerimi kabul etmesine duyduğu güvensizlik ses tonunda belirgindi.

Onun gözlerinin içine baktı. "Ona ihtiyacımız var. Bu kadar kısa sürede ihtiyacımız olan herkesi bir araya getirecek zamanım olmayacak. Bu yüzden bulabildiğim tüm ekstra elleri kullanabilirim ve bu onun babası," diye açıkladı. "Ve eğer benim babam ona değer verdiyse, ben de ona güveniyorum."

"Peki," diye mırıldandı kızgınlıkla.

"Mürettebat sorunlarınıza gelince, yardımcı olabilecek birini tanıyorum," dedim ona. "İşin içinde kimin olduğunu öğrendiğinde gemiye gelecektir."

Dolaylı olarak güvendiğim biri vardı, ona kimin peşinde olduğumuzu söylediğimde yardım edeceğini bildiğim biri, özellikle de birkaç hafta önce karısıyla ilgili yaşanan olaylardan sonra.

Daha da önemlisi, sonunda ondan sakladığım gerçeği öğrenmeyi de hak ediyordu. Onu babama karşı korumakta daha iyi bir iş çıkardığımı düşünmüştüm ama ailesinin cinayetini gizlediğimi yıllardır bildiğini öğrenmek onu hayal kırıklığına uğrattığımı hissetmeme neden oldu.

Üstüne üstlük, ölen üvey kardeşimin neredeyse karısını öldürüyor olması durumu daha da kötüleştiriyordu. Babamla olan bağlantımı sürdürdüğüm için beni affetmekte zorlansa da, anlayacağı umuduna sarıldım. Eğer anlamazsa, affını kazanana kadar denemeye devam edecektim.

"Gelmesi ne kadar sürer?" Nassim sordu. "Bir kez kabul ederse, sadece birkaç saat."

Bana başını sallayarak cevap verdi, çayına uzandı ve tekrar konuşmadan önce kalanını bitirdi. "Pekala, bu güzel arkadaşlıktan hoşlanmadığımdan değil, ama geri dönmem gereken bir karım var," dedi ve ayağa kalkmak için koltuğunu itti.

Daha önce damarlarımda dolaşan kıskançlık, onun evli olduğu bilgisi beynime kaydedildiğinde anında buharlaştı.

Kıskanmaya hakkım yoktu ama Amalia benimdi ve her zaman benim olacaktı.

Ayağa kalktıktan sonra elini bana doğru uzattı. "Keşke farklı koşullar altında tanışsaydık, ama belki tüm bunlardan sonra daha fazla konuşabiliriz," diye önerdi, dudaklarında yumuşak bir gülümseme oynuyordu.

Elini kendi elime aldım ve ayağa kalktım. İnsanları içeri alan biri değildim ama Reda'nın oğlu olması duruşumu yeniden gözden geçirmeme neden oldu. Artık pek bir ailem yoktu ve hala sahip olduğum ailenin de uzun süre var olup olmayacağını bilmiyordum ama teklifini henüz geri çevirmemeye karar verdim.

"Evet, babam uzak bir anı olduğunda konuşalım," diye cevap verdim sonunda.

Vücudunu hâlâ oturmakta olan Amalia'ya doğru çevirdi. "Benimle kapıya kadar yürümek ister misin?" dedi ona, yüzünde gamzelerinden biri görünen geçici bir gülümsemeyle.

Ona gözlerini devirdi ve yolu göstermesini işaret etti. Koridorda yürüyorlardı ve kafasının arkasına sertçe vururken ona İspanyolca bir sürü küfür savurduğunu duydum.

Bir kahkahayı bastırdım ve öksürerek üstünü kapattım. Zaten bana kızgındı ve aleyhime işleyecek daha fazla şeye ihtiyacım yoktu.

Buna karşılık Nassim sadece başının arkasını ovuşturdu ve omuz silkti, yüzünde bir suçluluk ifadesi belirdi. Yüzündeki ifadenin benim teklifimi kabul etmiş olmasıyla bir ilgisi yok gibiydi, daha çok onun kararlarını geçersiz kılmaktan hoşlanmıyordu.

Birkaç sessiz kelimedenden sonra iki parmağını alnına götürdü ve kapıyı açıp çıkmadan önce hızlı bir hareketle veda etti. Kapı kapandığında, arabada var olan hissedilir gerginlik aramızdaki havada yeniden ortaya çıktı.

Kapıyı anahtarla kilitledi ve koridorda geri yürümeden önce altındaki sürgüyü sıktı.

"Amalia," diye seslendim ona, bana doğru bir bakış bile atmadan oturma odasına girdiğinde.

Geceyi çoktan geride bırakmıştık ve şafak birkaç saat içinde ufku aydınlatacaktı ama onunla konuşmak istiyordum. Daha önce beni görmezden gelmişti ve ben de onu zorlamamıştım ama artık beklemekten bıkmıştım.

Mutfağa doğru ilerledi, buzdolabından bir şişe su aldı, sonra oturma

odasındaki kapalı kapıya doğru ilerledi.

yatak odasının yattığını
varsaydı. "Amalia,"
diye tekrar denedim.
Lütfen bebeğim, bana bak.

Yapmadı ve kolu tutup kapıyı iterek açtı.

Ona doğru bir adım attım ve tam adını tekrar söylemek üzereydim ki arkasını dönüp bakışlarımla yüz yüze geldi. Yüzünden sayısız duygu geçti - öfke, ihanet... incinmişlik.

"Sana daha önce arabada da söyledim, sana söyleyecek bir şeyim yok." Ona doğru bir adım daha attım ama o elini kaldırdı. "Geç oldu, Noah. Sana hayır demeye devam edecek enerjim yok, bırak gideyim."

Yapamam.

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama yine sözümü kesti. "*Lütfen*, Noah." Avluya açılan kapıyı işaret etti. "Dışarıda duş almak için kullanabileceğin bir musluk ve bir kova var. Banyo şurada." Mutfağın karşısındaki köşede küçük bir kapıyı işaret etti. "Minderlerde uyuyabilirsin ya da sanırım avluda kullanabileceğin eski bir şilte var, ama ne zamandır dışarıda olduğunu bilmiyorum, hatta hâlâ orada mı bilmiyorum."

İşini bitirdikten sonra yatak odasına girdi ve bana bir şey söylememe fırsat bırakmadan kapıyı arkasından kapattı.

Oturma odasının ortasında kıpırdamadan durdum, ne yapacağım konusunda tereddüt ediyordum. Bir yandan odaya dalıp onu benimle konuşmaya zorlamak istiyordum ama diğer yandan da onu çok zorlarsam, çok hızlı davranırsam beni sonsuza dek kendine kapatacağını ve bana kendimi açıklama şansı verme fırsatını kaybedeceğimi biliyordum.

Bu yüzden şimdilik onun isteklerine saygı duymaya karar verdim ve bunun yerine avluya çekildim. Dışarı çıktığımda gözlerim etrafı taradı. Nispeten küçüktü, ama içinde bulunduğumuz evin büyüklüğüne göre buna şaşırmadım.

Desenli fayanslar zemini kaplarken, yüksek sıva duvarlar bizi bakan gözlerden koruyordu. Amalia'nın bahsettiği yatağın arka duvara dayandığını fark ettim ama darmadağınktı.

Kenarlarındaki dikişler yıpranmıştı, yüzeyinde çeşitli koyu lekeler vardı ve yüzeyi delen bir yayın parıltısı bu yatağın zamanla ne kadar yıprandığını gösteriyordu. Son üç haftadır beton zeminde uyuyordum. Oturma odasındaki minderler işimi görürdü.

Duvara monte edilmiş küçük pirinç musluğu buldum ve oraya doğru ilerledim. Altında içinde küçük pembe bir fincan olan büyük mavi bir kova vardı. I

musluğu açtım ve kovayı doldurmadan önce her iki eşyayı da duruladım. Su soğuktu ama içine ekleyebilmek için oturup suyun kaynamasını bekleyecek sabrım yoktu.

Doldururken, birkaç adım ötedeki küçük kutuyu açtım ve havlu, bir kalıp sabun ve birkaç küçük el bezi buldum. Geri dönüp suyu kapattım, tüm kıyafetlerimi çıkardım, daha sonra yıkamak üzere kenara attım ve pembe bardakla bir avuç su aldım.

Suyu başımdan aşağı döktüm ve buz gibi sıcaklık, gece havasının kırbaç gibi esen rüzgârıyla daha da artarak omurgamdan aşağı bir ürperti dalgası gönderdi.

Kahretsin, bu soğuk.

Dikkatimi suyun ne kadar soğuk olduğuna değil, haftalarca susuz kaldıktan sonra cildimde bıraktığı hissin tadını çıkarmaya odaklayarak devam ettim. Hem saçımı hem de cildimi yıkamak için sabun kalıbını kullanarak hızla duş aldım.

İşim bittiğinde belime bir havlu bağladım ve kıyafetlerimi yıkadıktan sonra masanın etrafındaki sandalyelerden birine astım.

İçeride değiştirebileceğim bir kıyafet olduğundan şüpheliydim, bu yüzden sabah sıcaklığının ben uyanana kadar onları kurutmasını ummak zorundaydım. Çöp kutusundan bir havlu daha alıp içeri girdim, üstümü onunla kuruladım ve kapıyı arkamdan kilitledim.

Işıklar artık kapalıydı ve Amalia yatak odasının kapısını kapatmıştı. Kapıya doğru yürürken havluyu başımdan geçirdim. Kapının önünde durdum ve kapıyı çalmalı mıyım diye düşündüm. Uyuyor olabilirdi ama tekrar denemeliydim.

Kapıyı usulca çaldıktan sonra sessizce adını seslendim: "Amalia? Uyandın mı?"

Cevap yok.

Parmak uçlarımla ahşap kapıya bir kez daha vurdum ve diğer tarafta bir hareket olup olmadığını dinledim. İçimi çekerek oturma odasına geri döndüm ve minderlerden birinin üzerine düz bir çarşaf bırakmış olduğunu gördüm.

Bu jest, ayrıldığım günden beri beslediğim kuyuya bir parça umut kattı.

Kurulandıktan sonra bir havluyu yastıklardan birinin üzerine koydum ve ekose turuncu çarşafa sarındım, diğer havlu hala belime sarılıydı.

Sonra gözlerimi kapattım, son birkaç haftanın birikmiş yorgunluğunun beni ele geçirip derin bir uykuya daldırmasını umuyordum.
Ama tek düşündüğüm Amalia'ydı.

BÖLÜM 16

AMALIA (ŞİMDİKİ ZAMAN)

TANRIM, ÇOK ACIMASIZ.

Onunla ilgili yıllar boyunca değişmeyen tek bir şey vardı, o da kafasına koyduğu şeyi elde etme konusundaki kararlılığıydı.

Eskiden onun bu yönünü severdim, ama şimdi buna içerliyordum.

Uyumaya çalışıyordum ama gözlerimi her kapattığımda Noah'ın yüzü aklıma geliyor ve bana biraz daha işkence ediyordu. Kapalı kapının diğer tarafında dururken sesinin tekrar kulağıma gelmesi de yardımcı olmadı.

Kısa bir duraksamadan sonra nihayet yumuşadı ve adımları kapıdan uzaklaştı. Kumaş hışırtılarının sesi, ortalık tekrar sessizleşene kadar havayı kısa süreliğine doldurdu.

Nefesimi tutarak bekledim, geri döneceğine dair işaretleri dinledim ama dönmedi.

Birbiriyle çelişen duygular dalgası göğsümü yakan bir ateş gibi üzerime çöktü. Gözlerimi kapatıp derin nefes aldım. "Omar Barrera benim babam" sözleri dudaklarından döküldüğünde tepki vermemek için elimden geleni yapmıştım ama az önceki itirafı hâlâ midemi bulandırıyor ve başımı hafifletiyordu.

İlk başta, bir gecede ikinci kez yanlış duyduğumu düşünmüştüm çünkü yıllar önce aşık olduğum adam bana yalan söylememişti.

Elbette sevdiğim adam -sevmiştim, diye hatırlattım kendime-

haftalarca hakkımdaki her şeyi öğrendikten sonra, daha önce hiç yapmadığım bir şey yaparak tüm yaralarımı ona gösterdikten sonra bile kim olduğunu benden saklamadı. Hayatım boyunca etrafıma ördüğüm duvarları yıkıp onun içeri girmesine izin vermiştim ve karşılığında aptallık edip bir yalanın peşine düşmüştüm.

Tam anlamıyla onları tespit etmek için eğitilmişken bunu görmek.

Gerçek şimdi önümde dururken, ailesi hakkında geçmişte yaptığımız konuşmaların parçaları nihayet yerine oturuyordu.

Ailelerimizden bahsedildiğinde temkinli davranırdı ama annesinden ve ne kadar yakın olduklarından her zaman rahatça bahsederdi. Ama

babasından söz edildiğinde hemen nasıl sessizleştiğini hatırlıyordum.

Bunu hiç düşünmemiştim çünkü benim de kendi payıma düşen korkunç ebeveynlerim vardı. Benimkilerin ne kadar kötü olduğunu düşündüğüm

hakkında rahatça konuşabilirim.

bizi terk ettikten sonra alakasız bir şekilde var oldular, ancak herkes hikayesini paylaşmaya hazır değildi.

Babasıyla olan ilişkisi hakkında bana bilgi verdiği tek an, boynunun dibindeki büyük yara izini sorduğum zamandı. Bana bunun babasının bir doğum günü hediyesi olduğunu söylediğinde, fazla kurcalamamıştım ve geçmişle ilgili bilgileri hazır olduğunda *ya da* hazır olduğunda paylaşacağını biliyordum.

İşin komik yanı, Barrera'nın oğlu olması umurumda değildi. Kimse içine doğduğu aileyi seçmez. Bunu herkesten iyi biliyordum.

Bunu hiç umursamazdım.

Öfkeli olduğum şey, bunu benden saklaması, bu konuda bana yalan söylemesi ve sonra da kalmam için bana güvenmek yerine beni yatağınızın altında unuttuğunuz atılmış bir giysi parçası gibi geride bırakmasıydı.

Onun için orada olmak ve her şeyini kabul etmek.

Dürüst olamayacağını düşünecek kadar güvenilmez biri miydim?

Ona karşı kayıtsız kalmak istedim. Onun var olmadığı, kendi kurduğum dünyada yaşamaya devam etmek *istiyordum* ama bu hiçbir zaman bu kadar basit olmamıştı. O benim ilk her şeyimdi. İlk gerçek aşkım, gerçek ve sarhoş edici mutluluğun ilk tadıydı.

Ondan önceki hayatımdan memnundum. Kariyerimde ne yapmak istediğimi biliyordum, tek başıma olmayı seviyordum ve kardeşlerimle oldukça iyi bir ilişkim vardı. Ama hayatın beni yalnız hissettirmediğini söylersem yalan söylemiş olurum.

Mutlu olduğumu sanıyordum ama onunla tanıştığım da mutluluğun yeni bir tanımı oldu. Ona sadece aşık olmadım. Onunla birlikte olduğumda dönüştüğüm kişiye aşık oldum.

Mutluydum.

Ve o gittiğinde bunların hepsi elimden alınmıştı.

İhanete uğramış gibi hissetmişim. *Hâlâ da* öyle hissediyorum.

Ve ihanetin daha da derinlere uzandığını öğrenmek, gizlemek için çok uğraştığım yaralarımın yeni açılmış gibi yeniden ortaya çıkmasına neden oldu. Özellikle de on yıl boyunca sessiz kaldıktan sonra, sanki kendi başımın çaresine bakamazmışım gibi beni gözünün önünden ayırmama cüretini gösterdiğinde.

Bu öfkenin daha da alevlenmesine neden oldu. Ancak buna rağmen bir sorunla karşılaşmaya devam ettim.

Ondan ne kadar nefret edersem edeyim ve Tanrım ona ne kadar kızgın olursam olayım,

Onu hâlâ seviyordum. Gözlerindeki boş bakışın beni etkilemesine izin verdiğim için kendimi çok aptal hissediyordum. Bana bir şeylerin ters gittiğini, onun on yıl önce keşfetmek için zaman harcadığım adam olmadığını söyleyen bakış. Beni bu kadar etkilemesine izin verdiğim için kendimi aptal gibi hissediyordum.

Duygularım sürekli farklı yönlere çekildiği için kendimi bir çıkmazda hissediyordum. Bir yanım öfke ve kızgınlığa tutunup onun hayatıma hiç girmemiş olmasını dilerken, diğer yanım onu geri kazanmak istiyordu.

¡Vaya tontería¹!

Elimdeki göreve odaklanmam gerekiyordu, duygularımın nasıl çeliştiğini gözden geçirmem değil.

Nassim bana gitmem gerektiğini söylediği anda işlerin kötü gittiğini biliyordum ama bu kadar kötü olmasını beklemiyordum. Son beş yıldır gizli görevdeydim ve *iyiydim*. Ne kadar zor olursa olsun ve başlangıçta kaç kez vazgeçmek istemiş olursam olayım, maskem hiç düşmemiştir.

Barrera'nın ailelerinden çaldığı çocuklar söz konusu olmadıkça kendimi bölümlere ayırmayı öğrenmişim. Birkaçının kaçmasına yardım etmişim ama her zaman ihtiyatlı davranmışım.

Kimsenin gerçek kimliğimden şüphelenmediğini biliyordum ve çevreme her zaman dikkat etmişim ama geçen ay fotoğrafımın çekildiğini fark etmemişim.

İlk bakışta, fotoğrafta gösterilen konuşma suçlayıcı değildi. Fotoğraf beni kartelin distribütörlerinden biriyle gösteriyordu ama Barrera bu görüşmeden hiç haberdar edilmemiştir.

Gizli görevde olduğumdan şüphelenmeyebilirdi, ancak benden bunu yapmamı istemek yerine dark web'de bir suikast talebi gönderdiyse, en azından ona ihanet edebileceğimden şüphelendiği anlamına gelirdi, bu da beni ifşa olduğumdan çok daha kötü bir duruma sokardı.

Nassim'in ve benim asıl planımız Barrera'yı darbe yapmak yerine doğrudan devirmektir çünkü bunun zor olacağını biliyorduk çünkü Barrera'nın tüm adamlarına karşı koyacak kadar adam toplayamazdık.

Bunun yerine, geçen yıl boyunca kartelin kilit isimleriyle görüştüm ve onları bizim tarafımıza çekmek için anlaşmalar yaptım. Bazılarını ikna etmek diğerlerine göre çok daha kolaydı ama uzun ve pahalı pazarlıklardan sonra çoğunu ikna etmeyi başarmışım.

Yaptığım şey riskliydi ve beni tehlikeli bir konuma sokuyordu çünkü herhangi biri kolayca geri dönüp beni Barrera'ya maruz bırakabilirdi ama

Konuştüğüm herkes aynı sonuca vardı.

İktidarda değişikliğe ihtiyaç vardı.

Barrera yıllar geçtikçe daha da pervasızlaşmış ve eskisinden daha büyük bir pay almaya başlamıştı. Bu dünyada para konuşurdu ve eğer daha iyi bir anlaşma teklif ederseniz, bunu kabul etmemek aptallık olurdu.

Onlara daha iyi bir kâr marjı, koruma ve saygı teklif ediyorduk.

Sadece bir aptalın hayır diyebileceği bir şey.

Ve gerekirse her birine karşı yeterince şantajım vardı.

Hâlâ görüşmem gereken birkaç kişi daha vardı ama önümüzde kısa bir zaman dilimi olduğu için Nassim görevi devralmadan önce herkesi dönüştüremezdik.

Hâlâ bir sonraki adımların ne olacağını tartışmamız gerekiyordu ama ben bu düşüncüyü beynimin gerisine itmeye ve karşılaşacağımız uzun günlerden önce biraz uyumaya karar verdim.

Biraz uyumak için gözlerimi daha yeni kapatmıştım ki yüksek bir ses beni uyandırdı. Dışarıdaki tüccar, yattığım yatağın üzerindeki pencerenin altından geçerken havuç ve kabakların indirime girdiğini tekrar tekrar bağırırken burnumun kemiğini sıktım.

Gözlerim hâlâ kapalıyken saate bakmak için yanımdaki çarşafı okşadım. Avucum telefonun etrafında kapandığında, bir gözümü zar zor açtım ve saatin sabah 8'i biraz geçtiğini fark ederek çevirip açtım.

Bir inilti çıkardım ve telefonu yatağa geri bıraktım. Tekrar uykuya dalmaya çalıştım ama birkaç kez dönüp durduktan sonra avuçlarımı yüzüme koydum ve bir kez daha sinirli bir inilti çıkardım.

Çok yorulmuştum ve uyumak istiyordum ama artık çok geçti. Tekrar uykuya dalmam mümkün olmayacaktı. Ellerimi yüzümde gezdirdim ve bacaklarımı yatağın kenarına atarak yatakta doğruldum.

Midem homurdanarak neredeyse yirmi dört saattir bir şey yemediğimi hatırlattı. Pantolonumu yere attığım yerden aldım ve hızla geri çektim.

Ocağa uzandım ve buluşma saatini ayarlamak için hızlıca Nassim'e sıradan bir kısa mesaj gönderdim. Bizimle saat on civarında kasabadaki büyük markette buluşacağını söylediğinde ayağa kalktım ve yatak odasından çıktım.

*djellaba*² ve bir çift *belgha*³ ondan.

Açmadan önce duraklayarak Noah'ın uyanık olduğuna dair işaretleri dinledim. Kendi benliğim bana karşı komplo kuruyor gibiydi, bu yüzden ondan ne kadar uzak durursam o kadar iyiydi.

Diğer tarafta herhangi bir hareket duymadığımda, dikkatlice kapının kolunu çevirdim ve sessiz kalmak için elimden geleni yaparak yatak odasından çıktım. Dönüp Noah'ya doğru baktım ve kısa bir süre durdum.

Nefesim boğazımda düğümlendi çünkü neredeyse on yıldır ilk kez onun vücudunu tam anlamıyla görebiliyordum. Noah alçak kanepelerden birine gömleksiz bir şekilde yayılmıştı, vücudunun güçlü düzlemleri tümüyle sergileniyordu.

Bir kolunu yüzüne siper etmişti, diğer kolunu ise sabah onun için bıraktığım ekose turuncu çarşafın üzerine koymuştu, kumaş beline tehlikeli bir şekilde iniyordu.

Bakışlarımı kaçırma çabalarımına rağmen onu görmezden gelmek zordu. Bakışlarım yersiz bir şekilde onun altın sarısı teninde gezinirken, daha önce fark etmediğim ama her zaman taktığı zincirli kolyesine takıldı. Kolye boynunun altında duruyordu, alt kısmı köprücük kemiğine değiyordu.

Eskiden teninin parmak uçlarımda nasıl hissettirdiği ve onu yaklaştırmak için parmağımı zincirin etrafında dolaştırmayı ne kadar sevdiğim anıları aniden zihnime hücum etti.

Kalp atışlarımın sesini kulaklarımda hissettim, temposu her geçen saniye artıyordu.

"Aldırdığımdan değil, güzel kız," dedi boğuk bir ses ve beni hemen trans halinden çıkardı. "Ama bana öyle bakmaya devam edecek misin yoksa sana yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

Beni yakalamış olmasından dolayı tenim alev alev yanıyordu ama kendimi çabucak toparladım. Başımı kaldırdığımda onun hâlâ aynı pozisyonda, kıpırdamadan durduğunu gördüm.

Alay ettim. "Değildim. Kendini övme," diye karşı çıktım, açıkça yalan söylüyordum.

Aniden doğrulup arkasına yaslandı ve bir elinin üzerinde durdu. Bu hareket, ketenin belinin etrafında daha da aşağıya inmesine neden oldu ve hala, hoşnutsuzluğuma rağmen, canlı bir şekilde hayal edebildiğim derin kesiği ortaya çıkardı.

*Joder*⁴Gözleri benimkilerle buluştuğunda içimden sessizce küfrettim.

Bilmiş bir kahkaha attı ve ayağa kalktı, alçak masanın etrafından dolaşarak bana doğru yürüdü, sürüklenmesin diye bir eliyle çarşafı kavradı

yerdeydi. Gizlemeye çalıştığı şeyi saklamak için hiçbir şey yapmadı, ama bakışlarımın onunkilerden ayrılmasına izin vermedim.

Benimle alay ettiğini biliyordum ama ona bu zevki tattırmayacaktım.

"Kıyafetlerin nerede?" Bana yaklaşırken sordum, üzerimde yükselirken boynumu hafifçe büküm.

"Dışarıda, kurutuyorum," diye cevap verdi, bir adım daha atarak aramızdaki mesafeyi kapattı. "Gerçi giyecek pek bir şey kalmadı."

Hareket etmedim. "Yatak odasındaki dolapta senin bedenine uygun yedek kıyafetler olmalı. Ben dönene kadar bir şeyler giydiğinden emin ol," dedim ve arkamı dönüp ön kapıya doğru yöneldim.

Daha birkaç adım atamadan, boştaki eli bileğime dolanarak beni durdurdu. "Nereye gidiyorsun?" diye sordu, sesi endişe doluydu.

Elimi kavrayışından çektim ve telaşlı ifadesine gözlerimi devirerek karşılık verdim. "Sakin ol, sadece *hanout*'tan kahvaltı alıyorum.⁵ hemen köşeyi dönünce."

"Ben de seninle geliyorum," diyerek yatak odasına doğru yürüdü ve içeride kayboldu.

"Gerek yok, uzak değil," diye ısrar ettim ve bol gelen dış bornozu ve ayakkabıları giyerek ön kapıya doğru yürüdüm. Sonra ön kapının yanındaki küçük kancada asılı duran anahtarları aldım.

Anahtarları kilidin içinde çevirip kapının kilidini açmak için altındaki mandalı açtığımda, "Umurumda değil," diye sertçe karşı çıktı.

Kapıyı açarken adımını söylediğini duydum ama o arkamdan gelemeden ben kapıdan çıkmıştım bile.

¹ Bu çok saçma.

² Uzun, bol kesim, tam kollu unisex dış giysi.

³ Deriden yapılmış topuksuz terlikler.

⁴ Sikeyim.

⁵ Fas'ta küçük köşe dükkanlarına verilen isim.

BÖLÜM 17

NOAH (MEVCUT)

KENDİME KIZARAK GÖZLERİMİ KAPATTIM VE DERİN BİR NEFES ALDIM.
Nefes al.

Gözünün önünden ayrıldığım anda gideceğini bilmeliydim. O gittiğinde üzerime yeni bir çift boxer bile geçirmemiştim. Hiç bu kadar büyüleyici ama bir o kadar da sinir bozucu bir kadınla tanışmamıştım.

Peşinden koşmayı düşündüm, sonra vazgeçtim. Ama önümüzdeki on beş dakika içinde dönmezse, o zaman dönecektim. İç çekerek, keten şort ve bol beyaz bir tişört tercih ederek giyinmeyi bitirdim ve mutfığa yöneldim.

Birkaç dolabı karıştırdıktan sonra bir kutu açık barut çayı, öğütülmüş kahve ve şeker buldum. Kahve demlenirken ve su ısıtıcıda su kaynarken, bir bıçak kaptım ve dışarı çıktım. Dün fark ettiğim küçük nane saksısını bulup birkaç parça kestim ve tekrar içeri girdim.

Tezgâhın üzerinde duran küçük çakmakla gaz ocağını yaktım ve hazırladığım çaydanlığı kaynamaya bıraktım.

Ön kapı tekrar açıldığında hem cezve hem de çay hazır. "Döndüm," diye seslendikten birkaç saniye sonra elinde içi eşya dolu şeffaf plastik bir torbayla oturma alanında belirdi.

Mutfığa girdi ve çantasını tezgâhın üzerine koyduktan sonra *cübbesini* başına geçirdi. Çıkarma işlemi sırasında atleti yukarı sıyrıldı, tonlanmış karnını ortaya çıkardı ve bana sol kalçasında dövmesi olduğunu bildiğim zarif kelebeklere bir bakış attı.

Dokunuşum altında kıvrılırken dilimi orada gezdirmenin nasıl bir şey olduğunu hatırladığımda elimdeki kupanın sapını sıkıca kavradım.

Bunu tekrar yapmak için neler vermezdim.

Giysiyi yana fırlattı, kumaş oturma odasındaki minderlerden birinin üzerine düştü. Tekrar bana döndü, ancak benim ona baktığımı gördü. Üstünü hızla aşağı çekti ve kalçasını tezgahın kenarına dayadı.

"Şimdi, bakın kim bakıyor."

Onun bu yorumu yüzümde küçük bir gülümseme yarattı çünkü bana Amalia'mı hatırlattı. Hâlâ orada olduğunu bildiğim.

Bakışlarına karşılık verdim. "Olmadığımı hiç söylemedim. Her zaman sana bakıyorum."

Bakışlarında tanıdık bir şey vardı ama aynı anda kayboldu. Amalia gözlerini benden ayırdı ve poşetten aldığı ürünleri çıkardı: taze baget, iki ayrı Kiri peyniri ve iki yumurta.

Yanımdan geçip bir bıçak aldı. O kahvaltılık sandviçi hazırlarken, çayı tercih ettiğini bildiğim için ona bir fincan kahve doldurdum.

İsteddiği gibi yaptıktan sonra ona doğru yürüdüm. "Al," dedim ve içinde kaşık olan fincanı ona uzattım.

Dolu bageti ikiye bölerken omzunun üzerinden bana baktı.

Uzattığım elime bakmaya devam edince dudaklarım çatıldı. "Artık kahve sevmiyor musun?" Yanılmış olabileceğimi düşünerek sordum.

"Hayır, hala seviyorum," diye cevap verdi, hala kupayı benden almıyordu.

Yüzünde şaşkın bir ifadeyle bana baktığında, "O zaman ne?" diye sordum. İkimiz de birbirimize bakarken aramızda bir an sessizlik oldu, gözlerim yüzünde geziniyor, onu okumaya çalışıyordu.

Başını salladı ve sonunda elimden aldı, bu sırada parmakları benimkilere değdi. "Teşekkürler" diye mırıldanmadan önce bir yudum aldı.

Daha sonra hazırladığı kahvaltılık sandviçin yarısını aldı ve elinde kupasıyla avluya yöneldi. Demir kapıyı iterek açıp dışarı çıkmadan önce, "Yemeğini ye, birazdan Nassim'le buluşmak üzere yola çıkmamız gerekiyor," diye talimat verdi.

Onu takip etmekte tereddüt ettim ama bunu yaparsam büyük ihtimalle içeri geri döneceğini biliyordum. Bunun yerine kendime biraz çay koydum ve yemek için tezgahın kenarına yaslandım.

Bunu yaparken buzdolabının üzerindeki küçük pencereden onu bir an için görebildim. Amalia dışarıdaki mozaik masanın etrafındaki sandalyelerden birine oturmuş, yemek yerken her zaman yaptığı gibi ayağını koltuğa dayamıştı. Sandviçinden ısırık üstüne ısırık alıyor, arada bir kahvesini yudumluyordu.

Onu bu kadar sıradan bir şey yaparken izlemek bana her şey değişmeden ve hayatımdaki en güzel şeyi mahvetmeden önce dairemde birlikte geçirdiğimiz haftayı hatırlattı.

Acemiler her zaman eğitimlerinin ortasında, yılın daha yoğun olan ikinci bölümünden önce dinlenmek için bir hafta izin alırlardı. Bu yüzden ayrılmalarından birkaç gün önce Amalia'yı ofisime çekip hem bir öpücük çaldım hem de benimle kalmak isteyip istemediğini sordum.

Birkaç haftadır ona sormayı düşünüyordum ama bunu yapamayacak kadar gergindim - bu daha önce hiç başıma gelmemiş bir şeydi. Kendime, benim yerime vakit geçirmek isteyeceği bir ailesi olabileceğini ve her telefon konuşmamızda ziyaret etmemi isteyen annemi görmek için izin kullanabileceğimi söyleyip duruyordum.

Ama bir kez olsun bencil olmak ve Amalia'yı tamamen kendime almak istemiştim.

Çalınan öpücüklerden ve kalabalık odalardaki uzun bakışmalardan bıkmıştım. Daha fazlasını istemiştim. Benim alanımda, benim yatağında ve birileri ikimizin de gittiğini fark etmeden önce birkaç dakikadan daha uzun süre benimle olmasını istedim.

Kabul ettiğinde, birinin dudaklarından çıkan "evet" sesini duymak beni hiç bu kadar rahatlatmamıştı.

Pazar gecesi kapımda belirdi ve birlikte geçirdiğimiz zamanın geri kalanında onu keşfettim, neyi sevip sevmediğini, onu neyin heyecanlandırıldığını, neyin güldürdüğünü. Vücudunun her santimini keşfetmek için saatler harcadım ve o da benimkiyle aynı şeyi yaptı.

Hayatımın en mutlu haftasıydı ve bu süre içinde, Amalia hayatıma girene kadar gerçek mutluluğun nasıl bir şey olduğunu hiç bilmediğimi fark ettim.

Her zaman kalbimin bu duyguya kucak açamadığını, içinde barındırabileceği tek şeyin boşluk ve ara sıra mutlu olmam gerektiğini düşündüğüm ama bunu hissedemediğim kısa anlar olduğunu hissettim.

Kendini oraya indirdiği ve benim deneyimleyebileceğim şekilde yeniden tasarladığı anda tüm bunlar değişmişti.

Bana gülümsediğinde, tenimi saran sıcak kucaklamayı hissettim. Ve onun kahkahasıyla birlikte her şey yerli yerine oturduğunda göğsünüzde oluşan o çırpınma hissi geldi.

Amalia bana görüldüğümü hissettirmişti. Bana yaşadığımı hissettirdi.

Ama bu bana hissettirdiklerinin ötesinde bir şeydi. Geçmişime rağmen olduğum kişiden mutlu olmaya da başlamıştım. Annem bana her zaman

Kim olduğumun babama ve onun bana yaptıklarına bağlı olmadığına inanıyordum ama buna hiçbir zaman gerçekten inanmamıştım.

Kendime her zaman onun benim annem olduğunu söyledim, bu yüzden tabii ki bunu söylemek zorundaydı.

Ama Amalia'nın beni görme şekli, beni gerçekten görme şekli, annemin anlamamı sağlamaya çalıştığı şeyi anlamamı sağladı.

Amalia, her şeyin tamamen değiştiği o önemli Cumartesi gününden önce kollarımda uyuyakaldığında, uyanık kalmıştım, aklım keşkelerde dolaşıyordu.

Gizlilik ve gizlice dolaşmak ilk başta eğlenceliydi, ama kollarımda ona bakarken, orada ne kadar huzurlu göründüğünü ve bana karşı ne kadar huzurlu hissettiğimi fark ettiğimde, Amalia'nın onsuz yaşamak istediğim biri olmadığını biliyordum.

Haftalar geçtikçe ona tamamen ve sarhoş edici bir şekilde aşık olmuştum. En sevdiğim insan ve yanında olmak istediğim yer haline gelmişti. Beni nefessiz bırakırken aynı zamanda bana yeniden hayat veriyordu.

O gece bir gelecek hayal ederek ve onun da aynı şeyi istediğini umarak uyumuştum. Ta ki ertesi sabah bir telefon beni uyandırıp dünyamı alt üst edene kadar.

Sahip olduğumuz şeyin bitmesini hiç istemedim ama anne, kanser ve ölüm kelimeleri kulaklarınızda tekrar tekrar çınlamaya devam ettiğinde, yapmak istediğiniz tek şey onları durdurmanın bir yolunu bulmaktı.

Bunu atlatacağımı, birkaç gün sonra kederimin bu kadar dokunaklı olmayacağını ve geri dönüp ona söylediğim gibi kahvaltıya neden gelmediğimi anlatabileceğimi düşünmüştüm.

Ama keder beni bütünüyle yutmuş ve boğmuştu; ta ki kendimi bir uçurumun kenarında, her şeyin tamamen durmasının, diğer tarafa geçme garantisi olmadan tehlikeli sulara karşı yüzmekten daha kolay olup olmayacağını merak ederken bulana kadar.

Bunu yapabileceğimi, güvenli sığınağımı kaybetmenin benim sonum olmayacağını ve ne kadar zor olursa olsun diğer ucu görebileceğimi anlamam uzun zaman aldı.

İşimi yapmıştım, geri dönmeye hazırdım ama artık çok geçti. Amalia çoktan gitmişti ve kaç kez onu bulmaya ve ona ulaşmaya çalıştıysam da asla başaramadım.

Şimdi, hatalarımı düzeltmek için bir fırsatla karşı karşıyaydım. İhtimaller bize karşı olabilirdi ama onu tekrar benim yapardım. Yalan söyledim ve güvenine ihanet ettim ama bunu tekrar kazanmak için her şeyi yapardım. Ne kadar uzun sürerse sürsün.

Basit bir konuşmanın her şeyi düzeltmeyeceğini biliyordum ama yıllar önce hiç elde edemediğim bir başlangıçtı.

Sürekli bir kofluk içinde yaşamaktan, sadece Amalia'nın kovabileceği bir karanlığın başımın üzerinde dolaşmasından bıkmıştım.

Oturduğu yere baktığımda artık orada olmadığını gördüm. Ona bir şey olduğu düşüncesiyle paniğe kapıldım ve tam dışarı fırlamak üzereydim ki elinde boş bir fincanla mutfağa girdi.

Rahat bir nefes aldım ve fincanını durulayıp lavaboya bırakmak için yanımdan geçerken ona baktım.

Tekrar benimle yüzleşti. "Neyin var senin?"

Boğazımı temizledim. "Hiçbir şey mi?"

"Bu bir ifade mi yoksa soru mu?" "I-"

"Önemli değil. Gitmemiz gerek," diye emretti kapıya y ö n e l m e d e n önce.

"Bekle," diye seslendim.

Adımlarını durdurdu ve burun kemiğini sıktı. "Zamanımız yok, Noah."

"Bir telefon görüşmesi yapmam

lazım." "Yap o zaman."

"Çok isterdim ama telefonum ne yazık ki cep telefonuma ulaşırken kayboldu," diye kestirip attım.

Hatasını hemen anladı ve arka cebine uzanırken nefesinin altından bir şeyler mırıldandı. Sonra bana doğru bir nesne fırlattı ve yüzüme çarpmadan önce onu yakaladım.

"Çabuk ol," dedi arkasını dönüp ön kapıdan çıkmadan önce ve kapıyı aralık bıraktı. Arkasından gittim ve kilidin içine bıraktığı anahtarlarla kapıyı kilitledim.

Amalia arabayı çalıştırırken ben de ön kapının yanında durup bana uzattığı kullan-at telefonu açtım. Sonunda numarasını çevirmeden önce bir an tereddüt ettim.

İlk zil sesinde telefonu açtı. "Kimsiniz?" diye sertçe sordu.

"Selam Jamal. Benim," diye cevap verdim, ses tonumun nasıl hissettiğimi yansıtmamasına dikkat ederek.

Yüz yüze geldiğimizde ona her şeyi anlatmayı planlıyordum ama itirafıma vereceği tepkiyi beklemek beni korkutuyordu.

Amalia bunu pek iyi karşılamamıştı ve kendi kanımın ondan çalındığını öğrendiğinde nasıl tepki vereceğini ancak hayal edebilirdim.

"Noah Amca?" diye sordu, sesi şimdi daha yumuşaktı. "Ne oldu? Neden beni kullan-at telefonda arıyorsun?"

Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes alarak, "Önümüzdeki bir saat içinde sana bir adres ve saat mesaj atacağım ve benimle orada buluşmanı istiyorum. Tedbirli olman gerekecek."

"Tamam." Sesindeki endişeyi duyabiliyordum ama önemli olmasa sormayacağımı biliyordu.

"Valentina ve Kai'yi de yanında getir," diyorum ona.

Cemal onun ve arkadaşlarının gerçekte ne yaptıklarını bildiğimin farkında değildi ve ben de öyle kalmasını istiyordum ama Nassim'in dün geceki yorumuna bakılırsa fazladan yardıma ihtiyacımız olacaktı.

"Geleceğim. Oraya gittiğimde seninle nasıl iletişime geçeceğim?" "Kurmayacaksın. İrtibat halinde olacağım."

Tekrar konuşmadan önce bir duraklama oldu, "Endişelenmeme gerek var mı?" "Sadece buraya gel. O zaman her şeyi açıkla," diye cevap verdim ve telefonu kapattım.

Kafamı kaldırdığımda Amalia'yı arabanın kaputuna yaslanmış, yüzünde okunamayan bir ifadeyle beni izlerken buldum.

Tek kelime etmeden kendini itti ve arabanın etrafında döndü, sonra sürücü koltuğuna kaydı. Yolcu kapısını açtım ve yanındaki koltuğa yerleştim, sonra telefonu ona geri uzattım.

Onu benden aldı, bu sırada parmaklarımız birbirine sürtündü ve kapının cebine bıraktı. Arabayı çalıştırdı, bazı camların artık çalışmadığı gerçeğine karşı koymak için klimayı açtı ve elini vites koluna koydu.

Arabayı geri geri sürmesini bekledim ama onun yerine "Her şey yolunda mı?" diye sorarak beni ve kendisini şaşırttı.

Yüzümü ona doğru çevirdim. "Evet," diye başladım, yaklaşan konuşmanın yükünün omuzlarımda ağırlaştığını hissediyordum. "En azından öyle olacağını umuyorum."

Başını sallayıp arabayı arkadaki küçük sokağa doğru geri sürmeden önce bir süre daha bana baktı.

Şehrin kalabalık caddelerinden geçtik, Amalia sokak satıcılarının mallarla dolu arabaları arasında manevra yapıyor ve yaya kalabalığının arasından geçiyordu.

Ağustos ayının sonuna yaklaşıyorduk ve yarın ülkedeki ana tatillerden biri idi, bu nedenle herkes önümüzdeki dört gün sürecektir kutlama için son dakika eşyalarını almaya çıkmıştı.

Birkaç mil sonra Amalia daha sakın bir ara sokağa saptı ve bir ara sokağa dönüp eski şehrin pazar yerinin girişine yakın eski bir binanın arkasına park edene kadar yolda ilerledi.

Motoru kapattı, arabadan inerken siyah cep telefonunu eline aldı, parmakları küçük klavyenin üzerinde uçtu. Sonra telefonu ikiye böldü ve önüne park ettiği çöp konteynerine attı.

Arka koltukta daha önce fark etmediğim bir çantaya uzandı ve içinden giysiler çıkardı. Kısa kollu bir bornoz ve bir beyzbol şapkasını bana doğru fırlattı ve giymemi emretti.

Söyleneni yaptım ve çikolata kahverengisi cübbeyi giysilerimin üzerine geçirdim. Sonra saçlarımı geriye taradım, şapkayı başıma geçirdim ve o kendi giysilerinin üzerine daha açık renkli bir *cübbe* geçirip arka kapıyı kapatırken yanına gittim.

Birden elimi tuttu, parmaklarımızı birbirine geçirdi ve basitçe, "Gidelim. Bütün gün bekleyemeyiz."

Bunu sorgulamadım, teninin tenime değmesinden zevk aldım ve bizi ara sokak labirentine doğru yönlendirirken onu takip ettim.

BÖLÜM 18

NOAH (MEVCUT)

KALABALIK KAOSUN İÇİNDEN GEÇTİK, YERLİLERDEN KAÇTIK VE Sağlı sollu turistler. Etrafımızdaki sıcak ve nemli hava, her fırsatta cızırdayan et ve güzel kokulu baharatların aromasıyla karışıyordu.

Çocukluğumdan beri böyle bir pazara gitmemiştim ve annemle birlikte böyle bir yere gelmenin nostaljisi bir anda içimi kapladı.

Amalia bir sokağın uzak köşesinde yer alan bir dükkânın önünde kısa bir süre durduğunda, elimi tutuşu aniden kaybolduğunda bu his üzerinde duracak zamanım olmadı.

İrkilerek Amalia'ya baktım ama onu çoktan dükkânın perdelerini aralamış ve derinliklerinde kaybolurken buldum.

Ağır bir iç çekişle, elini elimden kaçırmış olma hissinden sıyrıldım ve hemen peşinden gittim.

İçeri girdiğimde beni güçlü bir yün kokusu ve belli belirsiz bir tütsü karşıladı, Arap müziğinin yumuşak notaları mekâna yayılıyordu. Renkli ve desenli halılar mağazanın her santimini kaplıyordu.

İlk bakışta buranın küçük olduğunu düşünebilirsiniz ama uzun koridorda yürümeye devam ettikçe sonsuz gibi görünüyordu. Amalia'nın kafasının arkasını fark edene kadar mağazanın içinde ilerledim.

Nassim'in ve karısı olduğunu tahmin ettiğim başka bir kadının önünde duruyordu. Amalia ile hemen hemen aynı yapıdaydı ama ondan biraz daha kısaydı, uzun, kıvrıkcık kahverengi saçları at kuyruğu şeklinde arkaya toplanmıştı.

Yanlarına gittiğimde üçü de selamlaşıyordu. Nassim yüzünde bir gülümsemeyle Amalia'nın başının üzerinden bana baktı. "Seni uykunda öldürmediğini gördüğüme sevindim," dedi Amalia'ya göz kırparak.

Bir kahkaha attım ve onun gülümsemesine kendi küçük gülümsememle karşılık verdim. Onlara ulaşp Amalia'nın hemen arkasında durduğumda, "Ben olsam hemen konuşmazdım," diye cevap verdim.

Yorumum üzerine inlediğini duydum ve Nassim'in yanındaki kadın başını sallayarak onunla benim arama baktı.

"Hey," dedim ve Nassim'in elini sıkmak için elimi ileri doğru salladım. Bu sırada önüm Amalia'nın sırtına değdi ama o kıpırdamadı.

sert duruşuna rağmen. Muhtemelen bir şey ifade etmiyordu ama hayalperest davranıp bunu bir zafer olarak kabul ederdim.

"Size de merhaba," diye başladı Nassim, elimi bir kez sıktıktan sonra bıraktı. Elini sırtına koyarken yüzünde yumuşak bir ifadeyle yanındaki kadına baktı. "Bu benim güzel karım Daniela. Daniela, bu Noah, dün gece sana bahsettiğim kuzenim."

Kuzen mi? Onu düzeltme zahmetine girmedim ve nazik bir gülümsemeyle karısına baktım, küçük bir baş selamı verdim. "Tanıştığımıza memnun oldum, Daniela."

"Sana da," diye cevap verdi ve kocasının elini arkasına uzatıp elini onun elinin üzerine koydu. Bu küçük jest göğsümde bir sızı yarattı, keşke ben de Amalia'ya bu kadar kolay ulaşabilseydim. "Nassim bana Reda'yı tanıdığını söyledi." Amcamın adını duyunca yüzünde minnettar bir ifade belirdi.

"Evet, uzun zaman önce yaptım," diye cevap verdim, sesim giderek gerginleşiyordu.

Daniela kocasına bakarak, "O iyi bir adamdı," diye ekledi. Nassim onun başının üstüne bir öpücük kondurdu.

"Öyleydi," diye çıkmayı başardım, onun yokluğu yüzünden boğazımın şiştiğini hissetmeme rağmen.

Amalia'nın vücudu sanki bilinçaltında yakınlığıyla beni rahatlatmaya çalışıyormuş gibi benimkine yaklaştı, ama bunu hayal etmiş olmalıyım çünkü vücudunun benimkine karşı hissi aynı anda kayboldu.

"Pekâlâ, işe koyulalım," dedi Amalia, büyüyen sessizliği bozarak. Nassim başıyla onayladı ve bizi daha da geriye, etrafında deri puflar olan küçük bir masaya götürdü. Yaşlı bir adam, sanırım tüccar, orada, bağdaş kurmuş, ürünlerinden oluşan bir denizin ortasında oturmuş, onlar üzerinde çalışıyordu. Nassim başka bir şey söylemeden eline bir deste banknot tutuşturdu, adam hızla ayağa kalktı ve dükkânını terk etti.

Başka zaman kaybetmeden hepimiz masanın etrafına yerleştik ve başladık.

Güvenli eve geri döndüğümüzde güneş batmak üzereydi.

Son birkaç saatimizi babamın arazisinin planını gözden geçirerek geçirdik, ben de çevredeki araziler hakkında kendi yararımıza kullanabileceğimiz ayrıntıları ekledim.

Otuz yıldan biraz daha uzun bir süredir burayı ziyaret etmemiştim ama hem dün buradan ayrılırken gördüklerimden hem de Amalia'nın evle ilgili hatırladıklarından yola çıkarak, babamın yeni karısının isteği üzerine garajı daha fazla arabaya ev sahipliği yapacak şekilde genişletmek ve yatak odasını büyütmek dışında pek bir şey değiştirmedini biliyordum.

Birkaç yıl önce annemle evliyken, hakkında hiçbir şey bilmediğimiz gayrimeşru bir ailesi daha olduğunu öğrenmiştim.

Matheo benden birkaç yıl sonra doğmuştu ve annemle ben ayrıldığımızda, sanki biz hiç orada olmamışız gibi onları eve taşımıştı.

Kaldığımız yere giden sokağın köşesini döndüğümde Amalia'nın eli göbeğimde sıkıştı. İzimizi kaybettirmek için onun arabasını geride bırakmış, onun yerine eve dönmek için Nassim'in motosikletini kullanmış, adamları da geride bıraktığımız arabadan kurtulmakla ilgilenmişlerdi.

Daniela bu sabah pazara giderken ayrı bir motosiklet kullanmıştı, bu yüzden Nassim'in bazı adamlarının onlarla birlikte kaldığı evlerine dönmek için onu kullandılar.

Amalia başlangıçta yürümeyi tercih edeceğini söyleyerek arkama tırmanmayı reddetmişti, ama sonunda başka seçenek olmadığını bildiği için razı oldu.

Kolları belimi sardığı anda ciğerlerimdeki oksijen kesildi ve yolculuğun geri kalanında odaklanabildiğim tek şey onun bana karşı hissettiği duyguyu ezberlemektir çünkü onu geri kazanmak için ne kadar uğraşırsam uğraşayım bu son kez bu kadar yakınımda olabilirdi.

Denemekten asla vazgeçmeyecektim ama aklımın çok gerilerinde, beni geri kabul etmeme ihtimali olduğuna dair fısıltılar vardı ama bu ihtimali düşünmek istemiyordum.

Kaldığımız yerin bulunduğu sokağın köşesini döndüm ve motosikleti binanın önüne park ettim. Ayaklarım kaldırıma iner inmez atlamasını bekliyordum ama ikimiz de kıpırdamadık.

Gözlerimi kapattım ve göğsünün sırtıma doğru inip kalktığını hissettim. Ellerimden biri kalçasına dayanmak için hareket etti ve bu hareketle arkamda nefesinin kesildiğini duydum.

Ancak önümüzde evden koşarak çıkan bir çocuğun çığlık sesi bizi parçalara ayırdı.

O anın bozulmasıyla bacağını koltuğun üzerinden salladı ve bana bir kez daha bakmadan ön kapıya yöneldi.

İç çekerek kontağı kapattım ve o ön kapının kilidini açarken arkasında durmaya gittim. Kapıyı iterek açtı ve ben de ellerimi çerçevenin üzerine koyarak onun içeri çekilişini izledim.

Kendime onu rahat bırakmam gerektiğini, alışması için ona biraz zaman tanımam gerektiğini söylemeye çalışıyordum ama bunda başarısız oluyordum.

Benden uzaklaşmasından bıkmıştım. Benimle konuşmamasından bıkmıştım. Bunu hak etmiş olsam da, bu gerçek yüzünden aklımı kaçıırıyordum.

"Amalia," diye seslendim, şöminenin altından geçip eve girdim ve kapıyı arkamdan kapattım. Kimseyi şaşırtmayacak şekilde, bana dikkatini vermedi.

"Amalia," dedim bu kez daha yüksek sesle, oturma odasına doğru yürürken onu mutfığa doğru giderken buldum.

Omzunun üzerinden bana baktı, eli buzdolabının kapı kolundaydı. "Ne oldu?" diye sordu, gözlerinde kızgınlık parlıyordu. "Ne istiyorsun?"

Ona baktım ve tereddüt etmeden içimde tuttuğum şeyi söyledim. "Sen."

Sanki az önceki sözlerim sadece bir şakaymış gibi dudaklarından boğuk bir kahkaha döküldü. Sinirli bir nefes aldı ve bir şişe su almak için buzdolabını açtı.

Sırtını bana dönmüş bir halde giriş koridorunun eteklerinde durdum. "Amalia, buraya gel."

Parmakları şişenin etrafında sıkılaştı. "Hayır," diye sertçe cevap verdi, arka kapıya doğru yürürken hâlâ bana bakmıyordu.

"Buraya gel *dedim*, Amalia."

Arkasını döndü, içinde biriktiğini bildiğim öfke sonunda dışarı çıkmıştı. Elindeki plastik şişeyi tezgâhın üzerine bıraktı ve bana doğru bir adım atarak suçlayıcı bir parmakla beni işaret etti.

"Bana ne yapacağımı söyleyemezsin," diye tersledi.

İşte benim kızım.

Bakışlarım onunkilerden hiç ayrılmadı. "Konuşmamız gerek."

Güldü ama ses tonunda mizah yoktu. "Konuşmak mı? Ne hakkında? Daha fazla yalan mı? Biliyor musun, senin hakkında her yeni bir şey öğrendiğimde, kendi kendime "Buraya kadar, aramızda daha fazla sır olamaz" diye düşünüyorum. Sonra başka bir şey ortaya çıkıyor ve seni hiç tanımadığımı hatırlıyorum. Birlikte geçirdiğimiz onca zaman sadece bir yalandı."

Sözleri karşısında irkildim ama geri çekilmedim. Bunu hak etmişim ve benimle konuşması anlamına gelecekse öfkesinin her zerresiyle yüzleşebilirdim.

Bir elimi saçlarımda gezdirdim. "*Kim* olduğum ya da sana karşı neler hissettiğim konusunda sana hiç yalan söylemedim. *Hâlâ* sana karşı hissettiklerim hakkında."

Yumrukları iki yanında sıkılaştı, parmak eklemleri beyazlaştı. "Sakın bunu yapmaya cüret etme. Sakın bana karşı bir şey hissediyormuş gibi davranmaya cüret etme," diye hırladı.

Bunu nasıl düşünebilirdi ki? Her şeyi *berbat* etmişim ama onu hiç umursamadığımı, hiç sevmediğimi düşündüğünü hiç sanmıyordum. Kelimeleri söylememişim ama o biliyor olmalıydı.

Kaşlarını çatıldı. "Buna gerçekten inanıyor musun?"

Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bir veda bile etmeden gitmişken söylediğin başka şeylere neden inanayım ki? Uyarı yok, not yok... *hiçbir* şey yok."

"Ben yapmadım-"

"Ne yapmadın?" dedi, sözleri alçak ve acıydı. "Lütfen ikimizi de daha fazla yalandan uzak tut."

Bana doğru ilerledi ve yanımdan geçerek ön kapıya yöneldi.

Parmaklarımı ön koluna doladım. Kavrayışım nazikti ama bu onun teninin benimkini yakmasını engellemedi. "Benden uzaklaşma," diye uyardım.

Başını kaldırıp bana baktı ve kolunu tuttuğum yerden çekerek aramıza mesafe koydu. "Hayır," diye tısladı. "Bana bunu söyleyemezsin. Benden uzaklaştın."

Başını iki yana salladı ve inanamayarak ofladı. "Dairende saatlerce tek başıma senin 'kahvaltı' ile dönmeni beklediğimi biliyorsun. Kimse şüphelenmeden ayrılmak ve yurtlara dönmek zorunda kalmadan önce bekleyebildiğim kadar bekledim. Sonra Pazartesi sabahı eğitim odasına girdim ve tamamen yabancı birinden dönüş tarihi belli olmayan beklenmedik bir izne ayrıldığını ve bir sonraki duyuruya kadar senin yerine başkasının geleceğini öğrendim."

"Özür dilerim," diye başladım, ona doğru belli belirsiz bir adım atarak.

Bir adım geri çekildi. "Umurumda değil. Özrün benim için önemli değil. Artık değil." Tekrar ön kapıya yöneldi.

Kalbim göğsümde öfkeyle çarpıyor, zihnim kaotik bir duygu kasırgasına dönüşüyordu. Benden uzaklaşmasını izlerken sanki önemsedğim her şey

yine parmaklarımın arasından kayıp
gidiyordu.

Ama bu sefer, bunun olmasına izin
vermeyeceğim.

Neredeyse on yıl olmuştu ve söyleyecek doğru kelimeleri bulmaya çalışmama rağmen hâlâ her şeyi berbat ediyormuşum gibi hissediyordum. O yüzden siktir et, daha fazla düşünmek yok. Her şeyi masaya yatırmalı ve yumurta kabukları üzerinde yürümeyi bırakmalı, ona her şeyi anlatırken onu daha fazla öfkeliendirmemeye çalışmak arasında bir denge bulmaya çalışmalıydım.

"Benim için her şeyi değiştirdin, Amalia."

Tekrar benimle yüzleşmek için döndü. "Oh, saçmalıklarınla beni rahat bırak. Sen beni terk ettin. Sana aşık oldum ve sen bir veda bile etmeden şehri terk ettin."

"Kalamadım. Kalmak istedim ama yapamadım. Gitmem gerekiyordu."

"Ve her nasılsa bana veda edemedin ya da
açıklama."

Göğsümdeki ağrıyı görmezden gelerek derin bir nefes aldım. "Annem öldüğünde kendimi kaybetmişim ve ben sadece..."

"Sadece ne? Benimle yatabilirdin, beni kendine aşık edebilirdin ama bana hayatındaki en önemli insanı kaybettiğini ve bunu hazmetmek için zamana ihtiyacın olduğunu söyleyemezdin."

"Nasıl yapacağımı bilmiyordum," dedim dürüstçe. "Seni seviyordum. Hâlâ-"

Sözümü kesti, gözleri parlıyordu. "Sakın beni sevdiğini söyleme. Birini sevdiğinde, kalırsın. *Konuşursun*. Öylece ortadan kaybolup onları kırmaz, geride *bıraktığın* dağınıklığın parçalarını toplamaya bırakmazsın. Biliyor musun, seni bir daha görürsem sana ne söyleyeceğimi o kadar uzun süre düşündüm ki, şimdi konuşmak istemediğimi fark ettim."

"Amalia, lütfen," dedim yalvararak. Parmaklarım tekrar bileğini kavramak için uzandı.

"Bırak gideyim, Noah," dedi neredeyse fısıltıyla, elini çekerken gizlemeye çalıştığı duygularıyla sesi titriyordu. Başını salladı, yüz hatları sanki ben konuştukça onu daha fazla incitiyormuşum gibi ıstıraba dönüşüyordu. "Biz bittik. Son on yıldır bitmiş durumdayız."

Sözleri içimde bir ateş yaktı ve kararlılığımın daha da parlak olmasını sağladı. "Her şeyi berbat ettim ama bitmedi. Biz *hiç* bitmedik. Seni nasıl unutabilirim ki?"

Ağzını açtı ama ben elimi kaldırarak sessizce bitirmeme izin vermesini istedim.

"Aşka layık olduğumu hiç düşünmedim." Kelimelerim boğazımdan sürüklenmiş gibi zor duyuluyordu ama göğsümdeki ağrıya karşı koydum ve devam ettim.

"Annem her zaman beni sevdiğini göstermek için elinden geleni yaptı, ama içimde bir ses, babamın bana yaptığı her şeyi geri almaya, bana hissettirdiklerini ve kalbimde bıraktığı lekeyi kendince silmeye çalıştığı için bunu yaptığına dair rahatsız edici bir his vardı."

Bir an durakladım, şimdi ne kadar yakın durduğumuzu fark ettiğimde kalbim gümbür gümbür atıyordu. şimdi sırtı duvara dönüktü, gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu, içinde çelişkili bir duygu okyanusu kaynaşıyordu.

Ama hareket etmedi, bu da beni tekrar içeri alma ihtimali olduğu anlamına geliyordu. Eğer beni unuttuysa, bittiğimize gerçekten inaniyorsa, gitmesine engel olmama izin vermezdi.

Onu rktmemek için başımı yavaşça aşağı eğdim ve alnımı onunkine yasladım. Gözlerinin içine baktığımda nefesi kesildi, sert dış görünüşünün altında yaptığım şeyin ona ağır geldiğini fark ettim.

"Bana yeniden hayat verdin, Amalia. Bana sevmek için bir şey yapmam ya da olmam gerekmediğini gösterdin. Sadece var olabileceğimi ve sevebileceğimi. Benim için yaptığın şey buydu, bana gösterdiğin şey, bana *her zaman* gösterdiğin şey. Bunu daha önce göremeyecek kadar aptal ve incinmiştim, bu yüzden kaçtım.

"Katım çünkü tek bildiğim buydu ama artık kaçmak istemiyorum. Kalmak ve seni sevmek istiyorum." Parmak uçlarımla bileğini sıyırdı. "Hatalar yaptım ve seni incittiğim için pişmanım, ama burada seni sevdiğimi söylemem anlamına gelecekse tüm bunları tekrar yaşarım."

"Noah," diye fısıldadı, gözleri kapanıyordu.

Aramızdaki hava ağırlaştı, ben beklerken zaman salyangoz hızıyla akıp geçti.

Beklemeyi siktir et.

Dudaklarımı ağzından sadece bir santim uzakta gezdirdim. "Seni seviyorum Amalia," diye mırıldandım dudaklarımı çenesinin üzerine fısıltılı bir öpücükle bırakmadan önce. Bir yutkunmayla boğazı düğümlendi ama gözlerini kapalı tuttu.

Boynuna doğru ilerledim. Dudaklarımı oraya da bastırmadan önce kulağının hemen altındaki deriye karşı "Bebeğim, her zaman yleydim," diye mırıldandım.

Kolu karnıma yerleşmek için yükseldi ve beni iteceğinden korkarak nefesimi tuttum. Ama sanki kendini desteklemek istercesine kolunu orada bıraktı.

"Ve her zaman da öyle olacak." Ağzım köprücük kemiğine kadar indi. "Bana geri dön," diye mırıldandım şimdi alev alev yanan tenine karşı, oraya tüy kadar hafif bir öpücük daha bırakmadan önce.

Bacaklarımı büküp göğüslerinin üstüne bir tane daha bastırduğımda nefesi hızlandı. Sonra ağzımı göğüslerinin arasındaki deriye yerleştirdim. Aşağı doğru inmeye devam ederken kendimi sabitlemek için parmaklarım hafifçe beline dokunurken tepkilerini incelemek için gözlerimi ondan ayırmadım.

Dudaklarımı üstünün önünden aşağı doğru sürükleyerek gömleğinin hafifçe yukarı kalkmış etek ucuna ulaştım. Bu kez kalçalarını daha sıkı tuttum ve eli omzuma düştü.

Beni dizlerimin üzerinde bulmak için gözlerini açtığında ona baktım. Nefesim göbeğinin hemen altındaki deride gezindi.

"Beni affet," dedim tenine karşı, sonra hafifçe aşağı inip ön tarafının üzerinde gezindim.

"Amalia," diye fısıldadım pantolonunun kumaşına doğru. "Lütfen affını kazanmama izin ver."

Her parçam hareket etmek, onu yakalamak, öpmek ve ona birlikte kim olduğumuzu hatırlatmak için çılgık atıyordu. Ama bu onun kararıydı ve onu nasıl isterse öyle kabul edecektim. Sadece evet demesine, ona verdiğim zarardan kurtulmama izin vermesine ihtiyacım vardı.

Lütfen, diye tekrar tekrar söyledim içimden, ona bakışlarımla mesajın iletildiğini umuyordum.

BÖLÜM 19

AMALIA (ŞİMDİKİ ZAMAN)

BİR DUYGU CÜMBÜŞÜ ÜZERİMDE PATLADI VE BENİ O KADAR HIZLI VURDU Kİ İtiraflarının beni nasıl hissettirdiğini zar zor tanımlayabildim. Çok uzun zamandır uyuşukluk, kızgınlık ya da öfke dışında bu kadar çok ya da açıkçası hiçbir şey *hissetmemiştim*.

Bu yeniden canlanan duygularla ne yapacağımı bilmiyordum. *onlardı*.

Yakınlığı ve gözlerindeki kararlılık ona bakarken nefesimin kesilmesine neden oldu. Kendimi içten içe onu itmek ve onunla hiçbir şey yapmak istemediğimi söylemek ile ona kendini affettirmesi için bir şans vermek arasında mücadele ederken buldum.

Son on yılın büyük bir bölümünü kalbimin etrafına duvarlar örerek, bir daha asla incinmemek için kendi içimde bir sığınak yaratarak geçirdim.

Duygularımı gömmüş ve kendimi onların artık var olmadığına ikna etmişim çünkü kendimi onların hiç var olmadığına inandırmak acıyla baş etmekten daha kolaydı.

Beyninizi olmadığına ikna ettiğiniz bir şeyi hissedemezsiniz.

Sadece acı asla silinmedi. Sadece bir rahatsızlık olarak görmeye başlamışım.

Dizlerinin üzerinde ona baktıkça kalbim daha hızlı atmaya başladı. Sözlerindeki pişmanlığı duyabiliyor, duruşundaki kırılganlığı görebiliyordum. Yalvaran gözlerindeki samimiyeti *hissedebiliyordum*.

Tenimi alev alev yaktı ama dizlerinin üzerine çökmesi kontrolü bana bırakması anlamına geliyordu ki bu ikimizin de pek beceremediği bir şeydi.

Ona hâlâ çok kızgındım ama onunla savaşmaktan da yorulmuştum. Kendime onu özlemediğimi, onu *arzulamadığımı* söylemekten yorulmuştum.

Onunla hiçbir şey yapmak istemediğimi söylersem, bu kararım onu ne kadar üzse üzsün, isteklerime saygı duyacağını biliyordum.

Ama o sözleri söylemeye dilim varmadı. Eğer söylersem ikimize de yalan söylemiş olurum. Çünkü doğrusu, onu hâlâ seviyordum. Beni terk ettiği ve bana güvenmediği için ona ne kadar kızgın olsam da, kalbim hâlâ ona aitti.

Bu adamı seviyordum ve kendimi aksine ikna etmekten çok yorulmuştum.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve yüzünü ellerimin arasına aldım. "Tamam," dedim, kelimeyi o kadar alçak sesle söyledim ki beni duyduğuna şaşırdım.

"Tamam mı?" dedi, sesi duygularla kalınlaşmıştı ama ses tonundaki tereddüde rağmen dokunuşuma eğildi.

Alnımı onunkine yaklaştırdım ve ikimizin de duymaya ihtiyacı olan şeyi fısıldadım. "Bu seni affetmemden çok uzak, ama seni sevmiyormuş gibi davranmaktan yoruldum."

Bakışlarımı tereddütle karşıladı, gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. Uzandı ve benimkilerin gerçekten orada olduğunu teyit etmek istercesine avuçlarını benimkilerin üzerine koydu. "Öyle mi?" diye sordu tereddütle.

Noah'yı o barda gördüğüm anda farklı olduğunu anlamıştım. Ama takip eden haftalarda, daha fazlasına dönüşmüştü.

Kısa süreli bakışmalardan, çalınan öpücüklere ve dokunuşlara ve onun evinde geçirdiğimiz haftaya kadar, onun benim için doğru kişi olduğunu anlamıştım.

Her zaman içimde uyandırdığı hayal kırıklığına rağmen, ona aşık olduğumu biliyordum.

Tamamen ve geri dönülmez bir şekilde.

Ona küçük bir baş selamı verdim. "Seni seviyorum Noah," dedim ona, sesim sadece bir fısıltıdan ibaretti.

Daha önce hiç kimseye söylemediğimi fark ettiğimde kelimeler dudaklarımdan henüz çıkmıştı. Elbette, kız kardeşime ve erkek kardeşime onları sevdiğimi söylemiştim, ama Noah'ya itiraf ederken taşıdıkları ağırlık... daha ağır geldi.

Kelimelerle aram pek iyi değildi ve ona söylemek istediğim daha pek çok şey vardı ama şu anda en fazla bu üç küçük kelimeyi söyleyebildim.

Parmaklarımı saçlarına geçirdim ve aramızda kalan boşluğu kapatarak dudaklarımı dudaklarına bastırdım, bu tek temas her şeyi bir anda değiştirdi.

Öpüşmelerimiz her zaman farklı hissettirmişti, ama bu seferki çok uzun zamandır içimde derinlere gömülü tuttuğum bir şeyi ateşledi.

Bu öpücük her şeyi tüketiyor gibiydi.

Parmaklarım ensesindeki saç tellerini kavrarken, kolları belime dolandı ve elleri kalçalarımı sıkıca kavradı.

Beni yerden kaldırıp öpüşmeyi hiç kesmeden kucağına çektiğinde nefesim kesildi. Sırtını duvara dayamıştı ve beni vücuduna daha sıkı sararak, aramızda bir santim bile mesafe kalmayana kadar kendine olabildiğince yaklaştırdı.

Birden vücudunun her bir parçasının benimkine bastırıldığının aşırı derecede farkına vardım. Yumuşak kalçalarım onun sert kalçalarını iki yandan sarıyor, ağrıyan göğüslerim onun sert göğsüne baskı yapıyordu. Kalın sikinin uzunluğu, özlem dolu amıma sürtünüyordu, bizi ayıran sadece birkaç talihsiz katman vardı.

İkimiz de giyinik olmamıza rağmen onu her yerde hissediyordum.

Dudakları benimkilere karşı hareket ettikçe, alay ettikçe, tattıkça, *aldıkça* tahrik vücuduma doldu, yavaş yavaş daha fazlası için umutsuzlaştı.

Öpüşmeyi derinleştirmek için elini boynumun arkasına doladığında ağzının içine doğru iç çektim. Dili dudaklarımın kenarıyla oynayarak sessizce izin istedi ve ben de tereddüt etmeden izin verdim.

Dilini ağzımın içine sokup benimkiyle karıştırdığı anda, büyüyen ereksiyonuna sürtünmek için duruşumu genişletirken ağzına doğru inledim, keten şortunun ince kumaşı onu gizlemek için hiçbir şey yapmıyordu.

"Tanrım, dokunuşlarım altında kıvranırken çıkardığın sesi nasıl da özlemişim," diye dudaklarıma doğru nefes nefese bakarken geri çekildi. Öpüşmemize sadece kısa bir an için ara verdi, sonra tekrar ateşli bir şevkle ağzımı yalamaya başladı ve tüm bedenimi alevler içinde bıraktı.

"Ve senin tadını özledim," diye inledim, elleri vücudumda gezinip beni kavrarken alt dudağını ısırdım.

Kalçalarımı daha hızlı çalıştırdım ve Noah onaylayarak homurdandı, kalçalarının hafifçe itilmesi bana mükemmel miktarda sürtünme sağladı ve beni teşvik etti.

Dudakları ağzımdan çeneme doğru ilerlerken göğsüm ağır nefeslerle inip kalktı, ta ki yolu göğüslerimin kabarıklığında son bulana kadar. Kirli sakalının tenime sürtünme hissi, omurgamdan aşağı küçük zevk sarsıntıları gönderdi.

Dişleriyle derimi sıyırdıktan sonra ısırды ve emdi. Sonra üstümün boynunu ve sütyenimi göğüslerimin altından geçirerek onları serbest bıraktı.

Ellerinden biri bir göğsümü kavrayıp meme ucumu sıkarken, ağzı diğerine yapıştı, emdi ve dilini sertleşmiş tepenin etrafında döndürdü.

Kahretsin, bunu
özledim. *Onu*
özledim.

"Noah," diye inledim dikkatini diğer göğsüme verdiğinde. Ellerim saçlarını daha sıkı kavradı, yüzünü daha yakına çekti ve gülümsediğini hissettim

Bu hareketle tenime dokundu.

O yalamaya ve emmeye devam ederken zevk ve ihtiyaç içimde dolaşmaya devam etti. Sonra *sertçe* ısırды, ben onun adını haykırırken dudaklarım aralandı.

"İşte benim kızım," diye inledi tenime karşı.

Başını tekrar yukarı kaldırdım ve dudaklarımı ağzının üzerinde gezdirdim. "Kızının sana ihtiyacı var," diye fısıldadım ısrarla.

Kelimeler dudaklarımdan dökülür dökülmez, bacaklarımı beline doladı ve ayağa kalktı, sırtımı duvara çarpmadan önce beni kollarının arasına aldı. Ereksiyonunu içime sokarken vücudu benimkini yuttu.

Yumuşak bir inilti çıkardım ve daha fazlasını isteyerek kalçalarımı öne doğru getirdim. İkimiz de zor nefes alıyorduk, ellerim gömleğinin kumaşını yumrukluyordu, ondan kurtulmaya ihtiyacı var.

Yer değiştirerek ayaklarımı tekrar yere indirdi ve başının üzerinden uzanarak tişörtünün arka yakasını tuttu, bir hamlede çıkarmama yardım etti ve yana doğru bir yere fırlattı.

Ellerim omuzlarından göğsünün genişliğine doğru kayarken dudaklarımı dudaklarının üzerinde gezdirdim, tırnaklarım mükemmel tonda karnının üzerinde kayıyor, aşağı doğru inerken kaslarının nasıl gerildiğine ve sıkılaştığına hayret ediyordum.

Bir parmağımı şortuna ve iç çamaşırına soktum, alay ettim ve vücudundan aşağı inen ürpertiden zevk aldım. Sonra elimi içeri kaydardım ve sikiinin etrafına sardım, sevdiğini hatırladığım şekilde sıktım ve çekiştirdim.

Bir elini başımın üzerine koydu, diğer eliyle belimi kavrayarak öne doğru sarsıldı. "*Amalia*," diye boğuk bir sesle bağırdı.

Dokunuşlarımla merhametine sığınmasının tadını çıkardım. "Adımı böyle söylemene bayılıyorum," dedim dudaklarına karşı, onunla oynuyordum.

Başı omzuma düştü ve inledi, titreşim tenimde yankılandı ve merkezime doğru bir zevk dalgası daha gönderdi.

Dudaklarımı kulağına götürdüm. Kulak memesini ısırıp çekiştirmeden önce, "Ellerimde hissetmeni seviyorum," diye fısıldadım.

Belimdeki elin aniden çekildiğini hissettiğimde kelimelerim henüz ağzımdan çıkmamıştı. Pantolonumun düğmesini hızla açıp elini kalçalarımın arasına soktuğunda ne yaptığını fark edecek zamanım bile olmamıştı.

Keskin bir nefes aldım, sikinin üzerindeki elimin hareketleri durdu.

"Oh, benim-" İki parmağını sıırıslıkla olmuş amımdan aşağı yavaşça, alaycı bir şekilde zahmetsizce kaydırırken başım geriye, duvara doğru düştü.

Memnun bir ses çıkardı ve siki elimin içinde seğirdi. "şu ıslaklığına bak, daha sana dokunmadım bile," diye övdü, alnını benimkine yasladı, parmakları girişimi okşadı ve benden bir inilti çıkardı.

Bu ses üzerine dudaklarıma kısa bir öpücük kondurdu, dokunuşuna hâlâ zaman geçmemiş gibi tepki verdiğim için bir ödül gibi.

"Bana bak güzel kız," diye emretti ve bakışlarını karşıladığım anda alaycı dokunuşlarını bıraktı ve iki parmağını sertçe amıma soktu.

"*Becer beni*," diye soludum, elim sikinin etrafında gevşedi ve şortundan dışarı kaydı.

"Sabırlı ol, Amalia. Yakında o da gelecek." Parmaklarını içime sokup çıkarırken kendinden memnun bir şekilde kıkırdadı, başparmağı klitorisimle birleşti ve ona baskı yaptı.

Normalde alay etmesine sinirlenirdim ama parmaklarını içimde hissettiğimde, bırakın karşılık vermeye çalışmayı, nefes almayı bile zor hatırlıyordum.

Bunun yerine, bir elimle omzunu kavradım, diğerini bileğine doladım ve eline karşı sallanmaya başladım. "Noah, *lütfe*," diye inledim.

Parmaklarını içime daha da sert sokarken onaylayarak mırıldandı, başparmağı klitorisimi sıkıca okşuyordu. "şimdi iyi bir kız gibi parmaklarımı al ve elimi ıslat. Anlaşıldı mı?"

Başımı salladım ve elini daha hızlı sürdüm, orgazmım vücudumda sürünüyordu. Bunu biliyor olmalıydı çünkü dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı ve parmaklarını içimde gezdirerek beni uçurumun kenarına gönderdi.

Amım ona kenetlenirken, yıllarca bastırılmış ihtiyaçın serbest bırakılmasının tadını çıkarmak için gözlerim dalgalandı.

Dudaklarım bir inilti ile ayrıldı ve dilini içeri kaydırđı, parmaklarını içime pompalamaya devam ederken beni yumuşak bir şekilde öptü, dilinin benimkiyle karışmasını eşleştirdi.

Gözlerimi açtığımda ve şaşkın ifademi ona yerleştirdiğimde parmakları hala içimdeydi. Bir an için ikimiz de hareketsiz durduk ve birbirimize baktık.

Ben onun gözlerindeki arzuda boğulmama izin verirken, o beni yüksekten inerken izliyordu.

Hâlâ bakışlarımı tutarak parmaklarını içimden çıkardı ve aramızdan kaldırdı. Islaklığımı alt dudağıma sürmeden önce "Ne güzel bir manzara," diye homurdandı.

Sonra öne doğru eğildi ve dudağımı ağzına aldı. Göğsünü yırtan bir iniltiyle gözleri kapanırken alt dudağımı bırakıp doğruldu ve bakışları tekrar benimkilerle buluştu.

Gözleri siyaha döndü. Daha önce hiç görmediğim karanlık bir açıklık onu ele geçirmişti.

"Yatak odası. Şimdi."

BÖLÜM 20

NOAH (MEVCUT)

BİR AN DONUP KALDI, BEN DE TEKRAR KONUŞTUM.

"Şimdi dedim Amalia," diye mırıldandım, kendi sesim neredeyse tanınmaz haldeydi.

Onun tadı hâlâ dilimde uğulduyordu ve tek düşünebildiğim onun kokusunda boğulmaktı, ama bu sefer tam kaynağından. On yıl boyunca ondan mahrum kalmak aklımı başımdan almıştı.

Sonunda söyleneni yaptı ve ben de hemen peşinden gittim.

Yatak odasına girerken, "Kıyafetlerini çıkar," dedim.

Tam olarak bunu yapmasını, benim için tamamen çıplak kalana kadar yanındaki parçaları yere atmasını izlerken kalbim göğsümde çarpıyordu.

Gözlerim vücudunun her yerinde dolaşırken, yılların getirdiği tüm değişiklikleri ezberlerken, damarlarımda ilkel bir ihtiyaç akarken daha da yaklaştım. Onun için *çok* çaresizdim ve onun içinde olmak için bekledikçe kendimi delirtiyordum ama acele etmek istemiyordum. Onunla hiç birlikte olmamıştım.

ve her anını hafızasına kazıması gerekiyordu.

Eğildim, başının arkasını kavradım ve onu yavaşça ve kasıtlı olarak öptüm. *Uyarılmışlığının* belli belirsiz kalıntısı hâlâ tadına karışıyordu ve ben bundan zevk alıyordum.

Ellerini çıplak göğsümde gezdirdi ve parmak uçlarına basarak parmaklarını başımın arkasında dolaştırdı - saçlarımı kavramayı sevdiği yerde

-Beni kendine çekti ve öpüşmemizi derinleştirdi.

Kendi ellerim vücudunda geziniyor, parmak uçlarım teninin hissini ve vücudunun kıvrımlarını hafızama kazıyordu. Ateşi vardı ama yine de tüyleri diken diken olmuştu.

Sonunda ellerim kalçalarının üzerinden kışına doğru ilerledi ve ellerimi aşağı kaydırıp oradaki eti kavrayarak onu önüme hizaladım.

"Sana ihtiyacım var," dedi ağızma karşı.

"Ben de istiyorum bebeğim, ama önce başka bir şey yapmam gerekiyor," diye cevap verdim, öpücüğü kesip onu arkasındaki yatağa indirmek için hareket ettim.

Hemen içine dalma dürtüsüyle savaştım ve sadece ona bakmak için biraz geri çekildim. Bakışlarım onun üzerinde gezinirken zaman durmuş gibiydi.

Çok güzel. Çok güzel.

Yaklaşıp önünde diz çöktüğümde merakla beni izledi. Bacaklarından tutarak ayaklarını yatağın üzerine koydum ve onu benim için daha geniş açtım.

Şaşırmış bir "Oh" çekti ama benim gözlerim sadece iki parmağımı amından aşağı indirmeye, sonra da iki yana açmaya odaklanmıştı.

Ona bakarken nefesim kesildi.

"Tıpkı hatırladığım gibi," diye nefes aldım tahrik olmuş merkezine doğru, bacaklarını omzuma atıp onu kendime doğru çekmeden önce.

Sonra onun mükemmel amcığını uzun uzun yaladım.

Daha önce damarlarımda dolaşan ihtiyaç tüm vücudumu sardı ve beynime doğru fırladı, bir parçasını bunu sonsuza dek hatırlaması için değiştirdi. Daha önce zaten acı verici bir şekilde sertleşmişim, ama onun tadı dilimin üzerinde patlıyordu... *sik beni*.

İçimde bir şey koptu ve onu sıkıca ağzıma aldım, yüzümü bacaklarının arasına gömdüm ve sanki son on yıldır tuttuğum açlık susuzluğunu gidermeye çalışıyormuşum gibi onu yuttum.

Onun tadına bakmak için çaresizdim. *Onun* için çaresizdim.

Kendimi onun bacakları arasında boğabilirdim ama bu asla yeterli olmazdı.

"Oh Tanrım, *Noah*," diye inledi, eli saçlarımin arasına kayıyor ve kalçaları başımın etrafında sıkılıyordu.

Daha iyi erişebilmek için ellerimi kullanarak onları açmaya zorladım. Sonra ağzıma almadan önce şişmiş klitorisine üfledim.

Zevkinin peşinden koşarken kalçaları ağzımın üzerinde yuvarlandı.

Başımı kaldırıp ona baktığımda gözlerinin çoktan bana yapışmış olduğunu gördüm. İnledim ve klitorisini daha sert emmeden önce ona karşı gülümsedim. Ağzı açık kaldı ve başı geriye düştü, nefesleri artık daha hızlı geliyordu.

Yaklaştığını biliyordum, bu yüzden ellerimden biri kalçasını sıkıca kavrarken, diğeri boğazını kavramak için yukarı doğru kıvrıldı ve hafifçe sıkı. Kalçalarını ağzıma doğru daha hızlı savurdu ve saçlarımin tutuşu sıkılaştı.

Ağzımı girişine kadar götürdüm ve dilimi içine sokarak onu becerdim. Amcığı dilimin etrafında sıkılaştı ve sırtı yataktan kalktı, uyarılmışlığı ağzımın içine döküldü.

İkinci orgazmını ondan çıkarmaya devam ederken dudaklarından bir dizi inilti ve iç çekişin ardından ismimi zikretti.

Mükemmellik, diye düşündüm kendi kendime. Lanet olası mükemmellik.

Saç tellerimi çekiştirerek başımı yukarı kaldırıp ağzına götürdüğünde ve beni bir öpücük için hızla vücudunun üstüne çektiğinde hâlâ onu yalıyordum.

Dilini ağzımın içine sokup benimkiyle buluştururken onu ezmek için ellerimi başının iki yanına koydum ve tatmin olmuş bir iniltiyle tadını emdim.

"Tadın bana benziyor," diye inledi ağzımın içine, bedenimin altında kıvranıyordu. Öpücükten çekildi. "Noah, seni içimde istiyorum," dedi ağzıma karşı, istekli elleri arkama uzanıp şortumu ve külotumu aşağı itmek için uğraşırken, elleri arka tarafımı kavradı ve beni bacaklarının arasına yaklaştırdı.

Ağzımı onunkinden çektim ve yataktan kalkıp kenarda durduğumda protesto için sızlandı.

"Sikim için çok sabırsızsın, değil mi Amalia?" Alay ettim, üzerimde kalan giysiyi çekip çıkarırken gözlerim onu hiç bırakmadı.

Boyumu tuttum ve yatağın kenarında durup önümdeki kıza bakarak geri döndüğümde sikimi birkaç kez pompaladım. "İstediğin bu mu?"

Son sorum, başım geriye doğru yuvarlanırken ruhumdan kopan derin bir hırıltıyla sona erdi.

Amalia'nın ıslak ağzının etrafımı sarmasının ani ve şok edici hissinden kendimi korumaya çalışırken ellerim başının arkasına indi, parmaklarım karanlık dalgalarına düğümlendi.

Kapüşonlu gözlerinin altından bana baktığını görünce onu izledim ve ağzını daha sert sikmemek için kendimi zor tuttum.

Uzunluğumun alt tarafını yalamak için hareket etti, güzel ağzını etrafına sarmadan önce dilini başın etrafında işkence edici bir hızla döndürdü.

Parmaklarım saçlarına daha da dolandı ve sikim ağzının içinde daha da kaybolurken gözlerimi ondan ayırmadım, etrafında mırıldanıyor ve inliyordu.

Tüm vücudum yanacakmış gibi hissediyordum.

Beni öldürecekti.

"Amalia, ben-" Beni dudaklarının arasına daha fazla çekerken kelimelerimde boğuldum, elleri beni yaklaştırmak için kıcımlı kavradı. "*Siktir*," diye inledim o aşağı yukarı hareket ederken.

"Böyle enfes görünüyorsun güzel kız," diye mırıldandım. Uzunluğumun daha fazlasını ağzına almasını izlemek, benim için çok aç... Takıntılı olmak bunu örtmeye başlamadı bile.

Kalçalarım yavaşça hareket etti ve onları öne doğru itme ve horozumu boğazının arkasına itme dürtüsüyle savaşıırken kaslarım titredi.

Gözlerim kapandı ve zevk omurgamdan aşağı süzülerek dibimde birikti. Sikeyim.

"Hayır," diye homurdandım, başını geriye çektim ve dudaklarına sert bir öpücük kondurmak için eğildim. "Aminin içine boşalmak istiyorum," diye inledim ağzına doğru. "Ben de istiyorum," diye mırıldandı öpücükler arasında. "Seni hissetmek istiyorum, tüm

senin."

Onu geriye itip üzerine sürünerek dizlerimi bacaklarının arasına yerleştirdiğimde şilte eğildi. Topuklarımın üzerine oturdum ve ellerimi kalçalarının yanlarında, vücudunun kıvrımlarında gezdirdim ve başının arkasını kavrayıp dudaklarını bana yaklaştırmadan önce göğüslerinin üzerinde gezdirdim.

Onu öptüm, sert ve sıcak. Sonra başını tekrar arkasındaki yastıklardan birine koydum ve bir elimi zonklayan sikimin etrafına sardım, en kısa dokunuş bile neredeyse boşalmama neden oluyordu.

Bu noktada henüz derisinin her yerine boşalmadığım için bir madalyaya ihtiyacım vardı.

"Bana ne yaptığın hakkında bir fikrin var mı?" Onu amından bir fısıltı kadar uzağa götürürken fısıldadım. "İçine o kadar derin girmek istiyorum ki, aminı boyadığımda dölüm sonsuza dek içinde kalsın."

"Bu kadar çok konuşmayı bırak ve bana göster," dedi, gözleri şehvetten kararmış ve sersemlemişti.

Bununla birlikte, sikimin ucunu onun amcığı boyunca gezdirdim ve ikimiz de bu his karşısında inledik.

Tanrım, çok uzun zaman oldu.

Vücudunun üzerinde süründüm ve bir dirseğimle kendimi yukarı kaldırdım, boştaki elim başının yanında duruyordu. Bunu daha fazla uzatmaktan bıkmış bir şekilde, girişine doğru hizalandım ve alnımı onunkine yasladım, başının yanındaki elimi boynunun altından geçirdim, parmaklarım hafifçe arkasını kavradı.

Elleri başımın arkasına gitti ve devam etmem için başını salladığında, sikimin başını içine kaydırđım.

Gözlerim kapandı, kemiklerim onun dar amcığının beni mükemmel bir şekilde sıktığını hissederek sıvılaştı. "Amalia," diye fısıldadım yavaşça çalışırken

kendimi onun içine soktum. "Sen benim için yaratılmışsın."

Yavaşça içine girdim, her seferinde biraz daha geri çekildim, ama onun için çok yavaş gidiyor olmalıydım çünkü bacaklarını belime doladı, topukları arka tarafımın üstünde durmak için hareket etti ve ben tamamen içeri girene kadar aşağı doğru itti.

Ne kadar iyi hissettirdiğini görünce gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi oldu. Tırnakları tenime batarken boynuna yığıldım, onun titreyen iniltisi benim mırıldandığım lanetle bastırıldı.

"Kahretsin," diye mırıldandım tenine doğru bir öpücük kondurmadan önce.

Kalbim göğsümün içinde o kadar sert çarpıyordu ki, göğüs kafesimi kırabileceğini düşündüm. Ona doğru hamle yapmak yerine hareketsiz kalmak için içimdeki her şeyi kullanıyordum çünkü duvarlarının beni bu kadar sıkı kavramasının verdiği coşkuyla boşalmadan önce kendimi toparlamak için bir ana ihtiyacım olduğunu biliyordum.

Alnımı onun şaşkın yüz ifadesiyle buluşturmak için hareket ettirdim. "Hatırladığımdan bile daha iyi hissediyorsun," diye fısıldadım aramızdaki küçük boşlukta.

"Ve sen de aynı derecede iyi hissediyorsun," diye nefes nefese kaldı.

"Ama hareket etmene ihtiyacım var.

Lütfen."

Küçük bir kahkaha attım ve dudaklarına küçük bir öpücük kondurdum. Ben onun içinde o kadar derine gömülmüşken beni ancak o güldürebilirdi ki, onun nerede başlayıp benim nerede bittiğimi bile söyleyemezdim.

Sonunda hareket etmeye başladım ve etrafımızdaki her şey durur gibi oldu.

Önce yavaşça içine girdim, sonra hızımı artırdım. Bir elimi kalçasına koydum ve kalçalarımı eğmeden önce tamamen geri çektim ve hemen sert bir itme ile ona geri döndüm, klitorisine karşı öğüttüğümünden emin oldum.

"Noah," diye inledi, ellerinin uzanabildiği her yerimi kavırıyordu. Tırnakları her hamlede tenime o kadar sert batıyordu ki, bundan sonra kalıcı izlerim olsa şaşmazdım. Umursadığımdan değil.

"Adımı söyleme şekline bayılıyorum," diye inledim. Her seferinde içinde kaybolan sikimin mükemmel görüntüsüne baktım. "İçine nasıl bu kadar iyi sığdığımı seviyorum."

Boğuk bir ses çıkardı ve onu öpmek için kendimi alçaltmadan önce çenesini kavradım. Dudaklarıma karşı inlemeleri daha da arttı ve ikimizin de orgazmının yaklaştığını hissettim, bu yüzden kalçalarımı daha hızlı ve daha sert bir şekilde ona doğru sürdüm.

Nefes alış verişi düzensizdi -benimki daha iyi değildi- ve cezalandırıcı hızımı sürdürdüm, ikimiz de kenara doğru kayıyorduk.

"Çok iyi gidiyorsun, güzel kız." Dudaklarına karşı nefes nefese kaldım. "Ama benim için boşalmanı istiyorum Amalia, böylece seni döllerimle doldurabilirim. Bunu benim için yapabilir misin bebeğim?"

"Evet," diye haykırdı, amcığı etrafımda sıkılaşıyordu.

Onu özensiz ve kabaca öptüm ve alt dudağını ısırduğımda, ağırlı bir çığlık attı, sırtı eğildi ve orgazmı onu ele geçirirken duvarları etrafımda daraldı.

İnlemeleri çığlıklara dönüştü ve etrafımdaki coşkusu ve kulaklarımda çınlayan enfes dudaklarından tekrar tekrar söylenen ismimin sesi beni ancak bir saniye sonra uçuşumun kenarına gönderdi.

Sonunda hızımı yavaşlatana ve nefessiz kalarak üzerine yığılana kadar ikimizin orgazmı boyunca ona binmeye devam ettim. Hareket etmem gerektiğini biliyordum ama henüz kendime gelemiyordum.

Onun teninin benimkine karşı verdiği hissin tadını biraz daha çıkarmak istedim.

"Bu," diye başladı, nefesini tutmak için durdu.

Dudaklarımı yumuşak bir öpücükle boynuna bastırdım ve başımı kaldırıp ona baktım, onu gülümserken ve doymuş bir halde buldum. Bu ifadeyi uzun zamandır görmemiştim ve kalbim bu manzara karşısında yerinden fırlayacak gibi oldu. "Seninle her zaman öyle," diye fısıldadım.

İsteksizce kendimi ondan çektim ve dizlerimin üzerinde durarak içimdeki sızıntıyı izledim. İçgüdüsel olarak, iki parmağımla uzandım ve yavaşça içeri doğru çalıştım, spermimin duvarlarının içinde kalmasını istedim.

"Ne yapıyorsun?" Amalia yarı sordu, yarı inledi, parmaklarımla olduğu yere baktı.

Yüzümde küçük bir gülümsemeyle, daha fazlasını onun içine geri ittim. Eğilip dudaklarına yavaş bir öpücük kondurmadan önce, "Sadece döllerimi ait olduğu yere geri koyuyorum," dedim.

Parmaklarımla etrafını sıkıp tekrar zahmetsizce boşalması, ağzımın onun zevk iç çekişlerini yakalaması sadece birkaç dakika sürdü.

Sonunda parmaklarımı geri çektim ve Amalia'nın şişmiş dudaklarını geçip ağzına sokmak için uzandım ve onu şaşırttım.

Yeşil gözlerinde vahşi bir bakışla tadımızı yalayıp yuttu ve ben bu his karşısında inledim. Sonunda bir patlamayla onları bıraktı ve parmağını

Kolyemin içinden geçip beni öpmek için aşağı çekti.

Onunla sevişmeyi seviyordum ama öpücükleri favorimdi. Onlardan asla bıkmazdım.

Ağzının içinde bizi tatmak için dilimi dudaklarının kenarından geçirdim ve göğsümden bir inilti yükseldi.

Sonunda çekildim ve yataktan yuvarlanarak odanın sağındaki eski ahşap duvar dolabına doğru yürüdüm. Birkaç kapak açtım ve dışarı çıkıp havlu almak yerine onu temizlemek için kullanabileceğim küçük bir havlu bulmaya çalıştım.

"Ne yapıyorsun?" diye esnedi, dirseklerinin üzerinde doğrulmaya çalıştı.

"Sadece dışarıda bir duş olduğu ve sizi dışarıda dondurmak istemediğim için bizi temizleyebilmem için havlu arıyorum."

Eve geldiğimizden beri ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum ama yatağın üstündeki küçük temperli cam pencereden süzülen ay ışığına bakılırsa büyük ihtimalle gecenin bir yarısıydı.

Küçük bir kahkaha attı ve ben de omzumun üzerinden ona baktım. "Bu kadar komik olan ne?"

"Ee..." dedi, yüzünde suçlu bir gülümsemeyle. "Aslında şurada duşlu bir banyo daha var," diye itiraf etti bir şeyi işaret ederek.

Arkamı döndüm ve neyi işaret ettiğini anladım. Daha önce dikkat etmediğim kapalı bir kapı -daha önemli şeylerle meşguldüm- yatak odasının en sağ köşesine sıkışmıştı.

Ona bakarken başımı yana eğdim, yüzümdeki ifade karşısında gülümsemesi genişledi. "Yani burada mükemmel işleyen, sıcak suyu olan bir duş varken bana dışarıda mı duş aldırдың?" Ona doğru yaklaşarak söyledim.

Şakacı bir şekilde omuz silkti. "Üzgün olduğumu söyledim ama gerçekten değilim." Ayağından tutup kendime doğru çektiğimde bir çığlık attı.

Eğilip onu omzuma attığımda "*Noah*," diye bağırdı.

Kıçına bir tokat attım. "Hadi seni temizleyelim," dedim onu banyoya götürürken.

Kahkahaları etrafımızda yankılanıyordu ve Tanrım, o sesi ben de özlemiştim.

BÖLÜM 21

NOAH (MEVCUT)

KENDİME ENGEL OLAMADIM VE ONU BİR KEZ DAHA BECERDİM.
duşta kendimizi iyice temizledik.

Şu anda yataktaydık, Amalia yarı üstüme uzanmış, kolum beline dolanmış ve gömleğinin altından sırtının alt kısmına yaslanmışken mükemmel bir sessizlik içinde oturuyorduk. Bir kolunu göğsümün üzerine koymuş, yanağını da yanağımın üzerine yaslamıştı. Gözleri, önümde boş daireler çizen diğer elini izliyordu.

Zamanı durdurabilseydim ve hayatımın geri kalanında bu anlık görüntüde kalabilseydim, bunu gözümü kırpmadan yapardım.

Uzandım ve alnına düşen ıslak bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırdım. Sonra ellerim vücudunun arkasında gezindi, avuçlarım onu yaklaştırmak için sırtında yayıldı.

"Seni düşünmekten hiç vazgeçmedim," diye itiraf ettim sessiz havada.

Nefes nefese bir kahkaha attı. "Keşke seni düşünmediğimi söyleyebilseydim, ama yalan söylemiş olurum. Ne kadar denersem deneyeyim, aklımın bir köşesinde hep sen vardın."

Sözlerinin beni incitmek için söylenmediğini biliyordum ama bu kadar uzun süre ayrı kalmamızda büyük bir rol oynadığım için anında suçluluk duygusuna kapıldım. Denemek için çok geç olduğunu hissetmeden önce bir şeyler yapamadığım için hep pişmanlık duymuşumdur. Daha sonra kayıtsızlığa düştüm çünkü bensiz yaşamının ve kızgın olmanın onunla birlikte olmaktan daha kolay olacağını düşündüm.

beni ve tüm yaralarımı.

Gerçekçi olmak gerekirse, mükemmel olmanın ulaşılabilir bir hedef olmadığını biliyordum, babam bunu bana kaç kez aşlamaya çalışmış olursa olsun. Ancak annemi kaybettikten sonra şeytanlarımla yüzleştiğimde, diğer tarafa geçmenin hayal ettiğimden çok daha zor olduğu ortaya çıkmıştı.

Her zaman beynimin bana ait olmadığını hissetmiştim, ancak kederim aylarca sürdükten sonra hayatımda ilk kez yardım istedim ve majör depresif bozukluk ve karmaşık travma sonrası bozukluk teşhisi kondu.

Acımı uzun süre maskeledim çünkü geldiğim yerde ve büyüdüğüm çevrede ruh sağlığı hakkında konuşulmazdı.

Bana tüm duygularımı ama özellikle de olumsuz olanları saklamam öğretilmişti. Onları bir kenara itmek ve devam etmek içime işlemiştii çünkü aksini yapmak beni yetersiz kılıyordu.

Üzgün olmak ya da bir şeylere ilgimi kaybetmek normal değildi. Tembel olduğum için rafa kaldırıldı. Hissetmek bir güç olarak görülmüyordu. Bu bir zayıflıktı. Babamın bana her zaman hatırlatmayı sevdiği gibi, Barreras'ın zayıflıkları yoktu.

Ve ne yazık ki onun gazabından kaçınmak için duygularımı içimde tutmanın en iyi yolunu bulmuştum. Ama annemin ölüm haberi geldiği an, yıllardır bastırdığım duygularımın üzerine bir baraj gibi çöktü ve durumumu daha da kötüleştirdi.

Sonunda her ikisiyle de yaşamayı öğrendim ve benim için işe yarayan bir rejim buldum, bu da eskiden sürekli başımın üzerinde dolaşan karanlığın artık o kadar korkutucu olmadığı anlamına geliyordu.

Ancak işe yarayan bir şey bulmak sihirli bir şekilde iyileştiğim ve hiçbir şey olmamış gibi hayatıma devam edebileceğim anlamına gelmiyordu. Sadece bununla yüzleştüğimde başa çıkabileceğimi ve eski alışkanlıklarına geri dönüp her şey yolundaymış gibi davranmayacağımı hissettim.

Çünkü terapistimle yaptığım birkaç seanstan sonra çok uzun zamandır iyi olmadığımı fark etmişim.

"Hey, nereye gittin?" diye fısıldadı, parmakları kirli sakallarına değiyordu.

Bakışlarım onunkilerle buluştu ve bir an tereddüt ettim. Başparmağımla yanağımlı okşadım ve yıllar önce onu aramak için geri döndüğümde söylemek istediğim şeyi nihayet söylemek için kendimi hazırladım.

"Gittiğim için özür dilerim. Ben sadece... Annem öldüğünde boğuluyormuşum gibi hissettim ve nasıl... hayatta kalacağımı bilmiyordum." Son kelime ancak bir fısıltının ötesine geçebildi.

En kötü olduğum zamanları düşündüm. Çocukluğum boyunca yaşadığım her şeye rağmen, annem her zaman yanımda olmuş ve bana yol göstermişti. Ama o öldüğünde, beni sarsılmaktan koruyan denge de yok oldu.

Onun kaybı beni kararsız hale getirmişti.

Babamın sesi her zaman aklımın bir köşesindeydi ve bana layık olmadığımı hatırlatıyordu. Zayıf olduğum için hiçbir şey yapamayacağımı.

Liste uzayıp gidiyordu ama annemin varlığı sesleri eskiden olduğu gibi sürekli bağırarak yerine sessiz bir uğultuya dönüştürüyordu.

Kendimi nasıl gördüğümü o şekillendirmişti ve o gidince, gerçekten kendim olup olmadığım ya da annem bana sürekli öyle söylediği için öyle olduğumu düşünerek kendimi kandırıp kandırmadığım konusunda bitmek bilmeyen sorularla baş başa kaldım.

"Onun kaybıyla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Benim için çok şey ifade ediyordu, kelimelere dökemeyeceğim kadar çok şey ve onu kaybetmek... beklenmedik bir *şekilde* beni gerçekten kötü bir yere gönderdi. Bana kanser olduğundan hiç bahsetmemişti, yanında olma ya da veda etme şansı bile vermemişti."

Devam etmeden önce derin bir nefes alarak durakladım.

"Seninle konuşmak istedim, gerçekten istedim ama yaşadıklarımı ve yaşamak üzere olduklarımı sana yük etmemenin daha kolay olacağını düşündüm."

Amalia parmak uçlarını yanaklarımda gezdirdikten sonra saçlarıma uzandı ve onları geriye doğru taradı. Bakışları tüm bu süre boyunca benimkileri terk etmedi ve bana öyle bir baktı ki... Nasıl tarif edeceğimi bilemedim ama bana acımak yerine dinlendiğimi hissettirdi.

"Demek bu yüzden gittin," diye düşündü ama ses tonu suçlayıcı değildi. Bunun yerine, neden gittiğimi anladığını hissediyordum ama umutlanmak istemiyordum. Parmak uçları, dokunuşunun fiziksel rahatlığına ihtiyacım olduğunu biliyormuş gibi yüzümün hatlarını sıyırdı. "Ayrıldığın için sana karşı yıllarca hissettiğim öfke ve kırgınlığı silmiyor ama şimdi biraz daha iyi anlıyorum. *Seni* şimdi daha iyi görüyorum."

Titreyerek nefes aldım.

Büyürken çok fazla hayal kurmama izin vermemiştim ama içten içe hep yanında olabileceğim ve sadece... olabileceğim birini bulmayı dilemiştim. Onlara bir şey sağlamak ya da biri olmak zorunda değildim.

Amalia hayatıma girdiği anda tam olarak bunu bulmuştum. Bunu çok geç ve her şeyi berbat ettikten sonra fark etmiş olabilirim ama şu anda onu kollarımda hissetmek çok etkileyiciydi.

Onu hak edecek ne yaptım ki?

Derinlere gömdüğüm duygular su yüzüne çıktı ve boğazım düğümlendi.

Yüz ifademdeki değişikliği görmüş olmalı ki parmakları çeneme doğru gitti.

"Buraya gel," dedi nazikçe beni kendine çekmeden ve dudaklarıma nazik bir öpücük kondurmadan önce. Birkaç saniye sonra geri çekildi ve

Üç iffetli öpücük daha, her biri kalbime doğrudan bir hat, yumuşak dudakları benimkine her dokunduğunda kalbimin teklemesine neden oluyordu.

Bu kızı çok sevmiştim.

Seni şimdi daha iyi görüyorum.

Daha önceki sözleri, son on yıldır göğsümü sıkkan mengeneyi yavaşça gevşetti.

Ona babamdan hiç bahsetmemiştim çünkü bana farklı gözle bakabileceği, beni fazla bulup terk edebileceği düşüncesi beni dehşete düşürüyordu; bu da onu terk etmenin bana ne kadar acı verse de, terk etmenin terk edilmekten biraz daha kolay olmasının bir başka nedeniydi.

Ancak onun anlayışı hikâyemin geri kalanını itiraf etmemi sağladı çünkü benimle ilgili her şeyi gerçekten görmesini istedim.

Sadece hala yeterli olduğumu ummak zorundaydım.

Gözleri hâlâ bende idi, parmak uçları göğsümde rastgele çizgiler ve şekiller çizmeye devam ediyordu.

Bakışlarımı onunkilerden ayırdım ve dikkatimi onun ne yaptığına odakladım çünkü sınırlarım kalbimi sarsıyor, atışlarını tehlikeli bir bölgeye doğru hızlandırıyordu.

Aramızda sessizlik vardı ama beni konuşmaya zorlamıyordu.

Ne kadar uzun olursa olsun acele etmememe izin verdi.

Sonunda yutkundum ve ona daha önce anlatmaya hazır hissetmediğim her şeyi açıklamaya başladım.

"Babam büyürken beni pek sevmezdi. O..." Durakladım, boğazımı temizledim. "Varisi olmaya layık olmadığımı düşünüyordu. Hiçbir şey hissetmemenizi gerektiren bir iş için çok fazla duyguya sahip olduğumu düşünüyordu. Bana annemin beni hiç doğurmamasını tercih edeceğini söylerdi çünkü en azından bu benim gibi birini yetiştirmek zorunda kalmaktan daha iyi olurdu."

Amalia hareketlerini durdurdu ve bakışlarının beni delip geçtiğini hissedebiliyordum ama ona henüz bakamazdım yoksa ona her şeyi anlatmayı asla bitiremezdim.

"Babam şüphesiz onunla birlikte anılmaktansa dayaklarından birine yenik düşmemi ya da bodrumdaki hücrede haftalarca kalmamı tercih ederdi. Demek istediğim, en sonunda beni öldürtmeye çalıştı çünkü tüm çabalarına rağmen bana yaşattığı diğer her şeyden kurtulmuştum."

Son sözlerim üzerine Amalia'nın vücudu benimkine karşı sertleşti.

"Neyse ki annem tam da babamın uşaklarından biri boğazımı kesmek üzereyken geldi." Başımı sallarken kendime acıyan bir kahkaha attım. "Eğer bir saniye daha geç gelseydi, babamın dilekleri gerçekleşmiş olacaktı."

Geçmişte, onun dileği gerçekleşseydi her şey daha kolay olur muydu diye düşünürdüm. Ruhumu ikinci bir deri gibi kaplayan berbat anıların artık acı vermeyeceğini ve bana biraz huzur bahşedileceğini düşünürdüm.

Hiç kimse sizi bir başkasından nefret etmeye hazırlayamaz, özellikle de bu kişi kendi kanınızdan ve canınızdan biriye. Ondan, öz babamdan böylesine nefret duymak için ne yaptığımı asla anlayamamıştım.

Ama sonra sorunun ben olmadığımı öğrendim.

Öyleydi.

Öfkesi benim yaptığım bir şeyden ya da kim olduğumdan kaynaklanmıyordu, içinde barındırdığı hastalıklı şeytanların bir yansımasıydı ve bundan ben sorumlu değildim.

Bunu fark etmem uzun zaman aldı ama bir şeyi fark etmeniz ona inandığınız anlamına gelmiyordu. Sonunda iyileşmem için terapi seanslarından çok daha fazlası gerekecekti ama her şeyin bir başlangıca ihtiyacı vardı.

"Beni öldürtmeye çalıştığı gece annem, amcam Reda'nın yardımıyla bizi kaçırdı. Büro'nun koruması altında ülkeye geri dönene kadar beni yıllarca sakladılar. Gerisi tarih oldu."

Hafifçe rahatlamış hissederek iç çektim. Birine söylemek, *ona* söylemek, her zaman taşıdığım ağırlığı biraz hafifletti.

Geçmişimi sevdiğim biriyle paylaşmak beni bir şekilde özgürleştirdi.

Amalia'nın sağ eli kalbime dayanmak üzere hareket etti. Kendi elimi kaldırdım ve onunkinin üzerine koydum. Başparmağım parmak eklemlerinin üzerinde gezindi, kısa bir süre için birleşen ellerimizi dudaklarıma götürüp parmaklarını öptükten sonra elimi ait olduğu yere geri koydum.

Umarım hepsinin ona ait olduğunu biliyordur.

Gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum ama yine de kendimi ona bakmaya ikna edemiyordum ve o da beni buna zorlamıyordu. Ona zaten aşkıttım ve onu daha fazla sevmemin mümkün olduğunu düşünmüyordum ama kendimi rahat hissettiğim her şeyi yapabilmem için bana tanıdığı alan ona biraz daha aşık olmamı sağladı.

Midem düğümlenmişti, ne diyeceğini bekliyordum ve sonunda cesaretimi toplayıp ona baktığımda bana bakmıyordu.

Onun yerine bakışları boynuma sabitlenmişti.

Parmaklarından biri boynumun dibine doğru ilerlediğinde kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyordu. Dudaklarını nazik bir öpücükle bastırmadan önce parmak uçları kısa bir süreliğine oradaki büyük yara izine değdiğinde ürperdim.

"Çok güzelsin," diye fısıldadı tenime doğru ve gözlerimi kısa bir süreliğine kapattım, sonra tekrar açıp derin bir nefes verdim.

Kendini göğsümün üzerine çekti ve yüzümü öylesine nazik bir şekilde ellerinin arasına aldı ki, bu hareket karşısında kalbim sıkıştı. İfşaatlarımdan dolayı altında sakladığı ıstıraba rağmen bir an için bana büyük bir hayranlıkla baktı.

"Babanızın buna inanmaması, sizin sevgiye layık olmadığınız anlamına gelmez çünkü hatasız olmanız gerekirdi. O yanıliyordu. Sevilmek mükemmel olmakla ilgili değildir ya da asla koşullu olmamalıdır. Sevmek, karşınızdaki kişiyi bütünüyle kabul etmek ve her parçasını sevmektir."

Alnımı kendi alnına yaklaştırdı ve devam etmeden önce beni kısaca öptü. "Seni seviyorum, Noah. Seni senden dolayı seviyorum. Her parçanı seviyorum, her ne kadar çok hasarlı ya da çok kırık olduğunu düşünsen de."

Bana bakışı neredeyse çok acı vericiydi. Bu güzel insan tamamen benimdi.

Tekrar konuştuğunda onu öpmek ve aynı derecede, hatta daha fazla sevdiğimi söylemek için eğildim. "Ayrıca, baban pisliğin teki, onun fikrini siktir et."

Uzun zamandır duymadığım bir ses etrafımızda yankılanmadan önce, bir an için beklenmedik sözleri karşısında iri gözlerle ona baktım.

Güldüm.

Güldüm ve bu sefer gerçekte.

Göğsümün derinliklerinden geldi ve ani bir sıcaklığın tüm uzuvlarıma yayıldığını hissettim.

Gülüyordum ve kendimi özgür hissediyordum.

Amalia'nın kahkahası yükseldi, kahkahalarımızın sesi odaya karıştı.

Kahkahalarım azaldı ve beni öpmek için eğildiğinde, kollarımdayken hissettiğim mutluluğun ve her şeyin yoluna gireceği hissinin tadını çıkardım.

Kızımı geri almıştım ve önümüze ne tür engeller çıkarsa çıksın, içten içe bunların üstesinden geleceğimizi ve bu işi başaracağımızı biliyordum.

BÖLÜM 22

NOAH (MEVCUT)

AMALIA KISA BİR SÜRE SONRA KOLLARIMDA UYUYAKALMIŞTI, NEFES ALIP VERİYORDU.

Şimdi çıplak sırtına küçük daireler çizmeye devam ederken bile. Genelde pek sarılmayı sevmezdi -her zaman kendi alanını tercih ederdi- ama kolları ve bacakları yanıma yapışmış halde yanımdan ayrılmaması hoşuma gitmişti.

Bu arada, saat gece yarısını çoktan geçmiş olmasına ve yarının ne kadar zorlu geçeceğini bilmeme rağmen bir türlü uyuyamadım.

Ya tüm bunlar bir rüyaysa ve yarın uyandığımda çocukluğumun büyük bir bölümünü geçirdiğim hücreye geri dönersem ve bana beni sevdiğini söylediği anılar sadece bir anıdan ibaretse?

Onu nazıkçe kendime doğru çektim, kollarımın onsuz ne kadar boş hissedeceğini düşünmemeye çalıştım.

Bunun da ötesinde, Cemal'in karşısına çıkıp ona her şeyi anlatma düşüncesi aklımı kurcalıyordu. Nereden başlayacaktım ki? Her şeyi neden sır olarak sakladığımı anlayacak mıydı? Beni affedecek miydi?

Yoksa benimle bir daha hiç konuşmayacak ve beni hayatından çıkaracak mıydı?

Özellikle de birkaç hafta önce karısına olanlardan sonra.

Babamla olan bağlantımı ondan sakladığım için beni affetse bile, Sienna'ya olanlar için beni affeder miydi?

Beynim tüm olası en kötü sonuçları hayal etti çünkü bunlar en akla yatkın senaryolar gibi geliyordu. Ve hayatta kalıp kalamayacağımı bilmiyordum.

Ayoub'un avukatları onun vasisi olmam gerektiğini ilk söylediklerinde neredeyse kaçacak delik arayacaktım çünkü ben bir baba figürü değildim. Ben daha çocuk bile sayılmazdım.

Ayrıca, sahip olduğum babamla nasıl çocuk yetiştirecek bir konuma gelebilirdim ki?

Eğlenceli bir amca olabilirdim. Ama bir ebeveyn figürü olmak gerçekten düşündüğüm bir şey değildi. Belki çok uzak bir gelecekte, çocukken başıma gelenlerle yüzleşir ve kendi çocuğuma sahip olma düşüncesini yeniden gözden geçirmeye istekli olurum, ama o sırada orada değildim.

Ama Jamal'ı hastane yatağında yatarken gördüğüm anda, kendi korkularım yüzünden onu terk edemeyeceğimi anlamıştım. Ve eğer dürüst

olursam

Kendimle birlikte muazzam bir suçluluk duygusu da hissediyordum çünkü evlerini kasıp kavuran yangını çıkarmamış olsam bile anne babasının ölümünden ben sorumluydum.

Babam *bana* bir mesaj göndermek istemişti -işlerime ve imparatorluğuma karışmayı bırakın.

Ayoub ve ben babamın kartelini çözmeye çok yaklaştığımız, ta ki ona karşı tanıklık etmesi için tuttuğum muhbir ölünceye kadar. Birkaç saat sonra telefonuma gelen isimsiz bir mesajla onların peşine düştüğüm pişman olacağımı öğrendim.

Sonrasında bildiğim tek şey, Sardenya sokaklarında Aguerd'in evine doğru hızla ilerlediğim ve evi alevler altında parçalanırken bulduğumdu.

Herkesi dışarı çıkarmaya çalışmışım ama çatı çöktüğünde Jamal'ı zorlukla dışarı çıkarmışım ve bana içeri dönme şansı bırakmamıştı.

Cemal'e bakmak ilk başlarda zordu, özellikle de yangını yeniden yaşadığı için tekrarlayan gece terörleri yüzünden. Çizgiyi aşmadan ya da anne babasının sahip olduğu ve her zaman sahip olacağı yeri devralmadan kaybını atlatmasına yardımcı olmak için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştım.

Ayoub ve Nina'yı çok uzun zamandır tanııyordum ama onlar hakkında bildiğim her şeyi ya da paylaştığımız anları Jamal'la paylaşmaya özen gösterdim ki onlar gitmiş olsalar bile o bunları hissedebilsin.

Yıllar geçtikçe ona çok düşkün oldum ve onu kendi çocuğum gibi görmeye başladım. Ailemden biri oldu ve uzun bir süre boyunca sahip olduğum tek şeydi, ta ki şu anda kollarımda huzur içinde uyuyan kadınla tanışana kadar.

Bu yüzden onu kaybetme düşüncesi akıl almaz bir şeydi.

Göğsümden ağır bir iç çekiş çıktı ve bu düşüncüyü bir kenara ittim, bunun hiçbir işe yaramayacağını, cevabımı çok yakında bilecekken zihnimin sayısız senaryoyla saatte yüz mil koşmasına neden olacağını biliyordum.

Bunun yerine, ahşap kapının yanındaki duvar saatinin, karanlık yerini aydınlığa bırakıp yatak odasını bir parça aydınlatıncaya kadar ilerleyişini izledim.

Amalia'nın yanımda kıpırdadığını hissettim ve onu kendime doğru daha sıkı çektim, yüzüne öpücükler kondurmak için eğildim. Gözlerini kapalı tutuyordu ama çoktan uyandığını ve gülümsemeye çalıştığını biliyordum.

Sırtındaki elim aşağıya, kıcının kıvrımlarına doğru kayıyor, parmak uçlarımla hafif dokunuşlar yapıyordum.

"Uyanık olduğunu biliyorum," dedim dudaklarına bir öpücük kondurarak. Dudaklarıma karşı inledi.

Elimi daha da aşağı indirdim ve vücudunu benimkine daha da yaklaştırdım.

Orta ve işaret parmağım arkadan girişine sürtündüğünde, zaten ıslak olduğu için içeride çok hafif ve çok kolay bir şekilde kayarken, inlemesi hızla düşük bir inlemeye dönüştü.

"Uyanık olmadığına emin misin?" Amalia'nın dudaklarına fısıldadım, hala benimkine bastırıyordu. Zaten orada birikmiş olan ıslaklığının bir kısmını parmağımın etrafında döndürdüm ve arka girişine kadar götürdüm.

Sonra parmağımın ucunu dar kenarından içeri soktum ve gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Sen-" Dudaklarından bir inilti döküldü ve parmağımı daha da içeri soktuğumda onu kesti. "Adil oynamıyorsun," diye gergin bir sesle çıkmayı başardı.

Alt dudağını usulca ısırdım. "Hiçbir zaman adil oynadığımı iddia etmedim," dedim alnımı onunkine yaslayarak.

Bacakları önümden sarkarken, parmağımı yavaşça içine sokup çıkarırken ıslak amını kalçamın dış tarafına sürtüyordu. Yeşil gözleri dikkatle benimkilere bakıyordu ve diğer elim beline dolanarak onu daha yakına çekti.

Nefesi dudaklarıma değiyordu ve yumuşak inlemelerinin sesi, bana karşı hissi, parmağıma sıkıca sarılmış hissi yüzünden aletim zonkluyordu.

Eli göğsümün üzerinden kayarak geçtiğinde ve parmaklarını nazikçe etrafıma sarıp sıktığında dudaklarımdan bir inilti kaçtı.

Başparmağını zaten ucundan sızan pre-cum'un üzerinde kaydırdı ve uzunluğuma sürdü.

Tam üzerine yuvarlanmak üzereydim, içine girmek istiyordum ki demir kapının yüksek sesle çalınması evin içinde yankılandı ve o anı bozdu.

İkimiz de hemen dikkat kesildik. Amalia hızla yatağın altına uzandı ve elinde iki silahla geri geldi.

Şaşkınlıkla ona baktım.

"Ne?" diye sordu, bana bir tane uzatırken.

Bir kahkaha attım ve silahı ondan aldım. "Başından beri orada silahın var mıydı?"

Kaşlarını kaldırdı. "Güvenli bir eve silahsız geleceğimi mi düşünüyorsun?" "Hayır, ama." Başımı salladım. "Boş ver."

Hızla ayağa kalktı ve gömleğini başından çekti ve iç çamaşırını ve pantolonunu tekrar giydi. Arkasını döndüğünde beni ona bakarken ve gülümserken buldu.

Yeşil gözleri benimkilere kilitlendi, gözlerinde şaşkın bir ifade vardı. "Noah, neden gülümsüyorsun? Kalk ayağa." Kafama temiz bir gömlek fırlattı ve ben de onu yakaladım.

Siyah tişörtü başımın üzerine çekerek, "Yok bir şey, sadece seni kıyafetlerimle görmek hoşuma gidiyor," dedim.

Ön kapı bir kez daha çalındı.

Başka bir dolabın kapağını açtı, içeriden bir şey aldı ve tekrar bana dönüp başka bir giysiyi, bu sefer keten pantolonu önüme fırlattı. "Bunun için zamanımız yok. Dışarıdaki kişi bizi öldürmeye çalışıyor olabilir."

Yataktan kalktım ve altlarımı giydim. "Bizi öldürmeye çalışan biri önce kapıyı çalar mı?" Kaşlarımı kaldırarak ters ters baktım.

Sinirli bir nefes verdi ve başka bir şey söylemeden odadan çıkmadan önce silahını kontrol etti.

İçimden güldüm ve onu dışarı kadar takip ettim. Adımlarımı hızlandırdım ve onu arkamdan ittim, itiraz edemeden omzumun üzerinden ona baktım.

Ön kapıya yaklaşmıştık ki demir kapıya bir kez daha vuruldu.

"Kim o?" Kapının arkasındaki kişinin duyması için bağırdım, silahımı ona doğrultmuştum. Demir kapıların güzel yanı, arkadaki kişinin davetsiz misafir ve silahlı olmasının önemli olmamasıydı. Ateş edip bizi gerçekten vuramazlardı.

Amalia omzuma bir tokat attı. "Ne yapıyorsun?" diye tısladı nefesinin altından. "Bizi öldürtmek mi *istiyorsun*?"

Omzumun üzerinden ona baktım ve gözlerimi ona diktim. "Çok dramatik," diye mırıldandım ona.

"Benim, aç kapıyı," diye bağırdı kapının arkasından bir ses.

Jamal.

Silahımı indirdim ve kapının kilidini açmak için hamle yaptım ki Amalia'nın parmakları üst kolumu kavramak için dışarı fırladı.

"Kim o?" diye sordu.

Elimi nazikçe onunkinin üzerine koydum ve yüzünü ona çevirdim. "Bu benim yeğenim Jamal."

Bunun üzerine gözleri yumuşadı ve gözlerinde bir parça gerginlik gördüm. Onu daha önce hiçbir konuda gergin görmemiştim ve bu yüzüme yarım bir gülümseme getirdi. Hayatımda ilk kez önemli biriyle tanışıyordu.

Sadece farklı koşullar altında olmasını dilerdim.

Kapının kilidini açtıktan sonra, Jamal, Kai ve Valentina'nın diğer tarafta durup bana ve Amalia'ya baktıklarını görmek için kapıyı araladım.

Ben onları içeri alamadan Valentina omzunda büyük siyah bir çantayla içeri girdi, ayakkabılarını hızla çıkardı ve yanımızdan geçip gitmeden önce bana başıyla selam verdi.

İçeri adım atan bir sonraki kişi Kai oldu. Bana kocaman bir gülümseme verdi ve elini ileri doğru salladı. "Seni tekrar görmek güzel Noah. Biraz ortalarda yoktun." Omzumun üzerinden Amalia'ya baktı. "Sanırım nedeni bu olabilir."

Başımı salladım ve küçük bir kahkaha attım. "Sen de Kai," diye cevap verdim, elini elime aldım, diğer elimi de omzuna koyup hafifçe sıktım.

Kazadan sonraki yıllarının çoğunu Blackwell'deki Akademi'de geçirdiğimiz için Jamal'ın büyürken pek arkadaşı olmamıştı, bu yüzden Kai'yi her zaman sevmişimdir, özellikle de Jamal'ın daha hafif bir yanını ortaya çıkarıyor gibi görüldüğü için.

Sonunda yeğenimle yüz yüze geldim, yüz hatlarında endişe ve kaygı karışımı bir ifade vardı. Ama şimdilik bunu görmezden geldim -her şey değişmeden önce sadece birkaç saniye için olsa bile- ve kolumu omuzlarına doladım.

Sağ elinde tuttuğu büyük siyah spor çantasını kaptım ve onu yandan kucaklayarak içeri doğru çektim. "Seni görmek güzel, en sevdiğim yeğenim," diye selamladım onu, başının arkasını sıkarak.

Biz hiçbir zaman fiziksel olarak yakınlaşan insanlar olmadık -hatta çoğundan kaçındığımızı söyleyecek kadar ileri gidebilirim- ama şu anda kaçınılmaz görünen şeyden önce her fırsatı değerlendirirdim.

Boştaki kolunu belime dolaması birkaç saniye sürdü. Gözlerini devirerek karşılık olarak sırtıma birkaç kez hafifçe vurdu.

"Evet, sen de 3am¹." diye homurdandı ve başını salladı.

Amalia kapıyı kapatmak için hareketlenirken ben de Jamal'ı Kai ve Valentina'nın ayaklarının dibinde çantalarıyla durdukları ve kısık bir sesle tartıştıkları oturma alanına yönlendirdim.

Görüş alanımıza girdiğimiz anda ikisi de kafalarını kaldırdı ve Kai hemen yüzüne bir gülümseme yerleştirdi.

"Her şey yolunda mı?" Jamal kaşlarını kaldırıp yanımdan uzaklaşarak onlara sordu.

Anında son birkaç saniyeyi geri sarabilmeyi ve yaklaşan konuşmadan kaçınmak için bir döngüde tekrarlamaya devam edebilmeyi diledim. Son yirmi yıl boyunca bundan kaçmışım ve ona söylemem gerektiğini biliyordum ama bunalmış hissediyordum.

Amalia'ya her şeyi anlattığım için pişman olmasam da -hatta bir parçam rahatladığını hissetse de- bu konuşma beni duygusal ve zihinsel olarak tüketmekten alıkoymadı, özellikle de rejimden bu kadar uzun süre uzak kaldıktan sonra.

Duygularımı ifade eden biri değildim ve çoğu zaman terapide bile onlardan kaçındım. Bunu yapmak, daha iyi bir seçenek olduğunu bilmeme rağmen, onlarla yüzleşmekten daha kolaydı.

Ancak kaçınmak sizi bir yere kadar götürebilir.

Kai boğazını temizledi. "Evet, her şey kusursuz bir şekilde yolunda." Dikkatini bana yöneltti. "Noah, nihayet bize yanındaki o güzel kadının kim olduğunu söyleyecek misin?"

Amalia yanımda duruyordu, elinin kenarı benimkine değiyordu. Serçe parmağımı kurnazca onunkine kenetledim, herkesin önünde sevgi gösterilerinden hoşlanmadığını biliyordum ve bir sonraki sözlerimi söylerken ona baktım.

"Bu Amalia," dedim onları tanıştırırken, çünkü onun kim olduğunu ya da benim için ne ifade ettiğini anlatacak yeterince uygun bir kelime yoktu.

Kız arkadaşım, partnerim, hayatımın aşkı yeterince iyi hissettirmiyordu çünkü o çok daha fazlasıydı. Ama ona pratik yabancıların önünde her şeyim demek biraz fazla samimi geliyordu.

Ayrıca, eğer yaparsam muhtemelen bana vurur.

"Seninle tanışmak bir zevk, Amalia," dedi Kai yüzünde kocaman bir gülümsemeyle. Elini uzattı ve Amalia elini tuttuğunda, elini kaldırdı ve ağzını Amalia'nın parmak eklemlerine değdirdi.

Eğer Kai'nin böyle biri olduğunu bilmeseydim ve hemen yanında duran kadına aşık olmasaydı, farklı koşullar altında biraz kıskanabilirdim.

Ama bu onun hareketinin sınırlarımı bozmadığı anlamına gelmiyordu. "Pekâlâ, Kai. Zevkler yaşandı," dedim ona, ses tonum daha da keskinleşmişti.

Amalia elini onun elinden çekerken hafifçe kıkırdadı. Bir elini pazuma koyarak Jamal ile benim aramda bir bakış attı. Parmaklarımı bir kez sıkmadan önce, "Bırakayım da ikiniz konuşun," dedi. Sonra Jamal'a başıyla küçük bir selam verdi ve avluya doğru ilerledi.

"Evet, biz... biz gidip kız arkadaşını tanıyacağız," dedi Kai ve Valentina'yı Amalia'nın gittiği yönü takip etmesi için dürttü.

Hepsi dışarı çıkıp kapı arkalarından kapandığında Jamal benimle yüzleşti ve yüzündeki ifadeyi görünce midem bulandı.

"Bana sorunun ne olduğunu söylemeye hazır mısın?"

Sanırım bu konuşmadan kaçınmaya çalışmamın sonu geldi.

Elimi saçlarımda gezdirerek derin bir iç geçirdim ve hâlâ elimde tuttuğum çantasını giriş koridorundaki duvara dayadım.

Oturma odasına doğru ilerlerken korku omurgamdan yukarı tırmandı. "Sana bir şey söylemem gerekiyor ve..." Bir nefes verdim. "Oturalım," dedim ve koltuklardan birine yerleştim.

Odadaki gerginlik boğucu bir seviyeye tırmanmıştı ve bakışlarımı bir süre yerde sabit tuttuktan sonra Jamal'ın endişeli bakışlarıyla karşılaştım ve onu diğer koltukta otururken buldum.

"Beni korkutuyorsun dostum. Ne oldu?" Jamal devam etmem için ısrar etti. Bakışlarıyla tekrar buluşmadan önce tavana baktım.

Bunu yapabilirsin Noah, o zaman kararını verir.

"Nereden başlayacağımı ya da bunu sana nasıl söyleyeceğimi gerçekten bilmiyorum. Sonrasında benden nefret edebilirsin ve seni suçlamıyorum çünkü muhtemelen ben de aynı şekilde hissederdim ama bir şeyi bilmeni istiyorum." Durakladım, göğsüme çöken ağırlığı atmak için derin bir nefes aldım. "Özür dilerim."

Jamal'ın kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Noah, hiç mantıklı konuşmuyorsun."

"Söylediğim her şeye rağmen sana her şeyi anlatmama izin vereceğine söz verir misin?" Kelimeleri söylediğini duymaya ihtiyaç duyarak sordum. Zaten ona anlatmak zorunda olmak içimdeki enerjinin her zerresini alıyordu. Arada sözümü keserse tek bir cümleyi bile tamamlayamazdım.

"Ne-" diye başladı ama sözünü kestim. "Sadece bana söz ver," diye yalvardım.

Bir süre sessiz kaldı ama yüzümdeki ifade sonunda benim lehime yumuşamasını sağladı. "Peki. Söz veriyorum."

Son bir derin nefes aldım ve ona her şeyi anlattım. Bir Barrera olarak doğmamdan, neden kaçtığıma kadar. Ona babamı, çocukluğumu, annemi ve Reda'yı anlattım.

Hiçbir detayı atlamadım. Aklıma gelen her şeyi anlattım çünkü sır saklamaktan bıkmıştım.

Tüm bunlar olurken, verdiği sözü tutup dinlerken yüzü hiç değişmedi.

Bunun daha iyi mi yoksa daha kötü mü olduğunu bilmiyordum. Amalia'ya söylediğimde onun öfkesini istemiştim ama Jamal söz konusu olduğunda neyin daha kolay olacağını bilmiyordum.

Öfkesi ya da vurdumduymazlığı, çünkü her iki durumda da bunlar ondan almak istediğim şeyler değildi.

Ama ailesi hakkındaki gerçeği, gerçekte ne olduğunu açıkladığımda maskesi düştü. Babamın sorumlu olduğunun farkındaydı ama nedenini bilmiyordu.

Sözlerimi bitirdiğimde üzerimize yüklü bir sessizlik çöktü, Jamal'ın yüzünde bir duygu kasırgası belirdi.

Ona tekrar tekrar ne kadar üzgün olduğumu söylemek istedim ama özürlerim yıllarca süren yalanları ya da mirasımın onun geçmişi üzerindeki etkisini silemezdi.

Şu anda yapabileceğim tek şey, kararını vermesini ve uygun gördüğü şekilde tepki vermesini beklemektir. Her türlü sonuca hazırlıklı olduğumu söylemek isterdim ama gerçekte değildim.

Saatler sürmüş gibi gelen dakikalardan sonra, gözlerini bir öfke pelerini sardı ve ayağa kalktı. Tek kelime etmeden ya da bana doğru bakmadan uzaklaştı ve avluya çıktı, demir kapı arkasından tıkırdayarak kapandı.

Onu durdurmak istedim ama yerimden kıpırdamadım. Jamal nadiren sinirlendiğinde öfkelenen biriydi, gerçi bu benim için daha kolay olabilirdi çünkü o zaman gerçekten nasıl hissettiğini bilirdim.

Normalde benimle konuşması için onu zorlardım ama yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu biliyordum ve bunu ona verirdim. Rahatlığım ve aklının nerede olduğunu bilme ihtiyacım şu anda bir öncelik değildi, onun gittiğini görmek ne kadar iç burkucu olursa olsun.

Onun gidişinden sonra oluşan boğucu sessizlik, hüznün boğazımı sıkmasına neden oldu. Gözlerimi kapattım, göz kapaklarımın arkasında büyüyen bir acı vardı.

Ellerimi yukarı kaldırdım ve göğsümdeki ağrıyı hafifletmek umuduyla saçlarımı kavradım. Çılgılık atmak, bir şeyleri kırıp dökmek istiyordum ama buna hakkım yoktu.

Bu benimle ilgili değildi.

Mantiken, geçmişimden sorumlu olmadığımı biliyordum. Babamın ailesine bunu yapmasına ben *sebepe* olmadım ama bu suçluluk duygumu hafifletmedi. Nedense daha da kötüleştirdi. Nefesimi kontrol etmeye çalıştım ama her ciğer dolusu havayı içime çekmek daha da zorlaştı.

Bu seni terk ettiği anlamına gelmez. Sadece zamana ihtiyacı var.

Seni terk etmiyor. Sadece zamana ihtiyacı var. O...

Kendimi ne kadar aksi yönde ikna etmeye çalışsam da, hiçbir şey yapmayacağını garanti etmiyordu. Gözlerim hâlâ kapalıyken başımı arkamdaki duvara yasladım ve ellerimi aşağıya indirerek beni yere indirmeye yardımcı olabileceğini umarak kalçalarımı kavradım.

Evet, o da işe yaramıyor.

Nefes alışımın sert sesini hissedebiliyordum ama kafamın içindeki sesimin sürekli yankılanması onu bastırıyordu.

Tanıdık bir dokunuş yüzümün her iki yanını süsleyene kadar nefes almaya çalıştım ve gözlerimi açtığımda yeşilin en güzel tonuyla karşılaştım.

BÖLÜM 23

AMALIA (ŞİMDİKİ ZAMAN)

JAMAL'IN SESSİZ BİR ÖFKEYLE EVDEN ÇIKTIĞINI GÖRDÜĞÜM AN

Noah'ın yanına koştumam gerektiğini biliyordum. Bana ihtiyacı olduğunu hissedebiliyordum ama içeri adım attığımda neyle karşılaşacağıma hazırlıklı değildim.

Kapı arkamdan daha yeni kapanmıştı ki, kesik kesik soluyan bir nefesin sesi evin sessizliğini doldurdu ve duvarlarda yankılandı.

Midem bulandı. "Noah?" Gözlerim oturma odasında oturan figürüne takıldığında ancak söyleyebildim.

Başını oturma odasının fayans kaplı duvarına yaslamış, elleriyle pantolonunun kumaşını kavrayarak kalçalarını tutarken nefes nefese kalmış, teri teninde parıltıyordu.

Gözleri kapalıydı ve ben aceleyle yanına koşup kalbim hızla çarparken göğsü sığ nefes alıp vererek inip kalkmaya devam ediyordu. Bir panik atağa tanık olmaya yabancı değildim -Ángel annemiz gittikten sonra sık sık panik atak geçiriyordu- ama Noah'yı hiç böyle görmemiştim.

Önündeki ahşap masaya oturup onunla aynı hizaya gelirken, yüzünü ellerimin arasına almak için geçici olarak hareket ettim. Dokunduğumda irkilmeyince ellerimi üzerinde tutmaya devam ettim ve yüzünün yanlarını daha sıkı kavradım.

"Bebeğim, ben buradayım," dedim ama beni duymuyor gibiydi. Ben de tekrarladım. "Noah, sen iyisin. Yalnız değilsin. Ben yanıdayım."

Son sözlerimi defalarca tekrarladım, güvencelerimin onu yatıştırmaya yardımcı olacağını umuyordum. Sonunda gözlerini açtı, göz bebekleri büyümüş ve odaklanmamıştı.

"Ben... ben nefes alamıyorum," diye fısıldadı gevrek dişlerinin arasından.

"Noah," diye seslendim bu kez biraz daha sert bir sesle. "Bana bak," diye emrettim, onu içinde bulunduğu panikten uzaklaştırmayı umarak ve baktı, ses tonum karşısında kaşları hafifçe çatıldı.

"Nefes alabilirsin." Gözlerinde belirsizlik belirlediğinde nefes alışverişimi yavaşlattım, onun da beni anlamasını ve peşimden gelmesini bekliyordum. Başparmaklarım elmacık kemiklerinin üzerinde gezindi. "Nefes *alabilirsin*."

Gözleri hâlâ büyümüşü ama bu kez, parlayan kahverengi gözlerini benimkilere kilitlediğinde, sanki gerçek olduğumdan emin değilmiş gibi beni içine çekti.

Sonra, yavaşça, çok yavaşça, Noah'nın nefes alış veriş düzenine girmeye başladı; çılgınca soluk alıp veriş, hem benimkine hem de parmağımın pedini hâlâ tenine sürttüğüm ritme uyan daha yavaş, daha derin soluklara bıraktı.

"İşte böyle, tatlı çocuk," dedim, onu biraz rahatlatacağı umuduyla ses tonuma cilde katarak. "İyisin," dedim tekrar, dudaklarımı yumuşak bir öpücükle onunkilerin üzerinde gezdirerek.

Temas karşısında gözleri kapandı, sonra tekrar açtı. "Ben iyiyim." Titreyen bir nefesin ardından başını sallayarak iç çekti.

"Evet, iyisin," diye onayladım ve ona küçük bir gülümseme verdim. "Ben yanıdayım ve sen iyisin."

Noah'nın titremesi yavaş yavaş azaldı ve pantolonunun kumaşını sertçe kavrayışı gevşedi, yüz hatlarına sakın bir görünüm yerleşti. Sonunda Noah dokunuşlarımın altında gevşedi ve ellerini benimkileri kavrayacak şekilde yukarı kaldırdı.

Dudaklarını tüy gibi hafif bir öpücükle benimkilere yaklaştırdı, sonra çekildi, elleri aşağıya inip kalçalarının üstünde durdu.

Ellerimi yüzünden uzaklaştırdım, avuçlarımı dizlerine koymadan önce alnına düşen gevşek bir tutamı geri fırçaladım.

"Jamal'ın bu habere pek sevinmediğini söyleyebilirim," dedim neşeyle, Oflayarak bir kahkaha attı. "Evet, öyle de denebilir," diye cevap verdi ama bana verdiği küçük gülümsemeye rağmen bakışlarındaki azabı görebiliyordum.

Onu böyle görmekten nefret ediyordum. Kalbimi kırıyordu.

Jamal'la hiç tanışmamış olmama rağmen, onun Noah için ne kadar önemli olduğunu biliyordum ve zamanla Noah'nın gizliliğinin üstesinden geleceğini ve onu affedeceğini umuyordum. Aksi takdirde Noah'nın asla iyi olacağını düşünmüyordum.

Noah'nın itiraflarının muhatabı olmanın ne kadar zor olduğunu ilk elden biliyordum. Ama dün gecedan beri, Noah'nın eylemlerinin asla bencillikten kaynaklanmadığını, aksine küçük bir çocuğun kendisine bakması gereken biri tarafından istenmeden büyümesinin ve bunu iyileştirmek için asla bir şans verilmemesinin getirdiği basit bir sonuç olduğunu anlamaya başlamıştım.

Mirasından utanmıştı ve nasıl hissettiğini bildiğim halde mirasıyla ne yapmayı seçtiği konusunda onu suçlayamazdım.

Kendi geçmişim alkantılıydı ve bunun beni tanımlamasına izin vermemek için elimden geleni yaptım. Ama buna kıyasla, ailemin beni ve kardeşlerimi geride bırakması bir lanetten çok bir ltuftu.

Nuh'un durumunda olmanın nasıl bir şey olduğunu anlamaya başlayamazdım bile.

Umarım Jamal da aynı şeyi görür.

Kendimi düşüncelerimden sıyırdım ve dikkatimi tekrar Noah'ya odakladım, gözlerinde uzaklara ait bir bakış vardı. Dizini hafifçe sıktım. "Anlayacaktır," dedim, onu rahatlatmaya çalışarak.

Bakışlarını tekrar bana çevirdi ve derin bir i geçirdi. "Ya yapmazsa?" diye fısıldadı, ses tonunu belirsizlik kaplamıştı.

Jamal'ın onu affedeceğini garanti edebilmeyi ne kadar istesem de, Noah'ya o güzel zihnine şşen şüpheleri silecek mükemmel güven verici sözleri sunmayı ne kadar çok istesem de, ona yalan söyleyemez ve sahte umutlar sunamazdım.

Ben de ona garanti verebileceğimi söyledim. "O zaman bir yolunu buluruz." Ellerine uzandım ve parmaklarımızı birbirine geçirip bir kez sıktım. "Birlikte."

Sözlerim gözlerindeki azabı tamamen yok etmedi ama bir parça rahatlatma hissinin ortaya çıkması için yer açtı.

Birleştirdiğimiz ellerimizi dudaklarına götürdü ve avucuma bir öpücük kondurdu. "Seni seviyorum," diye mırıldandı ve kelimeleri bileğimin derisine, nabız noktamın hemen üzerine bastırdı.

Küçük bir kahkaha atarak başımı salladım. "Evet, evet."

Noah gözlerini bana dikerken başını yana eğdi. "'Ben de seni seviyorum' ya da 'Sen benim hayatımın aşkısın Noah, seni çok seviyorum' demek yok."

Hâlâ acı çektiğini biliyordum ama onu şakacı görmek beni çok etkiledi. Onun bu yönünü özlemiştim.

Bir süre sessiz kaldım ve cevabım üzerinde düşünüyormuş gibi yaparak "Bunu söylediğimi hiç hatırlamıyorum" dedim.

"yle mi?" diye alay etti.

Glmsemele savaştım ve şakacı bir şekilde omuz silktim.

Beni kuşağına düşene kadar ileri doğru çekti ve üzerine yan oturacak şekilde kaldırdı. Ben daha ne olduğunu anlayamadan parmakları kaburgalarımaya saplandı.

Ani baskıyı beklemediğim için bir çığlık attığımda gözlerim açıldı. "Noah," diye bağırdım, kucağında kıvranarak onu durdurmaya çalıştım. Durmadı ve dudaklarımdan öyle güçlü bir kahkaha döküldü ki nefes almakta zorlandım.

"Söyle," dedi kulağımın yanında, yanlarımı dürtmeye devam ederken şakacı bir şekilde kulağımı ısırırdı.

"Tamam, tamam, tamam," diye tekrarlardım kesik kesik nefesler arasında. "Seni seviyorum," diye bağırdım, kahkaha krizlerim arasında beni duyabilmesini umarak.

Odada bir boğaz temizleme sesi duyuldu ve Noah'nın parmakları hareketsiz kaldı. Başımızı kaynağa doğru çevirdiğimizde Kai, Valentina ve Jamal'ın mutfakta durmuş bize baktıklarını görünce parmaklarını kıpırdatmadı.

Kai'nin yüzünde eğlenerek bir ifade vardı, Valentina'nın ifadesi tarafsızdı, Jamal'ın yüz hatları ise karışık duygularla parçalanmıştı.

Garip bir sessizlik odayı kapladı, ta ki Kai sessizliği tekrar bozana kadar, ki bu onun gruptaki rolü gibi görünüyordu-hepsi adına konuşuyordu.

"Böldüğüm için özür dilerim ama belki de neden burada olduğumuz konusuna başlamalıyız?" diye sordu, bakışları Noah ve benim aramda gidip geliyordu.

"Evet-" Boğazımı temizledim ve bedenimi öne doğru çevirdim. "Evet," dedim, ayağa kalkmak için hamle yaptım ama Noah'nın elleri beni bir kalkan gibi kullanıyormuş gibi yerimde tuttu. Omzumun üzerinden ona ters ters baktım ama o sadece omuz silkmekle yetindi.

Başımı salladım ve ellerimi nazikçe onunkilerin üzerine koyarak dikkatimi tekrar mutfakta kalan misafirlerimize yönelttim.

Havada gerginlik vardı ve bunu nasıl dağıtacağımı gerçekten bilmiyordum. Başka bir durumda olsam, kendimi olayın dışında tutar ve odayı terk ederdim ama Noah'yı yalnız bırakmak istemiyordum.

Tam açıklıktan ölmek üzere olduğumdan ve seyahatten sonra onların da aç olabileceğini düşündüğümünden yiyecek bir şeyler almayı önermek için ağzımı açmıştım ki, odanın içinde keskin bir kapı sesi yankılandı.

Davetsiz misafir karşısında hepimiz anında alarma geçtik ve her birimiz içgüdüsel olarak bir silaha uzandık.

Herkesin hazırlıklı geldiğini bilmek güzel.

Hızla ön kapıya doğru ilerledim, kapı ardına kadar açılırken herkes silahlarını çekmiş arkamdan geliyordu.

Nassim içeri girdiğinde bir iç çektim ve silahımı indirdim, her iki kolunda büyük kahverengi çantalar vardı, tatlı ve tuzlu bir koku yayılıyordu.

Onu daha önce hem gelmesini sağlamak hem de Kai'nin acımasız sorgulamasından kaçınmak için aradığımı tamamen unutmuştum.

O ve Valentina beni dışarıda takip edip dış mekandaki fayans masanın etrafındaki koltuklara oturduklarında yerime yerleşmek için ancak zaman bulabilmişim. Valentina sessiz kalıp benden başka bir yere bakmazken, Kai bana bir dizi soru sormaya başladı.

Akademi'nin titiz seçim süreci, Kai'nin kim olduğum, nereden geldiğim, ailem hakkında belirsiz cevaplar verdiğim bitmek bilmeyen araştırmalarının yanında sönük kalıyordu. Ama ne kadar konuşmamaya yönlendirmeye çalışsam da o devam etti.

Bir noktada, ipucunu anlamadığımda gülsem mi yoksa konuşmasını kesmesi için onu vursam mı bilemedim.

Bir insanın bu kadar çok konuşabileceğini kim bilebilirdi?

Bunun yerine, izin isteyip Nassim'i aradım ve Jamal dışarı çıkana kadar bir süre oyalandım ve Noah'nın bana ihtiyacı olduğunu bildiğim için başka bir şey söylemeden telefonu kapattım.

"Ne kadar sıcak bir karşılama," dedi Nassim, dudaklarında alaycı bir gülümseme belirerek.

"Kusura bakmayın, geleceğinizi unutmuşum," dedim silahımın emniyetini açarak.

"Olma, fiçinin diğer ucunda olmak beni tahrik ediyor," diye dalga geçerek arkasına saklanmış olan karısına şakacı bir bakış fırlattı.

Daniela gözlerini devirdi ve adamın omzuna vurdu, yanaklarında hafif bir kızarıklık belirdi. "Şirketteyiz, böyle şeyler söylemeyi kes," diye mırıldandı nefesinin altından.

Nassim kıkırdadı ve dikkatini bana ve arkamda toplanan diğerlerine çevirmeden önce ona bir öpücük verdi.

Sıradan bir el sallayışla onları selamladı: "Silahlarını hâlâ yüzüme doğrultmuş olan herkese merhaba, ben Nassim ve arkamdaki zarif kadın da eşim Daniela."

"Ondan şimdiden hoşlanıyorum," dedi Kai arkamdan.

Bu ilginç olacak.

Başımı salladım ve oturma alanına doğru ilerledim. Herkes beni takip etti, el sıkışıp selamlaştıktan sonra oturma odasına geçtiler.

Kanepelerden birine oturdum, Noah da solumdaki koltuğa yerleşti. Nassim ve karısı da aynı k o l t u ğ a sıkışırken Jamal ve Kai

diğer kanepeyi işgal etti. Valentina ise duvara yaslanarak ayakta kalmayı tercih etti.

Çoğunlukla sessiz olmasına rağmen ondan hoşlandım.

Onun varlığı dikkat çekiyordu, bunu istediği ya da talep ettiği için değil, ona saygı duymaktan kendinizi alamadığınız için.

Bakışları Kai'ninkilerle buluştuğunda nadiren yumuşaması dışında ifadesi çoğunlukla soğukkanlılığını koruyordu ama bu soğukkanlı görüntüsünün altında çok şey yaşadığını söyleyebilirdim.

Çünkü bana kendimi hatırlatıyordu.

Ayrıca bize güvenmiyordu, ki benden onlarca yıllık bir karteli devirmemi isteyen yabancılarla tanışmış olsaydım ben de güvenmezdim.

Hepimiz silahlarımızı oturma odasındaki masanın üzerine bıraktık, Nassim elindeki çantalara yer açmak için bazılarını iterek masanın ahşap yüzeyine yerleştirdi.

"İçinde *17am bel ber9o9* olan sandviçler var.¹ Buraya gelirken bir meyve suyu dükkanından aldığım birkaç meyve ve su şişesi. Buyurun," diye teklif etti Nassim.

İkinci kez söylenmesine gerek yoktu. Sadece açlıktan ölmekle kalmıyordum, *17am bel ber9o9* iş için Fas'a taşındığımda keşfettiğim en sevdiğim yemeklerden biriydi, bu yüzden hemen çantaların içine uzandım ve kokusu ağzımı sulandıran kağıt sarılı bir sandviç aldım.

Biz yemek yerken, Nassim Jamal ve arkadaşlarını bilgilendirdi ve yarına hazır olmaları için her adımı anlattı.

Bir noktada Kai ve Valentina birer dizüstü bilgisayar çıkarmış, Nassim'in kendilerine verdiği her yeni bilgiyi yazmaya başlamışlardı.

Cemal çoğunlukla sessiz kaldı, her ayrıntıyı özömsedi ve yalnızca planın bir yönü hakkında açıklama veya ek bilgiye ihtiyaç duyduğunda araya girdi.

Saatler bir bulanıklık içinde geçti ve gerekli her şeyi koordine ettikten ve bir yemek molası daha verdikten sonra, Nassim ve Daniela yarın akşam Bab Al Mansour'da birkaç gün önce güvence altına aldığı başka bir güvenli evde buluşma planlarıyla güneş batarken ayrıldılar.

Onlar gittikten kısa bir süre sonra Noah dışarıya çekildi, ben de bulaşıkları yıkamak için mutfığa geçtim. Kai ve Valentina hâlâ bilgisayarlarında bir şeyler yazıyor ve kısık sesle konuşuyorlardı, Jamal ise yanlarında oturmuş, gözleri başka bir dünyada kaybolmuş gibi uzaklara dalmıştı.

Aniden ayağa kalkıp bana doğru ilerlediğinde son tabağı da duruluyordum. Kai endişeyle ona baktı, ben de bir şeye ihtiyacı olup olmadığını soracaktım ki yanımdan hızla geçip arka kapıyı açtı ve avluya adım atarken kapıyı arkasından kapattı.

Arka tarafa bakan küçük pencereden Nuh'un yavaşça arkasını dönmesini, gözleri Jamal'a iliştiğinde yüz ifadesinin değişmesini izledim.

Lütfen bu iyi olsun.

1 Kuru erikli dana tajine (Fas yemeği).

BÖLÜM 24

NOAH (MEVCUT)

BİR GÜN OLMUŞTU.

Nassim geldiğinde, bu sabahki konuşmayı zihnimin gerisine itmiş ve elimdeki işe odaklanmışım çünkü bu konuda iyiydim. Hissettiklerimi görmezden geliyor, bir maske takıyor ve devam ediyordum.

Ama şimdi gün neredeyse bitmek üzereydi ve gömdüğüm her şey yeniden ortaya çıkıyordu.

Dışarıda, avluda durmuş, havanın zihnimi temizlemesine yardımcı olmasını umuyordum ama sessiz sükûnet kafamdaki düşünceleri sarmal hale getiriyordu.

Gözlerimi kapadım ve önümdeki sandalyenin kenarına tutunarak nefesimi düzene sokmaya ve düşüncelerimi sakinleştirmeye çalışıyordum ki arkamdan gelen bir ses havayı yarıp geçti.

"Hey," dedi belli belirsiz.

Omzumun üzerinden baktığımda Jamal'ın benden birkaç adım ötede, ellerini pantolonunun içine sokmuş bir şekilde durduğunu gördüm. Yüzünde temkinli bir ifade vardı ama bunun altında belli belirsiz bir kırılganlık görebiliyordum.

Bunun farkına varmak vicdanıma ağır geldi. Yüzüne o ifadenin yerleşmesinde rol oynamış olmaktan nefret ediyordum. Benim görevim her zaman onu korumak, onu kötü şeylerden korumaktı ama sanki onu hayal kırıklığına uğratmış ve tam tersini yapmışım gibi hissediyordum.

Aramızda ağır bir sessizlik uzanıyor, bakışlarında belirsizlik dans ediyordu.

Ta ki o kırana kadar. "Konuşabilir miyiz?"

Tamam, bunu beklemiyordum.

"Ah... evet. Elbette. Konuşalım," dedim beceriksizce, masaya doğru işaret ederken tökezleyerek geri çekildim. "Oturmak ister misin?"

"Ayakta durmak iyi," diye yanıtladı sessizce.

"Doğru, tamam." Başımı salladım, bir elimi kaldırıp ensemin ovuşturdum.

Bu çocuğu ben büyüttüm ve daha önce de ciddi konuşmalarımız olmuştu ama hiç o anki kadar gergin hissetmemiştim.

Onun konuşmak istemesi olumlu bir şey olmalı, *değil mi?* O zaman neden kendimi bir uçurumun kenarında durmuş, diğer ayakkabının düşmesini bekliyormuş gibi hissediyordum?

Nefes al, Noah. En kötü sonuca atlamayı bırak.

"Yani daha önce..." diye devam etti ve gözlerini kaçırdı.

Sessiz bir ritim geçti ve ben onu doldurmak, benimle konuşmasını sağlamak istedim, ama bu dürtüyle savaştım çünkü Jamal hiçbir zaman konuşmayı başlatmamıştı, bu yüzden ona bunu yapması için alan tanımalıyım.

Başka türlü bencillik olurdu ve ben yeterince uzun süre bencillik ettim.

Derin bir nefes alarak tekrar bakışlarımla buluştu. "Daha önce öfkeyle çekip gittiğim için özür dilerim."

Gözlerim şaşkınlıkla açıldı. "Özür mü *diliyorsun*? Jamal, üzgün olması gereken benim. Sana daha önce söylemediğim için özür dilerim, benim..." Durakladım, kelime boğazımda düğümlendi. Derin bir iç geçirdim ama devam edemeden sözümü kesti.

"Onun için özür dileme," diye itiraz etti. Sesinde bir miktar öfke vardı ama bana yönelik değildi, en azından ben öyle olmadığını umuyordum. Ama bir sonraki sözleriyle birlikte hızla kayboldu. "Onun yaptıklarından sen sorumlu değilsin."

Başımı salladım. "Biliyorum ama..." Başladım ama ne söyleyeceğimden emin değildim çünkü bir şekilde onun haklı olduğunu biliyordum.

Teknik olarak olanlardan ya da babamın yaptıklarından sorumlu değildim ama yıllar boyunca ne kadar görmezden gelmeye çalışsam da her şey dönüp dolaşıp tek bir şeye geliyordu.

Yeterince iyi, ona dayanacak kadar güçlü olsaydım, inisiyasyonumu tamamlar, doğduğum rolü alırdım ve bunların hiçbiri olmazdı.

Annem, Reda ve ben bunca yıl saklanmak zorunda kalmazdık. Büro için çalışmazdım. Ayoub ya da karısıyla tanışmazdım. Babam bana bir ders vermeye çalışmazdı.

Jamal, babamın sebep olduğu bir yangında aldığı ağır yaralar yüzünden yıllarca acı çekmeyecek, hayatındaki en önemli iki insanı kaybetmeyecekti.

Babamın ellerinde sayısız hayat kaybolmuştu. *Ya bunların hepsini engelleyebilseydim?*

Omzuma dokunan bir el beni dalgınlığımdan uyandırdı.

"Hey," dedi Jamal sertçe ve gözlerim onunkilerle buluştu. "Bu senin hatan değil. Bunların hiçbiri değildi. Daha önce kızgındım ama sana değildi."

Başımı yana eğdim ve şüpheli bir ifadeyle kaşlarımı kaldırdım.

"Tamam, tamam, sana biraz kızmıştım," diye itiraf etti Jamal mahcup bir ifadeyle.

"Ama bunun tek nedeni bana daha önce söylememiş olmanızdı. Benim için tek kişi

-Aslında 'nefret'in bunu karşıladığını bile sanmıyorum. Barrera."

Jamal eklemeyen önce bir duraksama oldu: "Yaptığı şey için seni suçlarsam beni *yetiştirdiğin* gibi bir adam olamam."

Sözleri yılların suçluluk duygusunu silmedi ama on yaşında bir çocuğu kucağımda taşıyarak yangın çıkan bir evden koşarak çıktığım ve yolda çağırdığım destek ekibini beklerken alevlerin altında tüm dünyasının yıkılışını izlediğim andan beri göğsümden sıkıca tuttuğum memeyi hafifletti.

O günün sonrası ne kadar zor olursa olsun, kısa sürede hayatımın en büyük nimetlerinden biri haline gelen Jamal'ı hayatıma sokmuştu.

Onu büyütürken kendim hakkında çok şey öğrendim ve o bana bir gün ebeveyn olmakla ilgili tüm korkularımın yersiz olduğunu öğretti.

Yanlış adımlarıma ve hatalarıma rağmen yine de yanımda duracaktı.

Ben babam değildim ve asla da olamayacaktım. Ve bunun farkına varmanın biraz özgürleştirici bir yanı vardı.

Gözlerimin arkasından yaşlar süzülürken uzandım ve çocukken her zaman yaptığım gibi başının arkasını hafifçe kavradım. "Teşekkür ederim," diye mırıldandım, sesim duygu yoğunluğu içindeydi.

Elini omuzlarıma koydu ve bir kez sıktı. "Bana ne için teşekkür ettiğini bilmiyorum ama rica ederim," dedi dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle.

Başımı salladım ve nadiren yaptığımız bir şeyi yaparak onu kucakladım. Kollarını isteksizce sırtımın üst kısmına doladı ve bir kez okşadı. Geri çekilmek için hamle yaptı ama ben ona daha sıkı sarıldım, bir saniyeye daha ihtiyacım vardı.

Kıkırdadı ve sırtımı bir kez daha sıvazladı. "Tamam, sanırım bir ömür boyu yetecek kadar kucaklaştık," diye dalga geçti.

Onu kucaklamadan bıraktım ve bir kolumu omuzlarına dolayarak yanıma getirdim. "Sanırım seninle çok da kötü bir iş çıkarmamışım."

Bana baktı. "Bütün övgüyü kendine verme," diye sırtıarak karşılık verdi.

Onun bu yönünü özlemiştim. Bunu çok sık ya da çoğu insana göstermezdi ama ne zaman gösterse kendinizi özel hissederdiniz çünkü size verdiği her gülümsemenin ya da kahkahanın gerçek olduğunu bilirdiniz.

Ona gülümsedim. "Yeterince makul," diye kabul ettim ve elimi başının üstünde gezdirdim.

Başını iki yana salladı ama yanımdan ayrılmadı. "Saçımı mahvediyorsun, dostum."

Güldüm ve şakacı bir şekilde kafasının arkasına vurdum. "Büyüklerinize biraz saygı gösterin."

Kaşlarını çattı, gözlerinde şakacı bir parıltı dans ediyordu. "Benden on yaş büyük bile değilsin."

"Fark etmez. Ben hâlâ büyüğüm," diye gülümseyerek karşılık verdim ve omzunu son bir kez sıktım. "Pekâlâ, hadi içeri girelim."

Avludan çıktık ama Cemal arka kapıya ulaştığımızda durakladı. Yüzünde düşünceli bir ifadeyle bana döndü. "Beni korumaya çalıştığını biliyorum ama artık sır saklamak yok, tamam mı?"

Ona ciddi bir şekilde başımı salladım. "Artık sır yok, Jamal."

"Güzel," dedi kapıyı açmak için tutamağa uzanmadan önce.

İçeri girdiğimizde bakışlarım hâlâ mutfakta, elinde küçük bir bezle duran Amalia'ya takıldı. Jamal'la dışarıda aramızda geçenleri biliyormuş gibi bilmiş bir gülümseme takındı.

Onu tanıyorsam, muhtemelen tüm etkileşimimizi pencereden izlerdi.

Valentina'nın gözleri ekrana yapışıp kalmıştı ama Kai bilgisayarından başını kaldırdı ve gözleri Jamal ile benim aramda gidip geldi.

"Sonunda," diye haykırdı. "İkinizin barışma zamanı gelmişti." Cemal'e baktı. "Her zaman olduğundan daha da huysuzlaşıyordun."

Jamal onlara doğru ilerlerken gözlerini devirdi. "Yorumlarını kendine sakla, Kai," diyerek kendi bilgisayarını kaptı ve onun yanındaki koltuğa oturdu.

Kai ona baktı ve elini kaldırdı. "Özür dilerim efendim. Sadece gerçekleri söylüyorum."

"İşinin başına dön," dedi ona, gözlerini ekrandan ayırmadan, parmakları klavyede tıkırdarken.

Nefesimin altında kıkırdadım, ileri geri konuşmaları beni eğlendirdi. Onlara son bir kez baktıktan sonra dikkatimi tekrar kızıma çevirdim, tezgâha yaslandığı yere doğru ilerledim ve ellerimi iki yanına koydum.

Elindeki nemli bezi kenara fırlattı ve ellerini kalçalarımaya dayadı, teninin sıcaklığı gömleğimin ince kumaşından sızıyordu.

"Sanırım konuşmanız iyi geçti?" diye sordu, bakışları benimkilerle buluştu.

Başımı salladım, içimi bir rahatlama duygusu kapladı. "Neyse ki," diye karşılık verdim, Jamal'la bu konuşmayı yapabildiğimiz için minnettardım.

Öne doğru eğilip nazik bir öpücük kondurduktan sonra dudaklarında bilmiş bir gülümsemeyle geri çekildi. "Öyle olacağını biliyordum," diye mırıldandı.

Gülümsemesine karşılık verdim. "Her zaman haklı olduğun için mi?" Saçının bir tutamını yüzünden uzaklaştırarak usulca cevap verdim.

Amalia omuz silkti ve dokunuşuma doğru eğildi. "Birinin öyle olması gerekiyor," diye dalga geçti, sesi şakacıydı.

"Çok mütevazı," diye karşı çıktım, başımı sallayarak. "Hiçbir zaman öyle olduğumu iddia etmedim."

Bir kolumu beline doladım ve onu kendime çektim. Bir kahkaha attım. "Seni seviyorum," diye fısıldadım ve alnına bir öpücük kondurdum. Sonra başının arkasını kavradım ve dudaklarımı onunkilere değdirdim.

Kısa bir öpücük olması gerekiyordu ama gömleğimin önünü kavradı ve beni daha da yaklaştırarak derinleştirdi. Dili ağzımın içine kayarak benimkine karıştı ve ben öpüşürken inledim.

Biri boğazını temizlediğinde ve Kai'nin sesi "Lütfen misafiriniz olduğunu unutmayın" diye seslendiğinde nerede olduğumuzu neredeyse unutuyordum.

Aynı zamanda Jamal, "Görmek istediğim son şey amcamın kız arkadaşıyla öpüşmesi," dedi.

Çekildim ve Amalia başını göğsüme yasladı. Sonra ikimiz de kahkahayı patlattık.

Son iki saattir yoldaydık, her geçen kilometrede damarlarımda beklenti ve korku karışımı bir his dolaşıyordu. Bir yandan, bugünün bitmesini ve hayatım boyunca başımın üzerinde asılı duran bir bölümü kapatmayı bekleyemiyordum.

Ama öte yandan, ya olmasaydı?

Ya babamdan sonsuza dek kurtulmak, ne kadar bastırmaya çalışsam da göğsümde hissettiğim bu sürekli kemirmeden beni kurtarmadıysa?

Sadece bu da değil, ya bir şeyler ters giderse? Ya babam Amalia ya da Jamal'ın peşine düşerse?

Bu düşünceyi bir kenara ittim ve Amalia ile beni olmamız gereken yere götürmeye odaklandım.

Artık varış noktamıza sadece birkaç dakika uzaklıktaydık. Bab Al Mansour'a dönüş normalde sadece kırk beş dakika sürüyordu ama Kai, Jamal ve Valentina ana otoyolu kullanırken Amalia ve ben arka yolları kullanmıştık.

Dün hepimiz hem farklı saatlerde yola çıkmaya hem de babamın radarına yakalanmamak için farklı rotalar izlemeye karar vermiştik.

Nassim daha önce bir mesaj göndererek kendisinin ve Daniela'nın çoktan güvenli evde olduklarını bildirmişti. Dün gece geç saatlerde ayrılmışlar ve bu sabah adamlarıyla buluşarak dün tasarladığımız plan hakkında onları bilgilendirmişlerdi.

Hesaplayamadığımız tek değişken, binadaki adamların sayısıydı. Nassim'in adamları bunu yapmaya çalışmışlardı ama Amalia ve ben kaçtığımızdan beri babam malikânenin etrafındaki güvenliği artırmıştı ve dikkat çekmeden yeterince yaklaşamıyorlardı.

Bu iki anlama geliyordu: *Riada* sızmak tahmin ettiğimizden çok daha zor olacaktı ve sayıca azdık.

En azından Kai'nin dronları ve Valentina'nın keskin nişancılık yetenekleri bize alanda kaç kişi olduğunu ve her birinin nerede olduğunu haritalama konusunda daha iyi bir şans verecektir.

Apartmanın arkasına çektiğimizde neredeyse gün batmak üzereydi, alçalan güneş ara sokağa uzun gölgeler düşürüyordu. Motosikleti durdurup motoru kapatırken Amalia'nın kullandığı telefonu sırtımda vızıldadı.

Bacağımı koltuğun üzerinden atıp yüzümü ona dönmeden önce inmesini bekledim. Kaskını çıkardı ve parmaklarını saçlarında gezdirdi.

Deri ceketinin cebine uzanıp yeni kullan-at telefonunu alırken ben de kendiminkini çıkarıp onunkini aldım. Daha önce benzin almak için durduğumuzda almıştı çünkü izlenebilir olma potansiyeli olan her şeyi geride bırakmak istemişti.

Mesajı çevirip açtı ve bana göstermeden önce yeni mesajı okudu. Nassim'den gelen bir mesajdı ve bize hangi binada olduğumuzu, daire numarasını ve kapının şifresini veriyordu.

Telefonu tekrar cebine soktu. "Hazır mısın?" diye sordu, bana bakarken yüz hatları endişesini ele veriyordu.

Ona küçük bir baş selamı verdim. "Evet, öyleyim," diye cevap verdim, damarlarımda dolaşan endişeye rağmen. Beynimde milyonlarca düşünce dönüp duruyordu çünkü bunun işe yaramasına ihtiyacım vardı ama ya yaramazsa?

Ya planladığımız her şey yeterli değilse?

Odaklan, Noah. Duygular sonrası içindir.

"Hey," Amalia'nın sesi yumuşadı ve uzanıp yanağımı güven verici bir şekilde okşadı.

Bileğini kavradım ve dokunuşuna doğru eğildim, o kendini parmak uçlarında yukarı iterken gözlerimi kapattım. Çekilmeden önce dudaklarıma hızlıca bir öpücük kondurdu.

Gözlerimi açtığımda onu dikkatle bana bakarken buldum. "Bunun çok fazla olduğunu biliyorum ama bunu başaracağız," dedi kararlılıkla.

Çok tatlıydı.

Kıkırdadım. "Şu haline bak, bana motivasyon konuşması yapıyorsun."

Elini yüzümden çekti ve şakacı bir şekilde göğsüme vurarak başını salladı. "Hadi gidelim, tatlı çocuk. Gitmemiz gereken bir yer var," dedi ara sokağa doğru ilerlemeden önce.

Derin bir nefes alarak onu takip ettim, omurgamdan aşağı süzülen korkuyu görmezden gelmeye çalışıyordum.

BÖLÜM 25

AMALIA (ŞİMDİKİ ZAMAN)

NOAH, NASSIM VE JAMAL İLE BİRLİKTE BİR ARABADA OTURUYORDUM.

Barrera yerleşkesine giden yan yolda Kai ve Valentina bize rehberlik etmeleri için daha iyi bir bakış açısı sağlamak üzere arazinin karşı tarafına yerleştirildiler.

Daniela, Nassim'in sabahın büyük bir bölümünde kustuktan sonra hamile olduğunu öğrenmesinin ardından sayısız protestosuna rağmen geride kaldı.

Ayrılmadan hemen önce bir tartışma yaşamışlar çünkü kadın hamileliğinin henüz başında olduğu için iyi olacağına ısrar etmiş ama adam bir şekilde onu yerinde kalmaya ikna etmiş.

Nassim'in adamlarından bazıları mülkün farklı köşelerine dağılmışken, geri kalanı da *riada* arkadan sızabilmemiz için dikkatimizi dağıtmak amacıyla tam yedi dakika içinde ön bariyerden geçecek olan bir arazi aracına dolmuştu.

Telsizden anlaşılmaz mırıltılar geliyordu ama seslerinin boğukluğuna ve onlarla birkaç gün önce tanışmış olmama rağmen kim olduklarını anlayabiliyordum. Bizimle olan iletişim hatlarının kapatılmadığını unutmuş olmalıydılar.

"Kai, Valentina, kesin şu saçmalığı. Tartışmanıza ayıracak vaktimiz yok," dedim dişlerimi sıkarak, hepimiz arabadan inerken.

Silahımı kontrol ettim, silahı belime sokmadan önce şarjörü geri taktım ve diğerleri kendi silahlarını kuşanırken hançerimi aldım.

Kai boğazını temizleyerek kısa bir özür diledi. "Pekâlâ, arka tarafa doğru giderken, şu anda Barrera'nın dört adamı mola vermiş gibi görünüyor. Valentina şu anda onlarla ilgilenmek için yolda, yani ne zaman harekete geçeceğinizi bileceksiniz."

Güneş çoktan batmıştı ve arazinin arka tarafına doğru ilerlerken bize daha fazla koruma sağladı. Bitki örtüsünün arkasına saklandık ve Kai'nin bahsettiği dört adamı gördük.

Bir an ellerinde sigaralarla hararetli bir sohbeta dalmışlardı ki, bir kurşun havayı yararak ikisini de yere serdi. Vücutları yere yığıldı ve diğer ikisi sigaralarına uzanamadan

silahları ya da ne olduğunun farkına bile varmadan, başka bir kurşun onları yere serdi.

Havada ürkütücü bir sessizlik hakimken, girişin yakınında gürleyen bir çatırtı yankılandı ve bunu bağırışlar ve havayı yaran silah sesleri izledi.

Bu bizim işaretimiz.

"Gidelim," diye kükredi sesim çıkan kargaşanın üzerine.

Koştuk ve yere serilmiş ceset yığınıyla aramızdaki mesafeyi kapattık. Çömeli, aradığım anahtarları bulana kadar ceplerini hızlıca karıştırdım.

Diğerlerine takip etmelerini işaret ettim ve onları büyük bir metal kapının bulunduğu tarafa doğru yönlendirdim.

Barrera 'havayı kirlettiği' için insanların evin içinde ya da yakınında sigara içmesinden hoşlanmadığından, sadece gardiyanlar sigara molaları için kullanıyordu.

Sanki alanı kirleten buymuş gibi.

"Temiz," diye bilgilendirdi Kai bizi. "Herkes ön tarafa doğru koşuyor. Yaklaşık yirmi adam saydım ve toplanıyorlar."

Anahtarları kullanarak kapının kilidini hızla açtım ve iterek açtım. Avluya süzüldük, çığlıklar ve silah sesleri artık çok daha net duyuluyordu.

Onlarla yüzleşmek için döndüm, sesim kakofoniye kesişiyordu. "Ayrılmamız gerekiyor," diye emrettim.

Noah dişlerini sıkarak, "Hayır," dedi. "Hepimiz bir arada kalırsak daha iyi olur."

"Ön tarafta çok fazla adam var ve Nassim'in adamlarının yardımı ihtiyacı olacak," diye aceleyle açıkladım. "Sen ve Cemal ön tarafı alın, Nassim ve ben de evi alacağız."

"Amalia, hayır," diye itiraz etti. "Gözümün önünden ayrılmaya izin vermeyeceğim."

Koluna güven verici bir el koydum ve bakışlarıyla buluştum. "İleri geri gidecek vaktimiz yok. Sadece bana güven, tamam mı?"

İnledi. "Peki, ama bana bunu yaptırdığın için çok kızgın olduğumu bil." Dudaklarına sert bir öpücük kondurdu. "Sana bir şey olmasına izin vermesen iyi olur."

"Denediklerini görmek isterim," diye homurdandım, havayı yumuşatmaya ve ondan yayılan endişeyi yatıştırmaya çalışarak.

Küçük bir gülümsemeyle başını salladıktan sonra Nassim'e dik dik baktı. "O kendi başının çaresine bakabilir, ama başına bir şey gelirse seni vururum."

onu."

Nassim başıyla onayladı ama ayrılmadan hemen önce Noah dirseğimi kavradı ve eğilerek fısıldadı: "Babam adamlarıyla birlikte dışarıda olmayacak; bir korkak gibi içeride saklanıyor olacak."

"Ben de aynı şeyi düşünmüştüm."

"En üst kata ulaştığınızda, portresinin bulunduğu yağlı boya tabloyu itin," diye talimat verdi.

Kaşlarım çatıldı.

Neyi kastettiğini biliyordum ama neden benim ve diğer bazı gardiyanların odalarının bulunduğu kattaki koridorun sonunda yer alan Barrera'nın büyük yağlı boya tablosundan bahsettiğini anlamamıştım. Kendisinin bu kadar büyük bir portresinin olmasını her zaman oldukça iğrenç bulmuşumdur ama şaşırtıcı değildi.

"Bu, evi boydan boya geçen gizli geçitlerin ana girişi." Noah yüzümdeki şaşkınlığı görünce açıkladı. "Saklanmak için onları kullan, hatta onu orada bir yerde bulabilirsin."

Başımı salladım. "İşiniz bittiğinde bizimle bodrumdaki hücrede buluşun." "Dikkatli olun" demeden önce bir an tereddüt ettim. I-

"Dinleyin, bütün gün vaktimiz yok," diye araya girdi Nassim, bizi devam etmeye teşvik ederek.

Noah beni kısa bir süre öpmeden önce başımın üzerinden ona bir bakış attı. "Kendine sakla," diye cevap verdi. "Ben de seni seviyorum ama bunu bana daha sonra söyleyebilirsin çünkü ölmene izin yok. Yakında görüşürüz."

Yollarımız ayrılırken ben Nassim'le evin sağ tarafına, Jamal ve Noah ise ön tarafa yöneldiler.

Kai kulağıma talimatlar yağdırırken adrenalin damarlarımda dolaşıyordu. Onun sesini zihnimin gerisinde alçak bir donukluğa boğdum ve Nassim'i eve götürürken daha hızlı hareket etmeye odaklandım.

Sessizce hareket ettik, duyularımız tetikteydi. İlk koridordan merdivenlere doğru zorlanmadan ilerledik, ama merdivenleri dikkatle tırmanırken iki gölge yaklaştı, ama adımları aceleci değildi.

Merdivenin kenarında durduk, dikkatle dinliyorduk. "Dışarısı tam bir felaket. Burada kalıp hiçbir şey duymamış gibi yapamaz mıyız?" dedi içlerinden biri.

Dikkat çekmemek için köşeden baktım, ancak diğer muhafızın adımlarını durdurduğunu gördüm. "Hamza ya da daha da kötüsü Barrera tarafından katledilmek istiyorsan, buyur. Onların gazabını riske atmayacağım."

Arkasını döndüğü anda, beni saklayan duvarın arkasından çıktım ve bıçağımı boynuna sapladım, ellerime kan sıçradı.

Ceset ayaklarımın dibine düştü ve ben de cesedi merdivenlerden aşağı iterek yolumdan çektim.

Ben merdivenlerde asılı duran adamın icabına bakarken Noah arkama geçmişti, tam zamanında diğer muhafızın göğsüne iki kurşun sıkmıştı ki adam beni vurdu, vücudu duvara yığıldı ve silahı yerde kaymaya başladı.

Ben yerdeki ölü adamın silahına uzanıp koridorda ilerlerken, Nassim de arkamdan "Bir şey değil," diye mırıldandı.

Hem uyluk hem de omuz kılıflarım zaten silahla dolu olduğu için bel kemerimin altına sokmadan önce fişek yatağını kontrol ettim ve dolu olduğunu gördüm.

Bir üst kata geçip aynısını yapmadan önce katı oda oda temizledik. Sonunda en üst kata ulaştığımızda başka kimseyle karşılaşmamıştık.

Görünürde kimse yokken, koridorun sonundaki tabloya doğru koşmaya başladım, Nassim de peşimdeydi.

Kanlı bıçağı tekrar kalçamdaki kayışa geçirdim ve silahımı çekerek süslü altın çerçeveye doğru ittim.

Güçlü bir küf ve rutubet kokusu yayılıyordu. Yavaşça loş alana girip dar koridorda dikkatle ilerlerken burnumu çektim.

Sonunda bir köşeyi döndüğümüzde, her biri bir öncekinin aynısı olan çok sayıda patıkaya açılan uzun bir koridorla daha karşılaştık.

Daha fazla zaman kaybedemeyeceğimizi bildiğim için bu manzara karşısında içimi bir korku kapladı. Burada geçirdiğim üç yıl boyunca gizli koridorlar ve tünellerle ilgili fısıltılar duymuştum ama onları keşfetmek ve nereye gittiklerini öğrenmek için asla bulamamıştım.

Tekrar Nassim'e baktım. "Ayrılmamız gerekecek."

"Kesinlikle olmaz," diye karşı çıktı, başını kararlılıkla sallayarak. "Her birini birlikte kontrol edecek vaktimiz yok."

"Umurumda değil. Bugün özellikle vurulmak istemiyorum," diye ısrar etti. İçimi çektim. "Noah bunu gerçekten yapmayacak."

"Teoriyi test etmemeyi tercih ederim."

İnledim. "Peki, o zaman sen seç, kaybolursak seni suçlayabilirim."

Nassim nefesini tutarak mırıldanmaya başladı ve silahını her birine doğrulttu.

melodiyi takip ederken koridor. "*A jrada malha, fine kounti sar ha¹*" diye yumuşak bir şekilde okudu.

Kaşlarım çatıldı. "Seçiminizi cidden bir tekerlemeye mi dayandırılıyorsunuz?"

Beni görmezden geldi ve şarkı söylemeyi çabucak bitirdi. "Şuradaki," diye açıkladı, namlusuyla en soldaki koridoru işaret ederek. Bana baktı ve omuz silkti. "Küçük olan için pratik yapmaya başlamam gerekiyor ve bu da karar vermemi hızlandırdı."

Öfkeyle burnumun kenarını sıktım. *Por el amor de Dios²*.

Daha iyi bir planım olmadığı ve zaten yeterince zaman kaybettiğim için içimi çektim ve rastgele seçtiği koridora adım attım.

Ama koridorda ilerlerken, Nassim tekrar konuştu. "Ayrıca, hangisini alacağımı zaten biliyordum," diye itiraf etti kısık bir sesle.

İzlerimde durdum, neredeyse Nassim'in benimle çarpışmasına neden oluyordum. "Lütfen bana şaka yaptığını söyle," diye inledim. "Nasıl ve neden daha önce bir şey söylemedin?"

"Babam eskiden burada çalışırdı, hatırladın mı? Ayrıca, şarkı söylemeye başladığımda yüzünüzün aldığı hali görmek oldukça eğlenceliydi," dedi eğlenerek.

Keşke onu vurmak da bir seçenek olsaydı.

"Sadece... lanet olası yolu göster," diye fısıldadım ve silahımla önümde yürümesini işaret ettim.

Birkaç dakika sonra kısa bir süre durdu ve yüzünü duvara döndü.

Gözlerim Nassim'in sırtına dikildi. "Ne yapıyorsun sen?" Bizi yine oyalıyorsa diye hayal kırıklığı damarlarımı yalayarak sorguladım.

"Sadece bekle," diye cevap verdi, parmakları bir şey arıyormuş gibi duvara sürtünüyordu.

Barrera'nın saklandığı yeri aramaya devam etmek için onu geride bırakmanın eşiğindeydim ki beton duvarın arkasından belli belirsiz bir ses yankısı duyuldu.

Dikkatle dinledim, kulağımı zorlayarak sonunda hem Barrera'nın hem de Hamza'nın diğer tarafta olduğunu anladım. "Bana nerede olduğunu bildiğini söyleseydin çok değerli dakikalar kazanabilirdik."

Yüzünde bir sırıtışla omzunun üzerinden bana baktı. "Bunun neresi eğlenceli?"

"Eğer karın hamile olmasaydı, seni kendim vururdum," dedim, silahımı sıkıca kavradım.

Yorumumu omuz silkerek geçiştirdi. "Hazır mısın?" diye sordu ve kalçasına bağlı bir şeye uzandı. Sonra onu duvarın ortasına yapıştırdı ve bir adım geri çekilerek inceledi.

Gözlerim büyüdü. "Bu C-4 mü?" diye sordum, sesim şok ve inançsızlık karışımıydı. "Bunca zamandır C-4 mü taşıyordun?" Ona fısıldadım ve bağırdım.

Benimle yüzleşti. "Evet, şimdi onunla birlikte havaya uçmadan önce geri dönelim," dedi ve geldiğimiz koridorun sonuna doğru ilerledi.

İkimiz de duvarın arkasında siper aldıktan sonra cebinden küçük bir kumanda çıkardı ve küçük bir düğmeye basarak bombayı patlattı. Patlamanın gücü duvarı havaya uçurarak altımızdaki zemini sarstı ve kendimi duvara yaslamak için uzandım. Yoğun bir duman bulutu duvardan fışkırarak koridoru hayalet gibi bir örtüyle kapladı.

Yapmak üzere olduğumuz şey için oldukça şiirsel.

Hızla geri döndük, enkazın arasından geçtik, keskin kokuları burun deliklerimi yakıyordu. Toz yavaşça çöktüğünde, duvarda temiz bir delik ortaya çıktı.

İçeride daha önce hiç görmediğim bir oda patlamanın izlerini taşıyordu, yüzeyler kömürleşmiş ve enkazla işaretlenmişti. Mobilyalar gelişigüzel bir şekilde etrafa saçılmıştı, bazı parçalar çarpmanın etkisiyle devrilmişti.

Yerde dağılmış, yüzlerini siper etmiş ve ani patlamadan dolayı kafaları karışmış on kadar adam sayabildim.

Nassim ve ben birer taraf tuttuk, çarpışmanın yarattığı sis dağılmadan ve davetsiz misafir olduğumuzu anlamadan hemen işe koyulduk.

Sol tarafımdan silah sesleri ve çığlıklar yükselirken yan tarafımdaki odayı taradım ve odanın uzak köşesinde ütülü bir takım elbisenin içinde sinmiş olan Hamza'yı gördüm. Kendini korumak için ellerini başının üzerinde birleştirmişti.

Jodidamente patético³.

Ona doğru yöneldim, yolum üzerindeki tüm muhafızları silahlarına uzanamadan öldürdüm ve arkamda cesetlerden oluşan bir iz bıraktım. Neredeyse ona ulaşmıştım ki, Nassim'in sesi silah seslerinin üzerinde gürledi.

"Dikkat et."

Bir mermi doğrudan bana doğru gelirken sandalyenin arkasına eğilmek için tam zamanında baktım. Başımın yanından vızıldayarak geçti, bana çarpmaya o kadar yakındı ki, yakınlığından saçlarım oynadı.

Karnımın üzerine yattım ve piçi iki diz kapağından vurdum. Yere yığıldı ve silahımı yüzüne doğrultup tetiği çektim ve onu iki gözünün ortasından vurdum.

Bu beni vurmaya çalıştığın için sana hizmet edecek.

Çevremde bir hareket hissettim ve tam zamanında dönerek beni öldürmeye çalışan Hamza'ya ateş ettim.

Kurşun ateş eden koluna isabet etti ve silahını düşürdü. Silahına uzanmaya çalıştı ama ben hızla ayağa kalktım ve aramızdaki mesafeyi kapatmak için koştum.

Elini çizmelerimin altında ezdim ve üzerinde durdum. "Seni tanımak güzeldi diyebilirdim ama..." Silahımı kafasına doğrulturken cümlemi yarım bıraktım.

Hamza'nın başını kaldıracak vakti bile olmamıştı, onu vurduğumda acı dolu iniltileri kısa kesildi, kafası kıpkırmızı bir boşlukta buharlaştı, teminat giysilerimi boyadı.

"Tiyatroya düşkün biri olduğunuzu düşünmemiştim," dedi Nassim, az önce yarattığımız kaosa rağmen sesi sakindi.

Ona baktığımda bir ceset denizinin üzerinde durduğunu ve yüzünde gururlu bir gülümseme olduğunu gördüm. Ayrıca Barrera'yı yakasının arkasından tutuyordu ve şakağına bir silah dayamıştı.

"Bazen öldürmeyi biraz daha tatlı hale getirir," diye cevap verdim umursamaz bir omuz silkmeye. Sonra Barrera'nın bakışlarını bir sırtıyla karşıladım. "Seni tekrar görmek güzel patron. Beni özledin mi?"

Noah ve ben sadece birkaç gün önce ayrılmıştık ama Barrera'nın şu anki haline bakınca yıllardır uyumadığını düşünebilirdiniz.

Cildi daha da yıpranmış, gözlerinin etrafındaki ve alnındaki kırışıklıklar daha da belirginleşmişti. Kan çanağına dönmüş ve odaklanamayan gözlerinin altında derin koyu halkalar oluşmuştu.

Yüzünde öfke parladı, çenesi hiddetle seğirdi. "Lanet olası hain," diye tükürdü sıkılmış dişlerinin arasından. "Bir kadına asla güvenilmemesi gerektiğini biliyordum, seni lanet olası b-"

Ama o bana hakaret edemeden, Nassim silahının kabzasıyla Barrera'nın kafasının arkasına bir darbe indirerek onu susturdu. Çünkü

Barrera, Nassim'in pençesine yığıldı, Nassim onu bıraktı ve vücudu yere yuvarlandı.

"Her zaman çok çekici, değil mi?" Nassim sırtarak söyledi.

Bir kahkaha attım ve boş silahımı kılıfına soktum, sonra bir tane daha aldım. "Saçmalıyorsun. Gidelim," diye emrettim. Bir parmağımı kulağıma bastırarak Kai'ye seslendim: "Onu yakaladık. Sizinle buluşma noktasında buluşacağız."

Nassim Barrera'nın bedenini yukarı çekerken bir homurtu duydum. Barrera'nın bedeni omzuna asılmışken Nassim, "Pekâlâ, onu taşıırken sırtımdan çekilmeden gidelim," dedi.

Bizi büyük meşe bir kapıya götürdüm ve kapıyı iterek açtım, en alt kattaki malikânenin en sol tarafına adım attığımızı fark ettim.

Buranın kaç tane gizli kapısı var ve ben neden onları hiç görmedim?

Hızla başka muhafız olup olmadığını kontrol ettim ve ortalık sakinleşince, Nassim'in içeri girmesi için kapıyı açık tuttum.

Avludan geçip diğerleriyle buluşma noktamız olan arka taraftaki binaya doğru yürürken aklımda tek bir düşünce vardı.

Sonunda tetiği çeken ben olmayabilirim ama bu piçin son nefesini dört gözle bekliyordum.

1 Bu, "A Jrada Malha" adlı ünlü bir Fas tekerlemesinin başlangıcıdır.

2 Tanrı aşkına.

3 Lanet olası zavallı.

BÖLÜM 26

NOAH (MEVCUT)

SON İKİ EL ATEŞ ETTİM, KURŞUNLAR DÜMDÜZ YERLEŞTİ.

Elinde bir palayla bana doğru son sürat koşan adamın göğsüne saplandı, vücudu öne doğru fırladı ve yere çarptı.

Gürültülü bir sessizlik üzerimize çökmeden önce adamın kafasının yere çarpmasından kaynaklanan mide bulandırıcı bir güm bürtü havada yankılandı. Gözlerim ön bahçeyi tararken göğsüm inip kalktı, sonrası tam bir kan gölüydü.

Aralarında bizim iki cesedimizin de bulunduğu ceset yığınları yere saçılmış, kanları kirli çakıl taşlarında havuzlar oluşturmuştu.

Onlardan birine yardım etmeye çalışmıştım ama babamın adamlarından biri beni yere yatırıp boğmaya çalıştığında kısa sürede dikkatim dağılmıştı; bu katliamın içinde bir yerde, kaşlarının arasında büyükçe bir delikle yatıyordu.

"Yaşlı bir adam için hiç de fena değil," diyen Jamal'ın sesi sessizliği bozarak durduğum yere doğru yürüdü.

"Sen kime yaşlı diyorsun? Ayrıca, sana silah kullanmayı öğretenin ben olduğumu hatırlatmama gerek var mı?" Kaşlarımı kaldırarak karşılık verdim.

Cemal konuşmadan, Nassim'in adamlarından Ruiz yanımıza yaklaştı. "Cesetlerin icabına bakacağız. Kai az önce Nassim ve Amalia'nın dışarı çıktığını ve sizi bodrumda beklediklerini söyledi."

"Teşekkür ederim," diye karşılık verdim ve başımı sallayarak minnettarlığımı ifade ettim. "Hazır oradayken, araziye de bir gözden geçirebilir misin?" diye sordum. "Bir yerlerde kilitli çocuklar olabilir ve onları dışarı çıkarmak istiyorum, ama dikkatli olun."

"Çocuklardan mı?" diye sordu, yüzünde şaşkın bir ifade belirmişti.

Babamın çocukları himayesi altına almak ve onları en sadık askerleri haline getirmek, masumiyetlerini kendi çıkarları için kullanmak gibi bir eğilimi vardı.

İnsanların çocuklara dikkat etmeyeceğini biliyordu. Saf ve zararsız olmaları gerekiyordu, bu yüzden onun için bu kadar iyi çalışıyordu.

"Bazıları uzun süre babamın kontrolü altında kalmış olabilir. Sadakatleri bu yönde olacaktır," diye açıkladım.

"Mahkûmların hücreleri şuradaki binada." En sağda yer alan yıpranmış yapıyı işaret ettim.

Anlayışla başını salladı ve topuklarının üzerinde döndü, ama ben başka bir şey hatırlayarak adını tekrar seslendim. "Sabiri diye bir çocuk var. Kıvrık kızıl saçları var. Onu gözden kaçıramazsın. Ben dönene kadar ona bakabilir misin?"

Tutsaklığım boyunca sadece birkaç kez karşılaşmıştık ama her karşılaşmamızda onunla ilgili bir şey göğsümü tırmalıyordu, sanki gözlerimdeki acının onun gözlerine yansıdığını görebiliyordum. Bir şey olmayabilirdi ama kendim için emin olmak istedim.

Ruiz bana bir kez daha başıyla onay verdi ve az önce kendisine verdiğim bilgiyi ekibine iletmek üzere oradan ayrıldı. Sonrasıyla Nassim ilgilenecekti ama adamlarının patronlarından emir almadan önce en azından haberdar olduklarından emin olmak istedim.

Kulak misafiri olmadığında Jamal'a döndüm. "Hadi şu işi bitirelim." Jamal'ı daha önce çıktığımız ön kapıya doğru yönlendirdim, halledilmesi gereken herhangi bir kaçak olması ihtimaline karşı silahım hazırды.

Hiçbir zaman evim diyemediğim, duvarlarında kötü anıların ve daha da kötü kâbusların izlerini taşıyan evin içinden geçtik.

Kasabadan ayrıldığımızda ve babamın ne yaptığını öğrendiğimde, asla geri dönmeyeceğimi biliyordum çünkü burada bildiğim tek şey yalnızlık ve örnek almam gereken ama yüzüme bile bakmayan bir insandı.

Babam, eğer ona öyle denebilirse, her zaman çatı altında yaşayan bir yabancıydı, sadece bana eksikliklerimi ve hiç var olmamış olmamı ne kadar çok dilediğini hatırlatmak için oradaydı.

Bir parçamın hiç sahip olmadığım babamı özlemediğini söylersem yalan söylemiş olurum. Ama bana verdiği tek şey isminin yükü ve bana açtığı yaralardı ve bu gece buna son noktayı koyacaktım.

Bu gece, beni boğduğu prangaları parçalayacak ve yıllarca onun eksikliklerini ağır bir suçluluk duygusu olarak taşımaktan kurtulacaktım.

"Demek burada büyüdün," dedi Jamal arkamdan. "Ne yazık ki," dedim içimi çekerek ve arkamdaki koltuğa uzandım. sürgülü kapıları çekip açıyorum.

Artık serin olan gece havasına adım attık, uzaktan bir duman kokusu geliyordu. Daha önce biz cephedeyken duyduğumuz patlamadan kaynaklanıyor olmalıydı.

Patlayan her neyse onun sesini duyduğumda nefesim boğazımda düğümlendi, midem bulandı. Aceleyle uzaklaşıyordum.

Kai'nin sesi beni adımlarımda durdurdu ve Amalia'nın yaralanmadığını ve patlamanın Nassim'in işi olduğunu söyledi.

Hızla hedeflediğimiz binaya ulaştık. Ağır demir kapının koluna uzanıp zaten kilitli olmadığı için kapıyı kırarak açtığımda, sayısız kez sürüklendiğim, itildiğim ya da merdivenlerden aşağı atıldığım anılar aklıma geldi.

Ayak seslerimizin taş duvarlarda yankılandığı dar merdivenden inerken onları uzaklaştırmaya ve elimdeki işe odaklanmaya çalıştım.

Ama beni bodrumdaki hücreye yaklaştıran her adımda, kendimi belirleyici bir ana giden bir yol gibi hissediyordum. İçimde çelişkili duygular uyandıran bir an.

Hayatımın bu bölümünün bitmesini istiyordum. Babamın zincirlerinden kurtulmak *istiyordum*. Ama bu adam, bana karşı ne kadar zalim ve istismarcı olursa olsun, hâlâ benim babamdı.

O hâlâ benim kanımdan ve onu öldürmek kalıcı olacaktı.

Bundan sonra geri dönüş olmayacaktı.

Bu düşünceyle göğüs kafesimde fısıldayan rahatlamanın tüylü dokunuşlarını hissettim, ancak içimin derinliklerine yerleşen küçük suçluluk duygusunu silmedi.

Çocukluğuma musallat olan ve adı söylendiğinde hep aklıma gelen hücrede, sandalyeye bağlı ve ağzı tıkalı babamın görüntüsü bile bu acıyı hafifletemedi.

Kısa bir tereddüt anından sonra derin bir nefes aldım ve aramızda sadece birkaç metre mesafe bırakarak hücreye adım attım. Yüz hatlarımı düzelttim, hiçbir duygumun yüzüme yansımadığından emin oldum çünkü babam tek bir şeyden besleniyorsa o da korkuydu.

Özellikle de benimkini. Eskiden bu konuda çok başarılıydı.

Babamın elleri arkadan iplerle bağlanmış, ayakları da önden bağlanmıştı. Tipik cilalı görünümü, önceki patlama nedeniyle artık tamamen dağılmıştı.

Elbisesinin hafif kumaşı yer yer yırtılmış ve parçalanmış, is yüzünden kararmış ve alevler yüzünden yanmıştı. Cildi külle lekelenmiş, yanaklarında ter izleri oluşmuştu.

Bir zamanlar özenle arkaya taradığı saçları bile farklı açılarda duruyordu, kan ve is saçlarını alnına yapıştırmıştı.

"Baba, bize katılabildiğine sevindim," diyerek onu lakayt bir ses tonuyla selamladım. Bakışlarımı onunkilerle buluşturmak için zorladım ve buluşturduğumda öfkeyle parlıyordu, yüz hatları daha önce onda hiç görmediğim kadar kızgınlıkla buruşmuştu.

Silahımı sıkıca kavradım ama fark etmesini istemediğim için hemen gevşettim. "Ağzındaki tıkaçı çıkarın," dedim özellikle kimseye.

Nassim silahını çekerek babama doğru ilerledi ve paçavrayı çekip çıkardı. Kumaş dudaklarından geçer geçmez öfkesini kusmaya başladı.

"Bu aptalca maskaralık da ne?" diye homurdandı.

Sesi midemin sıkışmasına neden oldu, alçak ve çakıllı sesinin etkisi zihnimde geriye dönüşlerle dolu bir kuyruk dönüşüne yol açtı.

Noah, hayır. Odaklan.

İçimden silkinip kendime geldim ve nefret dolu konuşmasının geri kalanını dinledim.

"Seni kendim öldürmem gerektiğini biliyordum," dedi babam. "Annen bana hamile olduğunu söylediği anda o kaltağı senden kurtulmaya zorlamalıydım çünkü bir şekilde biliyordum, annemin karnındayken bile adıma layık olamayacağını biliyordum." Sonunda sesini yükseltirken ağzından tükürükler saçıldı.

Kendimi durduramadan, "Neden?" diye sordum. "Neden ne?"

"Neden benden bu kadar nefret ediyorsun?" Dedim, sesim titrediği için kelimeler zorlukla çıkıyordu. Göğsüm inip kalkıyor, onun cevabını bekliyordum.

Dudaklarından zalim bir kahkaha döküldü. "Demek istediğimi kanıtlıyorsun, sevgili oğlum. Senin hiçbir zaman bir yere gelemeyeceğini bilmemin nedeni hep duygularındı. Sen benim en büyük başarısızlığımydın. Zihnin *zayıftı*, öyleyse neden senin varisim olmanı isteyeyim ki, sadece senin zavallı, duygusal benliğin *benim* olan bir şeyi ele geçirsin?" diye açıkladı, sözleri zehirle doluydu. "Sen her zaman annenin oğluydun, her zaman duygularının kararlarını yönlendirmesine izin verdin. Sen de en az onun kadar işe yaramazdın." Alay etti. "Lafı açılmışken, o kaltak Camila'nın yıllar önce öldüğünü duydum. Keşke onu bulabilseydim ve bunu kendim yapabilseydim."

Öfke damarlarımı kasıp kavuruyor, korumaya çalıştığım otokontrolü yakıp kül ediyordu. Sözlerine karşılık verme zevkini ona tattırmak istemedim ama bağlı olduğu sandalyeye ayağımla tekme atıp onu yere düşürmekten kendimi alamadım.

Bana Arapça küfretti, hakaretlerinin son kısmı sırtı beton zemine çarptığında kısa kesildi.

Yattığı yere yaklaştım ve üzerinde durdum. "Onun adını ağzından çıkar," diye tükürdüm, silahımı kafasına doğrultarak. "Ve ben

senin oğlun değil."

"Beni haklı çıkarmaya devam ediyorsun." Nefes almaya çalışırken öksürükler arasında güldü. "Ayrıca, sende beni öldürecek güç yok. Hiçbir zaman bir şey yapabilecek kadar güçlü olmadın," diye alay etti, sesi zehirle doluydu.

Cevap vermedim.

"Devam et, vur beni" dedi, beni kışkırtarak.

Horozu tekrar yerine yerleştirdim ve parmağımı tetiğin üzerine koydum ama duraksadım. Sözlerini bir kenara itip tetiği çekmeye çalıştım ama önceki endişelerim beynime geri döndü.

O hala senin baban.

Neden istismara uğrayan her zaman suçluluk duygusuyla boğuşan taraf oluyordu? Roller tersine dönseydi ve babama fırsat verilseydi, tetiği çekmekte tereddüt etmez ve sonunda gitme arzusunu gerçekleştirirdi.

Amalia sanki isteksizliğimi anlamış gibi arkamdan yaklaştı ve kolunu koluma doladı, parmakları silahı tutan elimin üzerinde duruyordu.

Kulağıma doğru eğildi. "Ben buradayım," diye fısıldadı usulca, sadece benim duyabileceğim şekilde. "Bunu yapabilirsin, Noah. Ama yapmak istemezsen, senin yerine ben yaparım."

Beni bu kadar çok şeyden mahrum bırakan adamın bakışlarıyla karşılaşmadan önce kısa bir an için gözlerimi kapattım.

Birkaç gün önce onu ilk kez gördüğümde tek hissedebildiğim öfke ve kızgınlıktı. Ama şimdi, babam olması gereken adama baktığımda hissettiğim tek şey kayıtsızlıktı.

Tam ve mutlak kayıtsızlık.

Artık Noah Barrera değildim. Hiçbir zaman gerçekten o kişi olamadım. Babamın inandığı şey yüzünden değil, kendimi hiçbir zaman öyle hissetmediğim için.

Ben Noah Brown'dım, annesinin sevgisinin onu, kendisini büyüten canavarın gölgeleri yerine kendi yolunda yürüyecek kadar güçlü olana kadar beslediği çocuk.

Bakışlarımı onunkilere kilitledim, gözleri bir zafer ifadesiyle doluydu. Sanki üstünlüğü ele geçirmiş ve haklı olduğunu kanıtlamıştı.

"Ben de öyle-" Cümlesi, elimdeki silahı hızla sabitleyip tetiği çektiğimde sessiz bir nefesle son buldu.

Beni ona bağlayan, ilerlememi engelleyen bir pranga.

Kurşun havayı yarmış ve daha önce diğer kurbanlarına defalarca yaptığı gibi gözlerinin arasına saplanmıştı.

Ve bu sefer, bunu ona ben yapmıştım.

Az önce olanlardan sonra donup kalmıştım. Az önce yaptığım şeyin.

Dudaklarımdan mizahsız bir kahkaha döküldü. "Onu ben öldürdüm," diye mırıldandım.

Farkına vardığım şeyin ağırlığı üzerime çöktü ve aniden etrafımdaki her şey sessizleşti. Etrafımdaki boşluk o kadar ürkütücü bir şekilde sessiz görünüyordu ki, neredeyse kendi kalp atışlarımdan zayıf fısıltılarını seçebiliyordum, gök gürültülü davul sesi işitme duyumu boğuyordu.

Hava yoğun ve bunaltıcıydı, nefes almayı zorlaştırıyordu, ciğerlerim az önce yaşananların gücüne karşı mücadele ediyordu.

Babam ölmüştü.

Cansız gözlerinin, aralarındaki boşluğu süsleyen yırtılmış ve parçalanmış dokulardan oluşan pürüzlü bir yara gibi bana bakmasını izlerken, suçluluk ya da pişmanlık dalgalarının beni tüketmesini bekledim.

Ama bunun yerine, beklenmedik bir rahatlama hissiyle karşılaştım.

Göğsümden gelen beklenmedik hıçkırığı yuttum ama ardından gelen gözyaşlarımdan yüzümden aşağı akmasını engelleyemedim. Ne kadar denesem de onları zapt edemedim.

Nedenini tam olarak kestiremiyordum ama garip bir şekilde... İyi, neredeyse... *özgürleştirici* hissettiriyordu.

Bir pelerin beni hâlâ etrafımdan gizliyordu ama parmaklarımdan nazik dokunuşunu ve beni bulduğum yerden uzaklaştırırken önüme bastıran tanıdık bir sıcaklık hissettim.

Bir el, yüzümün kıvrımından aşağı kaymadan önce saçlarımı yatıştırıcı bir hareketle nazikçe geriye doğru taradı, bir başparmağın pedi yanaklarımdan aşağı düşen izleri fırçaladı.

Yeşilin en güzel tonunu görmek için aşağı bakmadan önce bir ses birkaç kez adımı haykırdı. Başımın arkasını nazikçe kavrayıp omzuna yaslanmasına rehberlik ederken gözlerinden sevgi ve güvence okunuyordu.

Sanki içimi dökmenin, hissettiklerimi utanmadan ya da çekinmeden hissetmenin sorun olmadığını gösteriyordu.

Alnım teniyle buluştuğu anda, uzun zamandır içimde hapsolmasına izin verdiğim duygularıma teslim oldum.

Duyularım yeniden keskinleşti ve oda yeniden canlandı. Gözyaşlarım artık özgürce akıyordu, her biri çok uzun zamandır üzerimde olan bir yükü taşıyordu.

İşimi yaptığımı, iyi olduğumu düşünmüştüm, ama belki de bunca yıldır ustalıkla yaptığım gibi hâlâ kendime yalan söylüyordum.

Amalia beni kendine yakın tutarken tek kelime etmedi, sessizce bana teselli veriyordu. Hâlâ elimi tutuyor, diğer elini de sırtımda ileri geri hareket ettiriyordu.

Sonunda duygularım yatıştı ve nefes alışverişim duruldu. Başımı omzundan kaldırdım ve bakışlarıyla buluştum.

Bana küçük bir gülümseme verdi ve "Sorun değil. Seni seviyorum."

Aynı şeyi ona da söylemek için ağzımı açmışım ki aniden bir silah sesi duyuldu. Bir anda beni bıraktı, içgüdüsel olarak silahına uzanırken ben de hızla silahımı çektim ve sesin kaynağına doğru doğrulttum.

Cemal'i babamın üzerinde dururken bulduğumda gözlerim fal taşı gibi açıldı. Silahının namlusundan çıkan dumanlar havada dans ediyordu.

Yukarı baktı. "Sadece gerçekten gittiğinden emin olmak istedim," diye açıkladı, silahını pantolonunun arka kemerine sokarken umursamaz bir omuz silkmeye.

"Sen hastasın," diye araya girdi Nassim. "Ama tarzını beğendim. Keşke bunu ilk ben düşünseydim."

Göğsümden beklenmedik bir kakhaha koptu ve beni hazırlıksız yakaladı. Bir elimi kaldırıp boğazımı temizledim. "Özür dilerim. Gülmemeliydim ama..." Başladım ama başka bir kakhaha patlamasıyla kesildi.

Şaşırtıcı bir şekilde Cemal de bana katıldı ve durumun ne kadar gülünç olduğuna dair kakhahaları benimkilere karıştı. Babamın cesedi benden birkaç adım ötede yatarken gülmek muhtemelen oldukça uygunsuzdu.

Kahkahalarımız sonunda rahat bir sessizliğe büründü, çocukluğuma musallat olan ara sıra damlayan su dışında. Eskiden bu ses beni dehşete düşürürdü ama şimdi önemsiz geliyordu.

Bu düşünce üzerine daha fazla düşünmeden, sessiz alanda bir yabancının sesi yankılandı.

"Artık bu iş bittiğine göre, biri beni buradan çıkarabilir mi?" dedi ve hemen duvarın diğer tarafından geldiğini fark ettim.

Kahretsin, Gabriel.

Tek kelime etmeden hızlı adımlarla hücreden çıktım ve koridorda ilerledim, diğerleri de arkamdan geliyordu. Geçen hafta Gabriel'in cesedini taşıırken onları izlediğim köşeyi döndüm ve başka bir koridorda yürüdüm, sonunda benimkinin yaklaşık dörtte biri büyüklüğünde bir hücre belirdi.

Beklediğimden çok daha uzun boylu olan Gabriel kapıda durmuş, kolunu demir parmaklıkların arasına sokmuştu. Ben yaklaşırken bakışları benimkilerle buluşmak için kalktı. Topal bedenini dışarı sürüklediklerini gördüğümde daha kötü görünüyordu ama yine de belli belirsiz gülümsemeyi başarıyordu.

"Sonunda karşılaştık," diye selamladı beni, sesi yorgunluktan çatallaşmıştı. Hücresinin kapısını açmak için hareket ettim ama kilitli olduğunu gördüm. *Lanet olsun.*

Ben daha sormadan Amalia elinde bir dizi anahtarla önüme çıktı ve sorunumu çözdü.

Gabriel dikkatini Amalia'ya çevirdi. "Seni tekrar görmek güzel, Ines. Yoksa Amalia mı?" diye sordu, ses tonu merakla doluydu.

"Selam Gabriel," diye cevap verdi Amalia yüzünde yumuşak bir gülümsemeyle. "Geçen sefer için özür dilerim. Bu adam için dikkat dağıtıcı bir şeye ihtiyacım vardı," diye açıkladı bana doğru başını sallayarak.

Omuz silkti. "Sorun değil. Tüm bunları duyduktan sonra düşündüm de," dedi ve sağ tarafındaki hücrelerimizi ayıran duvarı işaret etti.

Amalia kapının kilidini açtığında, Gabriel kenara çekilerek onun kapıyı açmasına izin verdi. Hücresinden dışarı adım atan Gabriel kollarını başının üzerine uzattı.

"Özgürlük oldukça iyi hissettiriyor," diye mırıldandı. Sonra şakacı bir gülümsemeyle hepimize baktı. "Bekle, ben özgürüm değil mi?" diye sordu ama şakacı kayıtsızlığına rağmen sesinde bir belirsizlik vardı.

Bir kahkaha attım. "Öylesin," diye başımı sallayarak onayladım. "Nassim orada," diye başladım, Nassim'in birkaç adım geride Cemal'in yanında durduğu yeri işaret ederek. Ben devam ederken Nassim kendini tanıtmak istercesine elini kaldırdı. "Kendisi yeni *Rai*'dir ve ihtiyacınız olan her şeyle ilgilenecektir," diye ona güvence verdim.

Gabriel şüpheli bir kaş kaldırarak omzumun üzerinden baktı. "Yani beni başka bir hücreye tıkmayacak ya da bir eşya olarak kullanmayacak mı?"

Nassim onun sorusunu yanıtladı. "Sevdiğim tek mülk türü binalardır ve bana bir neden göstermediğiniz sürece sizi herhangi bir hücreye tıkmayacağım."

Gabriel onun cevabını kabullenmiş gibi başını sallayarak, "Bu yeterince adil," diye onayladı.

Amalia bir kolunu belime dolayarak araya girdi. "Pekâlâ, çok yoruldum. Hadi çıkalım."

Bir kolumu omuzlarına attım ve başının üzerine bir öpücük kondurmak için onu kendime çektim. Hepimiz Nassim'in peşinden bu cehennem çukurundan çıktık.

Babamın yanından geçerken ona bir kez daha bakmadım.

BÖLÜM 27

AMALIA (ŞİMDİKİ ZAMAN)

KAI VE VALENTINA YAN YANA DURMUŞ, BİZİ BEKLIYORLARDI.

Hepimiz binanın dışına çıktık.

Kai, vücudunun üst kısmını ikinci bir deri gibi saran siyah bir tişörtle eşleştirilmiş koyu zeytin rengi bir pantolon giyerken, Valentina siyah, yüksek yakalı, uzun kollu, üzerinde toz izleri olan bir tulum giyiyordu.

Keskin nişancısı sol omzuna rahatça asılmıştı, elindeki büyük siyah tablete kim bilir neler yazarken büyük bir spor çantası ayaklarının yanında yerdeydi.

"O...?" Kai'nin sorusu, binadan teker teker çıkışımızı izlerken kesildi, bakışları Jamal'a odaklanmıştı.

Noah ve ben yanına geldiğimizde Jamal, "Evet, Barrera öldü," diye onayladı.

Nassim diğer yanında dururken, Gabriel ellerini yıpranmış kot pantolonunun ceplerine sokarak birkaç adım arkamızda oyalandı.

Resmi olarak yüksek sesle söylenen bu sözlerle birlikte, Barerra'nın ölümünün ardından sanki on yıllardır yerleşkeyi saran gerginlik nihayet azalmış gibi hissettik. Sanki onun varlığıyla herkesin boynuna geçirilen kelepçe gevşedi ve hepimiz nihayet daha rahat nefes alabildik.

"Tanrı'ya şükür," diye rahatlayarak nefes verdi Kai ve Jamal'ın yüzündeki eğlenen ifadeden Kai'nin düzenli olarak küfreden biri olmadığı anlaşılıyordu. "O piç kurusu bana yaşattığı onca stresle hayatımın on yılını aldı."

Jamal bir kahkaha attı ve başını salladı. "Evet, sanırım bu hepimiz için geçerli," dedi Noah'ya bakarak.

Parmaklarımı Noah'nın omzumun üzerinden sarkan eliyle birleştirdim ve az önce olanlardan sonra onu okumaya çalışarak ben de aynısını yaptım.

Tetiği çektikten sonra hiç etkilenmiş görünmüyordu ama Noah duygularını her zaman derinlere gömer, kimsenin görmesinden korkardı. Barerra'nın ölümü hepimizin nihai hedefiydi ama o hâlâ onun babasıydı.

Ailemden nefret ediyordum ama onları kalıcı olarak kaybetmenin bana ne yapacağı konusunda hiçbir fikrim yoktu. Sonunda sonsuza dek gittikleri için rahatlayacak mıydım yoksa kayıpları için yas mı tutacaktım?

Noah Jamal'ın bakışlarını karşıladı, yüz hatlarını bir sakinlik kaplamıştı. "Evet, sonunda hayatımıza devam edebiliriz," diye ekledi Noah, sesinde biraz rahatlama vardı. Vücudu gevşedi

Parmak uçlarımla altında, ve bu beni teselli etti.

Nassim'in bakışları bana kayarken dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme vardı. "Uzun zamandır bekliyordum."

Ona başımı sallayarak onay verdim. Neredeyse iki yıldır bunun için çalışıyorduk ve sonunda bitmişti.

Gerçekler su yüzüne çıktıkça içimde bir duygu karmaşası oluştu. Rahatlama ve belirsizlik birbiriyle savaşıyordu. Bir yandan operasyonumuz istediğimiz gibi sonuçlandığı için rahatlamıştım ama diğer yandan kendimi biraz kaybolmuş hissediyordum.

Son beş yıldır kendimi Ines Bensaid'e, Fas'ın çoğu bölgesinde terör estiren acımasız ve tereddütsüz bir tetikçiye dönüştürmüştüm.

Ancak görevim sona erdiğinde, bu hayatı geride bırakmak ve Büro'da ahlaki ve yapılandırılmış bir rutine geri dönmek gibi ürkütücü bir görevle karşı karşıyaydım.

Bu dünyaya bu kadar uzun süre gömülü kaldıktan sonra alışmam için bana zaman tanıyacıklarını biliyordum ama dönüştüğüm kişiden kurtulup kurtulamayacağımı sorguluyordum.

Bunu silmek için durmaksızın çalışabilir miydim, yoksa bir şekilde Ines'in bir parçası içime işlemiş olduğu için bunu kabullenmeli miydim?

Bunun da ötesinde, Noah'nın umurunda olmayacağını bildiğim için geçerli bir temeli olmasa da aklımın bir köşesinde başka bir soru dolaşıp duruyordu. Yine de, benim bu yeni halimi sevip sevmeyeceği konusundaki bu belirsiz duyguyu içimden atamıyordum.

Yapamayacağına karar verirse ilerlemenin bir yolunu bulacak olsam da, onsuz bir hayat yaşamak istemiyordum.

Bunu onunla yapmak istedim.

Valentina her ne yazıyorsa bitirdiğinde araya girerek, "Gitmeliyiz," dedi ve oluşan sessizliği bozarak beni düşüncelerimden çekip çıkardı.

Çömeldi ve tabletini çantanın içine kaydırды. Ardından ayaklarının dibindeki spor çantasını kaptı, ancak Kai bir adım öne çıkıp çantayı ondan aldı. Kadın çantayı geri çekti, sessizce çantayı sakladığını belirtti ama Kai ısrar etti ve itirazlarına aldırmadan çantayı ondan aldı.

İnledi ve gözlerini devirdi, ardından keskin nişancısını vücuduna, silahını da sırtına sabitledi.

"Gerçekten gitmeliyiz," diye söze başladım ve dikkatimi Nassim'e yönelttim. "Gitmeden önce yardıma ihtiyacın var mı?"

Başını iki yana salladı. "İdare edebiliriz, ama sizinle irtibat halinde olacağım."

Nassim'e başımı salladım ve Nuh'a baktım, ancak onun zaten beni izlediğini gördüm.

Bana her zaman bakışında özel bir şey vardı ve bu bana kendimi... Tamamlandı.

"Hemen döneceğim," dedi Noah alnıma hızlı bir öpücük kondurmadan ve kolunu omzumdan çekmeden önce.

Jamal'a doğru yürürken Gabriell'in hâlâ arkamızda durduğunu hatırladım. "Kahretsin, unuttuğum," diye küfrederek dönüp ona baktım.

Ama bunu yaptığımda, onu olduğu yerde donmuş, kolları iki yanında gevşek bir şekilde sallanırken, gözleri sanki bir hayalet görmüş gibi şaşkınlıkla açılmış bir şekilde buldum.

"Hey, sorun ne?" Ona doğru koşarak sordum ama tepkisiz kaldı, bakışları hâlâ ileriye sabitlenmişti. Pazusunu sıkıca kavradım ve onu hafifçe salladım. "Gabriel, sorun ne?" Kalbim endişeyle çarparak ısrar ettim.

Ondan hala bir cevap yok.

Endişeyle Gabriel'in bakışlarının yöneldiği yeri takip ettim ve Valentina'nın yüz hatlarına yansıyan aynı şaşkın ifadeyle orada durduğunu gördüm.

Kaşları şaşkınlıkla çatıldı. *Ne haltlar dönüyor burada?*

Valentina'nın etkileyici olduğu söylenemezdi, yüz hatları genellikle ya can sıkıntısına ya da kızgınlığa kilitlenirdi, özellikle de Kai söz konusu olduğunda.

Ama yüzündeki o anki ifade beni şaşkına çevirdi.

Birkaç kez gözlerini kırptırdı, görünüşe göre bir şey söylemenin eşiğindeydi ama bunu yapmak için ağzını açtığı anda tek kelime etmeden kapattı.

Gözlerinden yaşlar süzüldü ve bu benim kafamın daha da karışmasına neden oldu çünkü onu bu duygular içinde görmek sarsıcıydı. Tekrar açtı.

ve sonraki sözleri Tagalog dilindeydi. "*Gabi, ikaw ba 'yan¹?*"

Az önce ona ne söylediğini anlayamıyordum ama Gabriel'in ona doğru belli belirsiz bir adım atmasıyla, bu hareket yüzünden elimin kolundan düşmesiyle, birbirlerini tanıdıklarını anladım.

"*Yedi²?*" diye sordu, yüzündeki ifade fark edince duraksadı.

Yavaşça birbirlerine yaklaşmalarını izledim, artık aralarında sadece birkaç adımlık mesafe vardı. Noah ve Jamal'ın konuşmalarına ara verdikleri yere baktım, benimle aynı merakla onları izliyordum.

Valentina, Gabriel'in bir önceki sorusuna yanıt olarak neredeyse fark edilmeyecek şekilde başını sallarken, onun için her kimse gerçek olduğunu onaylarcasına yüzüne dokunmak için uzandı.

Gabriel onu sıkıca kucaklamadan önce kısa bir süre onun dokunuşuna eğildi.

Sanki yıllardır birbirlerini görmemişler gibi birbirlerine sarıldılar.

Nassim, Noah ve Jamal, Kai'nin durduğu yere doğru ilerlemişlerdi; elindeki çantayı çoktan unutmuş, önümüzde gelişen sahneye bakıyordu.

"Neler olduğunu bilen var mı?" Onlara katılırken kısık bir sesle sordum. Hepsi omuz silkti, her biri cevabı bilmiyordu.

Kai hariç.

Olası bir açıklama bekleyerek dikkatimizi kısa süreliğine ona çevirdik. Kai bize bir bakış bile atmadan fısıldadı: "Bu onun kardeşi."

Bunu nasıl bildiğini bilmiyordum ama bana yıllardır görmediğim kendi kardeşlerimi hatırlattığı için bu ifşaat göğsüme ağır bir yük bindirdi.

Koşullarımız farklıydı ama Valentina ve Gabriel'in yeniden bir araya gelişini görmek, kendi ailemle aramı düzeltmeye çalıştığımda benzer bir sonucun özlemini uyandırdı.

Sonunda birbirlerinden ayrıldılar ve Gabriel bir kolunu Valentina'nın omuzlarına attı, bize yaklaşırlarken yanaklarından süzülen gözyaşlarını şefkatle sildi.

İlk konuşan Kai oldu. "Bu... bu o mu?" diye sordu, ses tonu tereddüt ve umut karışımıydı.

Valentina yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifadeyle ona baktı. Konuşmadı, sadece başını sallayarak cevap verdi.

Bu jest Kai'nin vücudunu anında rahatlattı, üzerinde belirgin bir rahatlama dalgası oluştu. Kai ile Valentina arasındaki hikâyeyi ya da Jamal da bizim kadar bilgisiz görüldüğü için kardeşini nereden bildiğini bilmiyordum ama bu haber Valentina'yı olduğu kadar onu da teselli etmiş görünüyordu.

Gabriel merakla birbirlerine bakan ikilinin arasına baktı. "Bu senin adamın mı?" diye sorarak onları yaptıkları konuşmadan kopardı.

Kai kızardı ve son birkaç gündür gördüğüm karizmatik erkeklere hiç benzemeyen bir şekilde rahatsız edici bir şekilde kıpırdandı.

Valentina kardeşine ters ters bakarak göğsüne bir şaplak attı ya da en azından kendisinden bir karış daha uzun olduğu için bunu denedi.

"*Tumigil ka na³*." diye azarladı, kaşlarının arasında bir çatıklık oluşmuştu.

Gabriel onu görmezden gelerek elini Kai'ye doğru uzattı. "Ben Gabriel, onun küçük kardeşiyim, gerçi artık o kadar da küçük değilim," dedi şakacı bir tavırla ama ses tonunun altında ağır bir yük vardı.

Kai boğazını temizledikten sonra onu kavradı. "Evet, bana senden bahsetti. Ben Kai," diye yanıtladı ve ona küçük bir gülümseme sundu.

Gabriel onun elini sıkıca sıktı. "Memnun oldum Kai," diyerek gülümsemesine karşılık verdi. Valentina'ya doğru başını sallayarak, "O buralarda yokken seni daha sonra sorgulayacağım," diye ekledi.

Valentina gözlerini devirerek Gabriel'i itti ama kardeşinin davranışını umursamadığını yüzünden anlayabiliyordum.

"Pekâlâ, yeter. Gitmeliyiz," dedi, sanki son birkaç dakika hiç yaşanmamış gibi soğukkanlı ifadesi yerine oturmuştu.

Tavrındaki ani değişim karşısında bir kahkaha attım ve aynı şeyi yapan Noah'ya baktım.

"Sanırım bu benimle gelmeyeceğin anlamına geliyor?" Nassim sordu, Gabriel'e bakarken dudaklarında bir gülümseme vardı.

"Evet," diye cevap verdi Gabriel başını sallayarak. "Onu bulmak senden yardım isteyeceğim tek şeydi, ama sanırım bu seni işten kurtarıyor."

Nassim bir kahkaha atarak başını salladı. "İşe yaradığına sevindim," dedi başını sallayarak. "Pekâlâ," diye başladı herkese hitap ederek. "Bu bir zevk değildi ama ne yazık ki yapmam gereken bazı işler var. Ayrıca yaralı olduğumu düşünerek silahlarla buraya gelmeden önce karımı arayıp son durumu bildirmem gerekiyor."

Her birimizle hızlıca vedalaştı ve adamlarının bulunduğu evin önüne doğru yürümeden önce işler yoluna girdikten sonra birkaç gün içinde arayacağına söz verdi.

Diğerleri de vedalaştıktan sonra geride sadece Noah ve ben kaldık, ikimiz de avlunun ortasında duruyorduk.

Noah kolunu tekrar omuzlarıma doladı, beni yanına çekti ve başımın tepesine bir öpücük kondurdu. "Hadi eve gidelim güzel kız," diye mırıldandı saçlarıma karşı.

Bizi arka tarafa park ettiğimiz arabaya götürürken kollarımı ona doladım.
Daha önce hiç evim diyebileceğim bir yerim olmamıştı ama arabaya doğru yürürken evin bir yer olmadığını biliyordum. Onu birlikte inşa ettiğiniz kişiydi.
Ne olursa olsun, Noah'nın benim için her zaman öyle olacağını biliyordum.
Home.

1 Gabi, sen misin?

2 Yaşca büyük bir kadın akrabayı ya da saygı duyulan bir arkadaşı (özellikle kişinin kendi kız kardeşini) tanımlamak için saygı ifadesi olarak kullanılan ve "Kız Kardeş" anlamına gelen sözcük.

3 Tamam, bu kadar yeter.

BÖLÜM 28

NOAH (MEVCUT)

ÜÇ HAFTA SONRA

BU EV BENİM İÇİN HER ZAMAN BİR PARADOKS OLARAK KALACAKTI. EVİMİ SEVDİM. Annem mutluluğu burada buldu, burayı kendine ait bir yer haline getirebildi ve hayatını her zaman istediği ve hak ettiği şekilde yaşayabildi.

Kolombiya'da yaşadığımız süre boyunca, her zaman omzunun üzerinden baktığını ve beni koruduğundan emin olduğunu biliyordum. Özverili bir şekilde benim iyiliğimi ve mutluluğumu kendi mutluluğundan üstün tutardı.

Ama burada, hayatı seven ve o kadar özgürce gülen özgür ruhlu sanatçı Camila Montero'ya dönüşmüştü ki, ona katılmadan edemiyordunuz.

Babamın pençeleri ışığını söndürecek kadar derine inmeden önce, içinde her zaman olduğu kişi olmayı başarmıştı.

Onu her ziyaret ettiğimde bu duvarlar arasında yaşadığım tüm sevgi ve mutluluğa rağmen, her zaman en sevdiğim insanlardan birini kaybetmenin anısıyla iç içe olacaktı.

Bana onu hatırlatan tek yer orasıydı ama cenazesinden beri vebadan kaçır gibi kaçtığım bir yerdi.

Vefat ettiğini öğrendiğimde, müsait olan ilk uçağa atlayıp doğrudan buraya gelmiştim. Aptalca bir nedenden ötürü, hâlâ yanlış kişiyi aramış olabilecekleri umudunu taşıyordum.

Ölenin annem olmadığını, başka biri olduğunu.

Ama kapı açılıp bir bakımevi hemşiresi beni kasvetli bir ifadeyle karşıladığı anda annemin ölümü içime işlemişti.

Şehir evi hâlâ bıraktığım gibi görünüyordu, annemi temsil eden her şey zamanın donmuş bir anına hapsedilmişti.

Duvarlarda çeşitli tabloları asılıydı, son çalışması hâlâ şövalenin üzerinde duruyordu, kullandığı son fırçalar çalışma masasının yanında duran ahşap masanın üzerine saçılmıştı.

El Rastro'dan aldığı biblolar yaşam alanının her yerine yerleştirilmişti ve baktığınız her yerde ondan bir parça görebiliyordunuz.

Kapının önünde durduğumda, onunla ilgili anılarım canlandı; ben mutfağa bitişik oturma odasındaki geniş kanepede oturup onu izlerken ve enerjisinin tadını çıkarırken yemek pişirirken gülüp dans edişinin canlı görüntüleri gözümün önüne geldi.

Vefatının ertesi günü gerçekleşen cenaze töreninden sonra, eşyalarını toplamak ve evi satışa çıkarmak için buraya geri dönmüştüm, ancak bunu yapmaya kendimi bir türlü ikna edememiştim.

Baktığım her yer, az önce kaybettiğim kişiyi hatırlatan acı verici anılardan ibaretti. Eşyalarını toplamak için günlerce kalmak bir yana, her seferinde evin içinde yürümek için kendimi zor tutuyordum, sadece zihnimi zaten olduğundan daha hızlı bir şekilde spirale gönderecek daha fazla donmuş anıyı ortaya çıkarmak için.

Bunun yerine, bu yeri temizlemeyi ve satmayı uzun süre erteledim çünkü burası her zaman annemden kalan son bağ gibi hissettirmişti.

Ama son üç hafta içinde annemin her zaman ben neredeysem orada olacağını fark etmiştim.

Keder her zaman benim sessiz yoldaşım olacaktı, annemin kaybını sürekli hatırlatacaktı ama süreç doğrusal olmasa da babamın ölümü içimdeki şeytanların çoğunu yok etmişti ve bu görevi üstlenmek daha kolay geldi.

Amalia da yanımdaydı.

Babamın bana pek çok kez hatırlattığı gibi, yanında birine ihtiyaç duymanın zayıflık anlamına gelmediğini fark etmiştim. Bu sadece, sevdiğiniz kişi her adımda sizi desteklemek için bunu sizinle birlikte yapmak istediğinde, hayatın zorluklarıyla tek başınıza yüzleşmek zorunda olmadığınızı anlamına geliyordu.

Amalia, ne kadar zor olursa olsun pek çok şeyi daha katlanılabilir hale getirmişti.

O benim tesellim, huzurumdu.

Riad'dan ayrıldıktan sonra bütün gece arabayla Bemes'teki daireme dönmeye karar vermiştim çünkü acı hatıralarımın havayı kapladığı bu şehirde bir saniye daha geçirmek istemiyordum.

Terapide çözmem gereken pek çok şey olduğunu biliyordum ama tüm yol boyunca babamın öldüğünü, onun hayatına son verdiğimi kabullenmeye çalıştım.

Ama aynı zamanda nefes almanın daha kolay hale geldiğini, düşüncelerimin artık daha özgür olduğunu ve artık yalan söylemek zorunda olmadığını fark ettim.

Ertesi sabah erkenden oraya vardık ve çok ihtiyacımız olan uzun bir duşun ardından hem Amalia hem de ben yorgunluktan hemen yatağa yığıldık.

O haftanın geri kalanını uyuyarak, yemek yiyerek, birbirimizle birlikte olarak ve ertesi Pazartesi Müdürle bir toplantımız olduğu için Büro'ya anlatacaklarımızı toparlayarak geçirdik.

Amalia ve ben ayrıntıları belirsiz tutmaya ve Müdür Williams'a sadece bilmesi gerekenleri söylemeye karar vermiştik.

Barrera'nın bir rakibi tarafından işine son verildiğini bildirdik ve Nassim ve Barrera ile olan kişisel bağlarımızı rapordan çıkararak yeni Rai'nin bir sorun olmayacağı konusunda onu temin ettik.

Williams bizden daha fazla bilgi istemiş olsa da, ona ikimizin de yeterince acı çektiğini ve ayrıntıları tekrar yaşamak istemediğimizi söylemiştik. Neyse ki ikimizin de sicili kusursuzdu, bu yüzden daha fazla baskı yapmadı.

Ameliyat sonrası değerlendirmemizin ardından, her birimize talep ettiğimiz birkaç haftalık izin verilmişti. İkimiz de işimizi seviyorduk, ancak olanlardan sonra Büro'da bir gelecek arzumuz eskisi kadar belirgin değildi.

Hayatımın çoğunu çalışarak geçirmiştım ama aslında yaşamamıştım. Ve bunu yapmaktan yorulmuştım. Ajan Brown ya da Noah Amca olmak dışında kim olduğumu gerçekten bilmiyordum ama kendime bir şans vermek istedim.

Ne kadar yaşlı olursam olayım.

Amalia da benzer bir ikilemle boğuşuyordu ve henüz ne karar vereceğine karar vermemiş olsa da, sonunda neyi seçerse seçsin onu destekleyecektim.

Bunun yerine, kardeşleriyle olan ilişkisindeki köprüyü onarmaya odaklanmıştı. Annemin yaşadığı küçük kasabaya gelmeden önce Sibaya'ya gitmiş ve onu ablası Antonia'nın evine bırakmıştım.

Onunla birlikte gitmeyi teklif ettim ama arabada onu bekleyip bekleyemeyeceğimi sordu.

Amalia'nın kız kardeşi kapısına gelenin kim olduğunu anladığında ilk önce kapıyı yüzüne çarpmıştı. Ancak birkaç denemeden sonra Antonia yumuşamış ve Amalia'yı içeri almıştı.

Neredeyse bir saat sonra Antonia'nın arabasına başka bir araba yanaştı. Jamal'ın yaşlarında, onun karbon kopyası gibi görünen bir adam.

Küçük kardeşi Ángel olduğunu tahmin ettiğim Amalia dışarı çıktı ve evin içine yöneldi.

Saatler gibi gelen bir süre boyunca endişeyle bekledim, dışarıda her kim varsa, içeri girdiğindeki korkmuş bakışından başka bir şeyle çıkması için dua ettim.

Öyle de oldu. Yüzünde bir gülümseme olması gerekmiyordu ama sokağın diğer tarafına park ettiğim yere yaklaştığında, içeri girerken taşıdığı ağırlığın omuzlarından kalktığını hissetmişim.

Koltuğuna yerleştikten sonra, ben buraya doğru yola çıkarken olan biten her şeyi anlatmaya başladı.

Kardeşleri ona hâlâ kızgındı ama onu dinlemeye ve ona bir şans vermeye istekliydiler çünkü tüm bunlar sayesinde gerçek bir ailenin böyle bir şey olduğunu öğrenmişim.

Çok fazla biriyle büyümemiş olabilirim ama yol boyunca Jamal ve Amalia'da bir tane bulmuştum.

Yanımda duran Amalia'ya baktım ve onun sessizce beni izlediğini gördüm. Bana cesaret verici küçük bir gülümseme verdi ve parmaklarını benimkilerle birleştirdi.

"Bunu yapmaya hazır mısın?" diye sordu, elimi desteklemek için hafifçe sıktı.

Buraya her geldiğimde yaşadığım ve arkamı dönüp burayı temizlemeyi geciktirmek istememe neden olan olağan endişe göğsümden yukarı çıkmaya başladı, ama onu geri ittim, derin bir nefes verirken Amalia'nın tenime dokunuşuyla kendimi toprakladım.

"Evet," dedim sonunda, o yanımdayken içeri adım atarken. "Öyleyim."

Amalia ile saatlerce annemin tüm eşyalarını gözden geçirmiş, saklamak istediğim her şeyi ayrı bir kutuya koymuştuk.

İşimiz bittiğinde, mekâna son bir kez veda ettim ve Amalia'nın elini elime alarak arabaya doğru yürüdüm ve eve gitmeden önceki son durağımıza doğru yola koyulduk.

Mezarın önünde çömeldim ve annemin granit mezar taşına kazınmış ismine baktım. Parmaklarımı tereddütle onun üzerinde gezdirdim.

Her bir kabartmalı harf onun yokluğunu acı bir şekilde hatırlatıyor.

Cenazesinden sonra onu ilk kez görüyordum ve keder göğüs kafesimi sıkıyor, ne söyleyeceğimi bilemiyordum.

"Hey, *anne*," diye başladım, sesim sonunda duygusallıktan çatlıyordu. Durakladım, kelimeleri bulmakta zorlanıyordum. Derin bir nefes aldım ve devam ettim: "Daha erken gelemediğim için özür dilerim. Gelmek istedim ama..."

Sesim titredi çünkü yokluğumu haklı çıkaracak hiçbir mazeret yoktu. Pek çok kez gelmek istemiştım ama her denememde kendimi bir türlü ikna edememiştım.

Burada olmak bana her zaman tek başıma cesaret edemeyeceğim bir şeymiş gibi geldi.

Sonraki kelimeleri söylerken göğsümdeki ağrı daha da arttı. "*Te echo de menos*¹. Her gün. Bana neler olduğunu anlatmadığın için sana hâlâ biraz kızgın olduğumu saklamayacağım. Kendi şartlarınla gitmek istediğin için seni suçlayamam ama keşke bana veda etme şansı verseydin."

Boğazımdaki yumruya karşı yutkundum.

"Sonunda bitti, *anne*. O gitti ve sanırım artık ikimiz de özgür olabiliriz, her neredeyse. Ben özgür olduğumu biliyorum."

Gözlerimden yaşlar süzüldü ama onları geri ittim.

"Bana birini bulmaktan bahsettiğin zamanı hatırlıyor musun? Aslında o zaman bulmuştım. Bunun farkına varmak için biraz inatçı davrandım diyelim, ama o başıma gelen en iyi şey. Senden sonra tabii ki."

Bu son kısım Amalia'nın bana küçük bir kahkaha atmasına neden oldu. İçinde bulunduğum küçük muhafazanın kapısında duruyordu, bunca zamandır beni duyabilecek kadar yakındı, ama annemle bana yer açmak için bir şey söylememiş ya da hareket etmemişti, ama yine de ihtiyacım olursa yanımdaydı.

"Başlangıçta planladığım şey bundan çok daha farklıydı ama hayatımın aşkıyla tanışmanı gerçekten çok isterim." Omzumun üzerinden baktım. "Onunla tanışmak ister misin, bebeğim?"

Başını salladı. "Çok isterim," dedi ve benim olduğum yere yaklaştı.

Her zaman tanışmalarını istemiştım ama hayatın başka planları vardı. İlk karşılaşmalarının hayal ettiğim gibi olmamasına rağmen, Amalia'nın yanımda oturduğunu görünce kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Ben de ona katıldım.

"Merhaba, ben Amalia, görünüşe göre oğlunuzun hayatının aşkı," diye takıldı, bakışlarını annemin mezar taşına çevirmeden önce kısa bir süre bana baktı.

"İyi bir adam yetiştirmişsin ve zaman zaman kusurları olsa da o iyi biri," dedi omzuyla beni dürterek.

Kaşlarımı kaldırdım. "Öyle mi, ben iyi miyim?"

"Çoğu zaman," dedi küçük bir kahkaha atarak.

Kulağına fısıldamak için yaklaştım, "Sana 'tamam'ın ne olduğunu sonra öğreteceğim."

Amalia boğazını temizledi. "Tüm ciddiyetimle söylüyorum, o aynı zamanda hayatımın aşkı. Keşke sizinle tanışabilseydim de bunu size yüz yüze söyleyebilseydim, sanırım öyleyim ama onu bu şekilde koruduğunuz ve ilgilendiğiniz için teşekkür ederim."

Eğer bu kadına zaten deliler gibi aşık olmasaydım, ona yeniden aşık olurum. Amalia'yı hak etmek için ne yaptığımı bilmiyordum ama her saniyesine değer verirdim.

Bana sevildiğimi ve değer verildiğimi hissettirdi ve bundan daha büyük bir hediye olamazdı Mezarlığın kapanmak üzere olduğunu bildiğimden ayağa kalktım ve tozları fırçaladım.

pantolonumu çıkardım. Ayağa kalkmasına yardım etmesi için Amalia'ya elimi uzattım. Elimini tuttu ve ayağa kalkarken bencilce avuçlarımla sırtındaki tozları temizledim.

Amalia elini benimkinden çekti ve kışının kıvrımlarını yavaşça fırçalayarak bir tanesine doğru itti. "Kes şunu. Annen burada."

Omzum kahkahalarla sarsıldı. Annemin mezarına dönüp bakarak, "O aldırılmaz," diye başladım. "Değil mi anne?"

Amalia omzuma vurdu. "Noah."

Dudaklarımda bir gülümsemeyle elimi mezar taşının üzerine koydum. "Seni seviyorum. Geri döneceğim, söz veriyorum."

Amalia'nın elini tuttum ve alnına hızlı bir öpücük kondurdum. Sonra uzaklaşmak için hamle yaptım ama o beni durdurdu.

Nedenini sormadan annemin mezarına baktı ve "Ona göz kulak olacağıma söz veriyorum Camila" dedi.

Bana bakarken dudaklarının kenarlarında parlak bir gülümseme belirdi.

Bu kadını sevdiğimi söylemiş miydim?

Gülümsemesini yansıttım ve boştaki elimi yanağını okşamak için hareket ettirdim. "Seni seviyorum," diye fısıldadım onu dudaklarına iffetli bir öpücük kondurmak için yaklaştırıken.

Tüylerim diken diken oldu ve aniden güneş bulutların arasından sıyrılarak sanki annem bize gülümsüyormuş gibi parladı.

Biliyorum, anne.

Kendimi geri çekerek kolumu omuzlarına attım, hâlâ elini tutuyordum ve bizi arabamın park edildiği yola doğru yönlendirdim.

İkimiz de koltuklarımıza yerleştikten sonra, bizi yarın sabah eve dönmekten önce geceyi geçireceğimiz otelimize geri götürdüm.

Son iki saattir otelimize dönmüştük ve duştan sonra yatağımıza uzanmış, birbirimizin varlığının tadını çıkarıyorduk.

Elimi saçlarının arasından geçirdim, başı göğsüme yaslanmıştı, diğer kolum ise onu sarmış, çıplak belinin üzerinde daireler çiziyordu.

Kendimi en mutlu hissettiğim yer burasıydı. Amalia beni en mutlu hissettiren kişiydi.

Aramızdaki şeylerin mükemmel olmadığını biliyordum ama mükemmel ilişki diye bir şey yoktu. Amalia bana güvende olduğumu ve sevildiğimi hissettirdi. Kendimi evimde gibi hissediyordum ve zaten sahip olduğumdan daha fazla zaman kaybetmek istemiyordum.

"Evlen benimle, güzel kız," diye nefes aldım, gerginlik göğsümden yukarı tırmanıyordu.

Başını kaldırıp bana baktı, gözleri büyüdü. "Ne?"

"Evlen benimle," diye tekrarlardım. "Bana ikinci bir şans verdikten sonra açgözlü olmamalıyım ve hayır diyebilirsin, anlarım ama seninle evlenmek istiyorum. Ayrıca bile çok uzun zamandır bildiğim bir şeyi beklemeye ve ertelemeye devam etmek istemiyorum. Seni seviyorum. O kadar çok ki bazen acıtıyor. Hayatı seninle yaşamak istiyorum. Hayatımın geri kalanını senin yanında uyanarak geçirmek ve sen beni bir dövüşe davet edene kadar seni kızdırmaya devam etmek istiyorum. Seni istiyorum, Amalia Abara. O yüzden evlen benimle."

Birkaç dakika boyunca Amalia bana baktı ve içime düşen korkuya engel olamadım. Kalbimi biraz kırmayacağından değil ama hayır derse anlayışla karşıladım.

Kaçınılmaz olanı beklemekten yorulmuştum. Doğru şeyi yapmaya çalışarak ve duygularımı sonuna kadar hissetmeyerek çok uzun zaman harcamıştım. Ama kollarımdaki Amalia'ya baktığımda, bunun sonsuza dek sürmesini istedim.

"Evet."

Tek bir kelime kulağa hiç bu kadar hoş gelmemişti.

EPÍLOG

NOAH

DÖRT YIL SONRA

LANET OLSUN.

Baba olmanın eşiğindeydim. Ben. Bir baba.

Aynı anda hem sevinmiş hem de korkmuştum.

Babamın zalimliği, kendi çocuğum olması fikrinden her zaman korkmama neden olan yaralar bırakmıştı.

Jamal'a uzun yıllar boyunca bakmış olmama ve onun ailemden biri olmasına rağmen, baba olmak, altından kalkıp kalkamayacağımı bilmediğim keşfedilmemiş bir alana adım atmak gibi geliyordu.

İyi ya da kötü deneyimlerimiz, istesek de istemesek de bizi şekillendirir. Ancak son dört yılda ve özellikle de son dokuz ayda bakış açım değişti ve bunu yapabileceğimi fark ettim. Her zaman özlemini çektiğim baba olabiliyordum.

Yol boyunca kaçınılmaz olarak hatalar yapacağımın farkındaydım ama asla babam olamayacağımı da biliyordum. Çocukluğumdan kalan yaralar sihirli bir şekilde yok olmamıştı ama her gün mücadele edeceğime dair kendime söz vermiştim.

Hem iyi hem de kötü günlerde ortaya çıktım çünkü savaşımaya devam etmek istiyordum. Eşim ve yakında doğacak kızım mücadeleye devam etmemi sağladı.

Amalia'nın hamileliğinin gelişimini izlemek en güzel ve en alçakgönüllü deneyimlerden biriydi. Karıma olan sevgimin zaten sınırı yoktu ama her geçen gün ona daha da aşık olmaya devam ettim.

Onun gücü. Direncini.

Onun hayatımda olması bana kuşatıcı bir huzur verdi.

Beni daha iyi bir insan yaptı. Daha iyi bir insan olmak *istememi* sağladı.

Hatalı olduğumda ya da kendi kendimi sabote ettiğimde bana haddimi bildirmekten asla çekinmedi ama kendi hızımda iyileşmem için bana alan tanıdı.

Tüm şeytanlıklarıma rağmen, beni olduğum kişi olduğum için sevdi, ona rağmen değil.

Onu gördüğüm anda başımın belada olduğunu ve bunu değiştiremeyeceğimi anlamıştım.

O en iyi türden bir belaydı ve kulağa ne kadar klişe gelse de, onun sevgisini deneyimlediğim ve yanımda olduğu için gerçekten dünyadaki en şanslı adamdım.

Ve kızımızın da bunu deneyimlemesi için sabırsızlanıyordum.

Hemşireler etrafta koşuşturuyor ve harika bir iş çıkarıyorlardı ama benim dikkatim tüm bu süre boyunca yalnızca Amalia'ya odaklanmıştı.

Son on altı saattir doğum yapıyordu ve son iki saattir de ıkınıyordu. Bu kadar acı çekmesinden nefret ediyordum. Her boğuk ağlayışı ve yüzünde beliren acı ifadesi göğsümdeki düğümü daha da sıkılaştırıyordu.

Bir şeyler, herhangi bir şey yapmak istedim ama onun yanında durmaktan ve bana ihtiyacı olan her konuda eşime destek olmaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu.

Özellikle de onu terk edersem ya da bayılırsam beni öldürmekle tehdit ettikten sonra. Verdiği sözlerin boş olmadığını biliyordum çünkü daha önce de insanların sonunu getirdiğini görmüştüm.

Onun kurbanlarından biri olmamayı tercih ederim.

Amalia bir çığlık daha attı, elimi diğerlerinden daha sıkı sıktı ve bir sonraki anda Dr. Alonso, "Çok güzel ve sağlıklı bir kızınız oldu," dedi.

Bebeğimizin ilk çığlıkları havayı doldurdu ve dikkatimi onu kaldırdıkları yere yöneltti ve hiçbir şey beni bu ana hazırlayamazdı.

Hiçbir şey.

Durduğum yerin diğer tarafından bebeğimizi temizleyen ekibin Amalia'nın göğsüne tensel temasla yerleştirmesini izlerken içimi bir duygu seli kapladı.

Nefes kesici karımın gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu ve alnımı ona yaslarken hızla gözyaşlarını sildim.

"İnanılmazsın amına koyayım," dedim, şakağını öptüm ve geri çekilmeden önce dudaklarımın bir süre oyalanmasına izin verdim.

Kızımızla büyülenmiş bir halde onu izlerken saçlarını yüzünden uzaklaştırdım, tellerini kulağının arkasına doğru fırçaladım.

"Gerçekten öyleyim," dedi Amalia hıçkırıklar arasında, başparmağını kızımızın tombul yanağında ileri geri gezdirerek. Yüzünde en güzel gülümsemeyle ona baktı. "Sonsuza kadar vajinamda kalacaksın ama seni çok seviyorum."

Başını rahatlamış bir şekilde yastığına bıraktı. "Kahretsin, çok üzgünüm. Bilmiyorum, beni anlayabiliyor mu artık?" diye devam etti, aynı anda hem gülüyor hem de ağlıyordu.

"Bence güvendesin," diye gülerek cevap verdim ve dudaklarına iffetli bir öpücük kondurdum.

Personel çalışmaya devam etti, doktor Amalia'ya yardım etmeyi bitirirken kızımızı değerlendirmek ve yapmaları gereken her şeyi yapmak için kısa süreliğine uzaklaştırdılar.

Az önce olanları zihnimde tekrar tekrar canlandırırken durup kalabalığı izledim.

Ben bir babaydım. Güzel bir kıza. Hem o hem de eşim iyiydi, sağlıklıydı. Güvenli.

Yerimde donup kaldığımı, gözyaşlarımın yanaklarımdan serbestçe süzüldüğünü fark etmemiştim, ta ki Amalia'nın sesi beni hangi sisin altında tutuyorsa onu kırana kadar.

"Bebeğim, buraya gel," dedi yumuşak bir sesle.

Bakışlarım onunkilerle buluştuğunda, yatakta ona katılmamı işaret ediyordu.

"Oh, sana ya da ona zarar vermek istemiyorum," diye cevap verdim, ona ve kucagında tuttuğu, battaniyeye sarılmış ve başını örten bir şapka ile kızımıza baktım.

Amalia kaşlarını kaldırdı. "Daha yeni doğum yaptım, o yüzden ne dersem o olur," dedi ve elime uzanıp beni kendine çekti.

Güldüm. "Bu bir kural değil ve ben zaten bana söylediğin her şeyi yapıyorum, güzel kız," diye belirttim, nazıkçe yatakta onlara katıldım ve bir kolumu Amalia'nın omuzlarına doladım.

"O mükemmel," diye nefes aldım ona huşu içinde bakarken, içimi büyük bir sevgi kapladı. O kadar küçük, o kadar narin ve o kadar güzeldi ki. Ve o benimdi. Tıpkı yanımda yatan kadın gibi.

Dikkatimi karıma çevirdim ve onun o güzel, yumuşak gülümsemesiyle bakışlarını çoktan üzerimde buldum. Yüzümü onunkine yaklaştırdığımda yeşil gözleri yaşlarla parlıyordu.

Ona şefkatli bir öpücük vermeden önce dudaklarına karşı "Mükemmelsin," diye mırıldandım.

Geri çekildiğimde Amalia, "Aklına bir isim geldi mi?" diye sordu.

İki isim arasında tartışıyorduk ama birine karar vermeden önce doğana kadar beklemek istiyorduk. Kızımızla göz göze geldiğim an,

Hangisinin onun için olduğunu hemen anladım ama önce Amalia'nın ne düşündüğünü görmek istedim.

"Ne düşünüyorsun?" Yanıtını beklerken parmağımı biricik kızımızın yüzünde gezdirdim ve yüz hatlarını ezberledim.

"Ameena," diye başladı, ben ona bakarken boştaki eliyle saçlarımı geriye doğru taradı. Sonraki kelimelerini söylerken gülümsemesi ısındı. "Ameena Camila Brown."

Annemin adını söylediğini duyduğumda beynim aynı isimde karar kıldığımızı ancak algılayabildi.

Kalbim daha da fazla duyguyla kabardı ve gözümünden bir damla yaş kaçtı. Amalia şefkatle sildi.

Onu bir kez daha öpmek için eğilmeden önce, "Onu seviyorum ve seni seviyorum," diye mırıldandım.

"Ben de seni seviyorum," dedi yumuşak bir sesle, dikkatimizi Ameena'ya yöneltmek için uzaklaştığımızda.

Birbirimize sarıldığımızda odayı sessiz bir uğultu kapladı.

Hayatım boyunca kendimi karanlıkta yol alıyormuş gibi hissettim, mutluluğun mümkün olduğu bir hayatı hayal edemeyecek kadar kırılmıştım çünkü bu her zaman ulaşamaz görünüyordu.

Ama hayatımda taşıdığım tüm yüklere rağmen, beni tam buraya getirdi.

Tam olarak her zaman olmam gereken yere.

GENİŞLETİLMİŞ EPILOG

AMALIA

BEŞ HAFTA SONRA

"ONLARI EKERSEK KABALIK MI ETMİŞ OLURUZ?" DIŞARI ÇIKARKEN SORDUM Evimize ve kocamın herkesten birkaç metre uzakta sütunlardan birine yaslandığı arka bahçeye.

Noah bana baktı, dudaklarında yumuşak bir gülümseme vardı ve sağ kolunu kaldırdı. Kolunu omzuma atarken ben de onun yanına sokuldum ve kollarımı beline doladım.

Sonra beni kendine çekti ve başımın tepesine bir öpücük kondurdu. "Yani kızımızı kutlamak için buradalar," dedi gülerek.

Kızımız.

Sadece beş hafta önce Ameena'yı doğurmuş olmam hâlâ gerçeküstü geliyordu. Hâlâ anne olduğum gerçeğini kafamda oturtmaya çalışıyordum.

Hep çocuk istemiştim ama hayatımın gidişatına bakınca bunun mümkün olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Ama hayat her zaman, hiç beklemediğiniz bir anda sizi şaşırtmanın yollarını bulmuştur.

Noah ve ben Sardanya'daki evimizi yeni almıştık ve iki pembe çizgi hayatımı değiştirdiğinde neredeyse iki yıldır evliydik.

O gün üçüncü kez kustuğum için bir benzin istasyonunun küçük tuvaletinde öylece duruyordum. Test yaptırmaya karar vermiştim, pozitif çıkana kadar hiçbir şey düşünmemiştim.

Çizgilerin kaybolacağını ya da hayal gücümün bana oyun oynamayı bırakacağını düşünerek testi birkaç kez salladım. Ama gerçek değişmemişti, hâlâ hamileydim.

Her zaman bu ayrıntılı açıklamayı planladığımı ve eğer böyle bir şey olursa Noah'a sürpriz yapacağımı hayal etmiştim. Oysa o anda tek istediğim onun yanımda olmasıydı.

Ben de hemen onu aradım ve arabamda endişeyle onu bekledim.

İşyerindeki her şeyi bırakmış ve on dakikadan daha kısa bir süre sonra gelmişti, çünkü kenara çekip tuvaleti kullanmam gerektiğinde ofisten yeni çıkmıştım.

Arabamın kapısını açtığı anda testi yüzüne doğru savurmuştum ama hâlâ birçok duygunun etkisinde olduğum için kelimeleri söyleyememiştim.

Mutluydum ama aynı zamanda çok da korkuyordum. Zihnim, çocuğumuz için yeterince iyi olamayacağım korkusu etrafında dönüp duruyordu.

Ailem bizi ben daha çocukken terk etmişti ve iyi bir aileye sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyordum.

Ama Noah'nın elleri yanaklarımı kavradığında ve bunu yapabileceğimize dair bana güvence verdiğinde tüm sinirlerim yatışmıştı.

Bebeğimizi içimizdeki sevginin her zerresiyle birlikte büyütecektik. Çünkü iki insan birbirini bizim sevdiğimiz gibi sevebiliyorsa, bebeğimizin de bunun bir parçası olması için her zaman elimizden geleni yapacaktık.

Ve o zamandan beri her gün bana tam olarak bunu gösterdi.

Doğum yaptıktan birkaç gün sonra eve döndük ve son birkaç haftayı üç kişilik yeni rutinimize alışmak için kendi başımıza geçirdik.

Kız kardeşim Ameena'nın doğumunu takip eden hafta, Noah ve bana ev işlerinde ve ihtiyaç duyduğum her konuda yardımcı olmak için şu anda yaşadığımız Sardanya'ya uçmuştu. Ancak ilgilenmesi gereken kendi küçük ailesi olduğu için sadece bir hafta kalabilmişti.

Geçtiğimiz beş hafta hayatımın en güzel haftaları olmasına rağmen *tükenmiş*.

İçimi çektim. "Ama geçen ay neredeyse hiç uyumadık ve Ameena *sonunda* uyudu. Kendi saatlerimizi yakalamak için harika bir zaman olurdu," diye karşı çıktım.

"Bu teklifini kabul etmeyi çok isterdim ama ikimiz de gittiğimizde bunu fark edeceklerini düşünüyorum. Ayrıca, sen doğum yaptıktan sonra hastaneden ayrıldıklarından beri hiçbirini görmedik."

Haklı olmasından nefret ederdim. Arkadaşlarımızı bir aydan uzun süredir görmemiştik ve onlar Ameena'yı kutlamak için buradaydılar.

Theo, Sofia, Jamal ve Sienna avlunun arka tarafındaki büyük yarım ay kanepenin etrafına oturmuş, önlerindeki ahşap yuvarlak masanın üzerine yiyecekler serpiştirilmişti.

Theo ve Jamal kim bilir hangi konuda derin bir tartışmaya dalmışken, Sienna Sofia'yla arasında bir telefon tutmuş, büyük ihtimalle yarışlarını izlemeyi çok sevdiği o garip şekilli arabaları izliyordu.

Sofia arada bir Sienna'nın ona anlattığı şeye kendini kaptırıyor gibiydi ama Sienna ne zaman sarsılsa dudaklarında eğlenceli bir gülümseme belirliyordu

oturduğu yerden.

Bu sırada Gabriel, onlardan birkaç metre ötede çimlerin üzerine serilmiş büyük bir battaniyenin üzerinde yatıyor, Theo ve Sofia'nın üç aylık kızları Nesrine ve Jamal ve Sienna'nın dört yaşındaki kızları Selena ile oynuyordu.

Bahçenin diğer tarafında Kai ve Valentina küçük bir masada birlikte oturuyorlardı. Birkaç ay önce evliliklerinin birinci yılını kutlamışlardı ama dört yıldan biraz daha uzun bir süre önce, o gece onlarla tanıştığımdaki halleri hâlâ aynıydı.

İlişkileri hiçbirimiz için sürpriz olmasa da, Kai bize birlikte olduklarını söylediğinde hiçbir fikrimiz yokmuş gibi davranmıştık.

Didişmek dışında en sevdikleri şey olan satranç oynuyorlardı ve eğer Valentina'nın dudaklarında beliren küçük gülümseme bir işaretse, o kazanmak üzereydi.

Noah'ya grubun geri kalanına katılmamızı önermek üzereydim ki Selena Gabriel'in yanından ayrılıp bize doğru hızla geldi.

"Tonton Noah," diye bağırdı Noah'ın bacaklarına çarpmadan önce. Kollarını -en azından yapabildiği kadarını- bacaklarına doladı ve sıktı.

Noah, onu kollarına almak için hizasına çömelmeden önce bir elini saçlarına koydu.

"Merhaba, *zwina diali*¹." diye mırıldandı onu kucağına almadan önce. "Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordu ama o ellerini yüzünde gezdirmekle meşguldü.

Selena küçük ellerini onun yanaklarının üzerine koydu ve onları birbirine bastırdı. "Komik bir yüzün var, Tonton Noah," dedi küçük bir kahkaha atarak.

Tanrım, çok sevimli.

"Ah evet," diye çıkmayı başardı Noah, ama sözcükler çarpıtılmıştı. yanaklarını birbirine bastırma şekli. "*Ghadi naklook*²." diye fısıldadı ve ağzına yeterince yaklaştıklarında ellerini şakacı bir şekilde ısırıp yüzüne ve boynuna ahududular üfleyerek onu şaşırttı.

Bulaşıcı kahkahaları havada çınliyordu ve onları birlikte görmek kalbimi ısıtıyordu.

Başka bir bebek istemek için çok mu erken?

Birden kızımızın çığlıkları pantolonumun arka cebine takılı olan bebek telsizinden yankılandı.

"Gidip onu getirmemi ister misin?" Noah omzunun üzerinden sordu.

Başımı salladım. "Hayır, sorun yok. Onu yakaladım." Parmak uçlarımda yükseldim ve yanağından öptüm. "Hemen döneceğim," dedim arka kapıya yönelmeden önce.

"Pekala, gidip *mamak ou babak*'ı görelim³ Tata Amalia bebek Ameena'yı alırken," dedi Noah Selenaya, onlar uzaklaşmadan önce ve ben de kızımızın çocuk odasına doğru yöneldim.

Ameena'nın çocuk odasına girdiğimde beşiğine doğru yürüdüm, varlığımı hissettiğinde ağlamaları yavaş yavaş azaldı.

Onu yavaşça kollarıma aldım, yatıştırıcı sözler fısıldayarak ve ağlamaları yumuşayıp küçük inilti haline gelene kadar şefkatle yanağını okşayarak ona sarıldım.

Bir emzik alıp dışarı çıkmadan önce omzuma bir battaniye örttüğümde bana sokuldu. Arkadaşlarımıza ve ailemize doğru ilerlerken içimi bir huzur kapladı.

Her zaman içten içe daha büyük bir aile özlemi çekmiştim. Antonia, Ángel ve ben büyürken sadece birbirimize sahiptik ve dünyaya karşı bizdik.

Ancak acılarımızı birbirimizden o kadar uzun süre sakladık ki, hayatta kalmak için birbirimize yardım etmek zorunda olduğumuzdan çocukluğumuzun tadını istediğimiz kadar çıkaramadık.

Noah ve benim oluşturduğumuz bu küçük aile ve tüm arkadaşlarımız birlikte hikayemize mükemmel bir ek parça gibi geldi.

Bu bana doğru geliyordu ve başka bir yerde olmayı hayal bile edemiyordum.

¹ Benim güzel kızım.

² Seni yiyip bitireceğim.

³ Annen ve baban.

THANK YOU!

Hey lovely,

Burdens'i okuduğunuz için çok teŗekkr ederim! Bu kitabı beğendiyseniz, seçtiğiniz platform(lar)da bir yorum bırakabilerseniz minnettar olurum.

Bir yorum büyük fark yaratabilir!

Sevgiler, Seraya x

VENDETTA SERİSİ

Birbirine bağılı bir dizi bağımsız bölüm

[Nemesis](#)

[Külleri](#)

[Yükler](#)

YEPYENİ BİR SERİ

*2025'in başlarında bir sır
geliyor... Bizi izlemeye devam
edin!*

SeRaya ile iletişimde kalın

[Okuyucu](#) -
[Grubu Web](#)
[Sitesi](#)
[Amazon](#)
[Instagram](#)
[Tiktok](#)
[Goodreads](#)

Özel güncellemeler, içerikler ve hediyeler almak için SeRaya'nın posta listesine **kaydolun!**

ACKNOWLEDGMENTS

Bu kelimeleri yazmak oldukça gerçeküstü ama Vendetta serisi nihayet sona erdi ve ben bunu nasıl karşılayacağımı bilemiyorum.

Nuh'un hikayesi birkaç yıl önce beynime yerleşti ve hayal ettiğimin ötesinde bir şeye dönüştü.

Yazar olma, yaratıcılığımı kâğıda dökebilme ve *kendim* için bir şeyler yapabilme hayalimi gerçekleştirdim. Daha önce hiç yapma fırsatı bulamadığım bir şey.

Başaramayacağımızı düşünen genç versiyonuma sesleniyorum: Başardın bebeğim.

Bu kitap yazması en zor ama en ödüllendirici kitaptı çünkü Noah'nın hikayesi benim hikayemden çok şey taşıyor. Bir türlü iyileşmeyen yaralarımı deşmek ve onları kâğıda dökmek oldukça zordu, ama bir şekilde, sorunun asla ben olmadığımı anlamama yardımcı oldu. Sevilmenin asla koşullara bağlı olmaması gerektiğini.

Her zaman yeterli olduğumu ve olacağımı.

Teşekkür edilecek o kadar çok insan var ki, birkaç kelime asla yeterli olmayacak ama yine de bir deneyelim.

Kızlarıma, kim olduğunuzu biliyorsunuz - her biriniz için sonsuza dek minnettarım. Beni desteklediniz ve sahip olacağımı hiç düşünmediğim bir aile oldunuz. Bana verdiğiniz sevgi ve cesaret asla unutamayacağım bir şey. Yolun her adımında yanımda olduğunuz, ölüm kalım meselem olduğunuz ve tanıdığım en iyi insanlardan bazıları olduğunuz için teşekkür ederim.

Bunu onsuz asla yapamayacağım beyin ikizime - Söylenecek çok şey var, bu yüzden kısa tutacağım ve teşekkür ederek başlayacağım. Yanımda olduğun için, her gün yanımda olduğun için ve

Kelimenin tam anlamıyla beyin hücrelerini paylaşıyoruz. Siz olmadan bu yolculuğun hiçbirı mümkün olmazdı ve umarım daha fazlasını birlikte yaparız.

Jess, Kylie, Salma, Emily ve Esther'e -Ekibimde karakterlerimi ve hikayelerimi benim kadar önemseyen insanlar olduğu için *çok* şanslıyım. Katkılarınız için çok minnettarım ve geri bildirimleriniz Amalia ve Noah'ın hak ettikleri şekilde parlamasına yardımcı oldu <3

Cat'e- Benim dahi perime! Her zaman sihir yaratıyorsun ve hikayelerime hayat verdiğin için çok mutluyum. Sana takıntılıyım ve seni seviyorum!

Emily'ye-Kelimelerimi parlattığın ve bu hikayeyi olabilecek en iyi hale getirdiğin için teşekkür ederim. Bunu sensiz yapamazdım!

Shaye ve Lindsey'e-Bu yolculuğun ayrılmaz bir parçası oldunuz ve bunu siz olmadan yapamazdım. Desteğiniz ve yardımınız hayatımdaki en büyük nimetlerden biri oldu ve ikiniz de yanımda olduğunuz için çok minnettarım.

Ve son olarak, siz okuyuculara, bana ve hikâyelerime bir şans verdiğiniz için teşekkür ederim. Bu hikaye benim için çok özeldi ve umarım siz de benim yazdığım gibi bu ikiliye aşık olmuşsunuzdur. Bu yolculuğun hiçbirı siz güzeller olmadan mümkün olmazdı ve bir sonraki adımımızı görmek için sabırsızlanıyorum!

xo, Seraya

ABOUT THE AUTHOR

SeRaya, dünyanın en sevdiği yerlerinden birinde yaşayan yirmili yaşlarında umutsuz bir romantik. Sonsuza dek mutlu sonlarını bulan sert ve kusurlu karakterler hakkında şehvetli ve buharlı aşk hikayeleri yazmayı seviyor. Hikâyeleri duygusal rollercoaster'lar olabilir ve yavaş yanmalara karşı bir zaafı vardır, ancak bu, tutuştuğunda gelen sıcaklığı asla hafifletmez.

Yazmayı her zaman sevmiştir ve karakterlerini sizlerle paylaşabildiği için çok mutludur!

Çılgınca teslim tarihine yetişmeye çalışmadığı zamanlarda, iyi bir aşk kitabına sarılmayı, en sevdiği dizileri yeniden izlemeyi ve yeni yemek mekanları keşfetmeyi seviyor.

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.se

singlelogin.re

go-to-zlibrary.se

single-login.ru

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.